HANNA LEE

Hanna Lee

SERIA
VECINI

Dansul unui înger

STYLISHED
Timişoara, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HANNA LEE
Seria Vecini : Dansul unui înger / Hanna Lee. - Timişoara : Stylished, 2019
ISBN 978-606-9092-15-6

821.135.1

Editura STYLISHED
Timişoara, Judeţul Timiş
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Capitolul I

Nenorocitul tatuat

Cristi

Știi momentul ăla în care crezi că ai totul aranjat în viață, că ești pe malul care trebuie al râului, pe drumul ideal? Că ai viața pe care ți-o dorești: casă, mașină, o afacere care merge foarte bine, adică un venit suficient de bun să îți faci poftele, libertatea de a face ce vrei, de a pleca de-acasă și de a te întoarce când ai chef, fără să dai explicații nimănui? Libertatea de a fi cu cine vrei, când vrei, cât timp vrei... pe scurt de a fute fără să te simți obligat să o suni a doua zi, dacă nu mai ai chef de „una mică”?

Ăsta sunt eu. Cristian Diaconu. Pe scurt Cristi, dar de când cu filmul ăla pervers „Fifty Shades of Grey”, fetele de la firmă au început să mă strige pe numele de botez. Asta pentru că un lucru sigur știu și ele: nu sunt un băiat bun. Cel puțin nu pentru o femeie.

Sunt un nenorocit, așa cum mi-au spus optzeci la sută din femeile cu care am fost, un nesimțit, cum zic doisprezece la sută, și orice rasă de animal, conform celor opt procente rămase, adică porc, bou, măgar, câine. Dar niciuna nu s-a plâns de prestația mea la pat.

Ok, recunosc că și eu mai am tendințe din astea de a mai da la fund câte o palmă, două... cinci... și să i-o trag tare femeii, dar pornirile mele sadice se cam opresc aici. Chiar dacă am aproape 1,85 m înălțime, vreo 90 de kilograme lucrate frumos la sală și sunt obsedat de tatuaje, care îmi acoperă mai mult de jumate din corp, asta nu înseamnă că îmi place să torturez femeile și să îmi doresc să văd vânătăi pe ele.

Mărturisesc că într-o seară, singur, pe ascuns – de parcă nu voiam să știe nici Dumnezeu că mă cobor la un așa nivel – m-am uitat și eu la filmul ăla, că deja mă mânca curiozitatea după toate aluziile primite. Am ațipit de vreo două ori până la final, mi s-a părut foarte prost regizat, și cu toate astea mi-am dat seama că femeile întotdeauna preferă băieții răi. Dar asta o știu de mic, de când mi-am făcut în liceu primul tatuaj și puștoaicele au început să se arunce la picioarele mele, ca muștele pe prăjitură. Și ce le mai plăcea să lingă glazura...

V-am zis că sunt un nesimțit, așa că nu vă mai strâmbați, deoarece vocabularul meu e mult mai colorat decât vă așteptați.

Revenind la filmul ăsta, după ce a făcut valuri în cinematografe, am sesizat o schimbare la femeile pe care le agățam prin cluburi. Mai toate căutau un Christian Grey, iar eu aveam marele noroc să am același nume cu individul. Ajutat și de tatuaje, eram văzut ca bărbatul lor ideal. Doar că nu prea eram dispus să fac ce făcea acela, și cea mai urâtă

experiență am avut-o cu una care în mijlocul actului, parcă o și văd crăcită sub mine, mi-a spus hotărâtă „Strânge-mă de gât!" Am crezut că nu aud bine. „Vreau să mă sufoci cu mâna pe gâtul meu!"

Bă, dă-o dracu'... Am stat prea mult lângă boxă sau asta chiar îmi cere să o sugrum?

Îmi place să știu femeia satisfăcută, dar am limitele mele. M-am uitat la ea de sus și am încercat să întorc jocul în favoarea mea, măcar câteva minute, cât să îmi termin treaba, că apoi dracu' mă mai vedea la culoare. „Îți place dur, scumpo?" am întrebat-o cu un zâmbet machiavelic, în timp ce micșoram ritmul șoldurilor mele, la un nivel agonizant de încet. „Da!" m-a implorat din glas și din privire și s-a întins după mâna mea, pe care mi-a așezat-o pe gâtul ei, apăsând. *E dusă femeia...* „Una e dur și alta e să te sufoc. Așa că ia taci tu din gură și lasă-mă să îți dau o lecție dureroasă, pentru că nu știi să te joci frumos".

Eu eram serios și voiam să termin repede cu nebuna, dar ea părea încântată și îmi zâmbea entuziasmată. În mod normal ar fi trebuit să o las acolo și să plec, dar sunt bărbat, dă-mă dracu', și nu aveam cum să refuz o crăcănată siliconată în tâțe și buze, doar că era un pic dusă cu capul.

Am întors-o dintr-o mișcare cu fața la cearceaf și curul în sus, și i-am lipit o palma pe fesa dreaptă, soră cu cureaua de o primeam de la tata când nu eram cuminte pe la doisprezece ani. Ea a țipat surprinsă, dar probabil și de durere, pentru că i-am dat-o așa bine, încât mă ustura și pe mine palma. I-am mai dat

una la fel de tare și pe buca cealaltă și am intrat tare în ea pe la spate, de am băgat-o cu capul în pernă de tot. Măcar acum țipa de plăcere tot felul de interjecții și nu-i mai stătea capul la sugrumat. M-am înfipt încă de câteva ori, mai lipeam vreo două palme zdravene, când am auzit-o: „Mai tare!"

Nu sunt un tip violent cu femeile. Niciodată nu am bătut o femeie, în afară de astfel de palme date în pat, cu scop erotic, dar în gagica asta dădeam de parcă aș fi dat în sacul de box și ea tot voia mai tare! Deja devenea enervantă și tot ce îmi doream era să termin mai repede, dar am zis totuși să îi fac pe plac masochistei. Dacă tot stătea ea așa frumos cu curul în sus, ia să i-o dau la sensul interzis, m-am gândit eu. I-am mai lipit o palmă și apoi degetul meu mare a testat ușor rozeta.

„A, nu..." am auzit-o din pernă și a dat să se depărteze de mine, dar am prins-o imediat cu cealaltă mână de șold, forțând-o să stea nemișcată.

„Să nu îmi spui că gaura asta e sfântă..." i-am aruncat cuvintele ridicând o sprânceană, chiar dacă ea nu mă vedea. „Nu, doar că tu ești prea mare și o să mă doară!" a zis pe un ton de femeie mironosiță.

Bă, dă-mă dracu' din nou!

„Dar parcă erai doritoare de mai tare, păpușă. Lasă-mă câteva clipe și o să îți dau exact ceea ce vrei! Și ajutându-mă de umezeala dintre picioarele ei, am pregătit în câteva secunde locul ei „sfânt".

Fără prea multe menajamente am mai lăsat puțină salivă să curgă pe acea intrare și ajutat de o mână,

am încep să împing în gaură capul penisului acoperit, normal, de prezervativ. Cam greu la început, că ea opunea un pic de rezistență, dar am ignorat gemetele ei plângăcioase mixate cu unele de plăcere și până la urmă mi-am băgat-o în ea. Era destul de strâmtă, iar asta urma să mă ajute să termin mai repede. Și i-am dat, frate, să îi sară capacele și să se sature femeia să îmi ceară mai tare sau ceva dureros. M-am aplecat peste ea și i-am băgat o mână între picioare, pentru a-i tachina clitorisul, iar din câteva mișcări femeia era lovită de un orgasm puternic, ce o făcea să tremure sub mine și să urle ca din gură de șarpe.

Nu am putut să nu mă gândesc pentru o clipă la săracii ei vecini...

Încă două-trei mișcări din cur condimentate cu câteva palme peste fundul înroșit și mi-am dat și eu drumul, ușurat, mai mult de faptul că o scap de lângă ea.

În mod normal, dacă eram în gaura cealaltă, chiar și cu prezervativ îmi place să ies în ultima clipă și să îmi dau drumul afară. Asta pentru că nici prezervativele astea nu sunt cele mai sigure și am un prieten care a comis-o chiar și cu ele. Mai bine să înveți din greșelile altuia, decât din ale tale.

Dar cum gaura asta era sigură, am terminat în prezervativ și apoi am lăsat-o să se prăbușească epuizată pe pat, iar eu mi-am acordat câteva clipe să îmi trag sufletul, lungindu-mă lângă ea.

„Mâine nu o să pot să stau în fund" s-a plâns, dar era satisfăcută, cu un zâmbet mare pe chip.

Nu am avut cum să nu mă simt mândru, dar asta tot nu mă făcea să vreau să mai pierd vremea prin apartamentul ăla. Am sărutat-o cast pe creștet și m-am ridicat din pat, trăgând imediat blugii pe mine.

Ea se lungea și se pisicea goală peste lenjerie, încercând să fie ademenitoare. Dar nu știa că mă pierduse la „sugrumă-mă". În gând mi-am dau ochii peste cap neimpresionat de tentativa ei de a fi seducătoare. S-a uitat lung la mine și m-a întrebat: „O să mai aud de tine?"

Ai luat-o razna? „Ce să faci cu mine?" am întrebat-o când îmi încheiam nasturii la pantaloni. „Ce am făcut azi, plus altele." răspunde rânjind.

Altele, însemnând „strânge-mă de gât și încearcă să mă omori, dar vezi să nu o faci". *Pa*s.

„Scumpo, mă tem că avem gusturi diferite în materie de sex și nu pot să îți ofer ceea ce vrei".

A fost un pic surprinsă de refuzul meu și se uita ca vițelul la poarta nouă, probabil pentru că se crede atât de sexy și nimeni nu mai fusese așa sincer cu ea, dar nu m-am putut abține. Sinceritatea asta e calitatea mea de preț.

Așa că mi-am luat tricoul pe mine, mi-am pipăit buzunarul din spatele blugilor să fiu sigur că nu uitam portofelul sau telefonul pe la ea, iar când am fost convins că am totul, mi-am băgat degetul prin brelocul cheii de la mașină și i-am urat multă fericire înainte să ies pe ușă.

Mi-a trecut pe lângă ureche un „Ce nesimțit!”, dar nu m-a făcut decât să trântesc ușa mai repede și să îmi văd de drum.

Și uite-așa a mai crescut de atunci procentul „fanelor” care mă consideră un nesimțit.

Cam asta e viața mea. Muncă, distracție și femei.

Și când zic muncă, mă refer la atelierul auto pe care îl am împreună cu fratele meu. Nu vă gândiți la un amărât de depozit, pentru că noi ne ocupăm mai mult de mașini de lux. Mai exact, la noi vin pentru diferite personalizări cam toate mașinile de fițe pe care le admiră cocălarii și pițipoancele pe Dorobanți. Trebuie să recunosc că afacerea merge bine, dar nu fără efort și muncă. Munca începe în club, unde vine „lumea bună” și unde ies cu clienții care între timp mi-au devenit, unii dintre ei, și prieteni. Și cum la o distracție se fac cele mai bune afaceri, ăla e mediul ideal pentru a discuta despre femei și mașini și mereu mai apare câte unul din aceste cercuri dornic să arunce niște bani frumoși pentru un neon sau o culoare mai deosebită pe mașina lui prețioasă.

Nu mă plâng. Asta e lumea pe care o cunosc de ani de zile și nici nu mă văd în altă parte. De mic m-am plimbat prin astfel de cercuri de oameni cu bani, pentru că și familia mea a fost una din această clasă, dar nu pot să spun că sunt cel mai mare fan al fițelor și că mă încântă siliconatele și materialistele care stau pe lângă noi doar pentru că speră să ciugulească și ele ceva.

Dar afacerea mea nu este construită pe banii părinților, ci pe relațiile mele și ale fratelui meu, dar mai ales pe interesul nostru pentru mașini. Așa că acum, la aproape douăzeci și nouă de ani, pot spune că viața mea este completă.

Sau cel puțin așa credeam.

Însă, cum am spus la început, mă simțeam rege pe malul meu, dar totul s-a dărâmat în clipa în care am văzut pe malul din față ceva ce m-a făcut să simt că sunt gol și fals ca țâțele gagicilor pe care le agățam de obicei. Pe malul celălalt era ceva ce nu mi-am imaginat vreodată că va face parte din viața mea, însă în clipa în care am văzut acea imagine, mi-am dat seama ce îmi lipsea cu adevărat. Sensul.

Exista, totuși, o mare problemă. Eu sunt aici, iar acel vis este pe malul celălalt. Două drumuri paralele, despărțite de o mare de apă. Cum aș putea ajunge acolo? Nu știu încă, dar al dracului să fiu dacă nu sunt dispus să mă apuc să construiesc un pod, o barcă, un iaht, un elicopter, orice, numai să ajung... *la ea*.

Capitolul 2

Dansul unui înger

Cristi

Îmi parchez mașina, Porsche 911 Carrera GTS personalizată negru mat, în fața casei și oftez. Mai stau câteva clipe cu mâinile pe volan și mă uit în jur. E liniște. Toată lumea din cartier doarme, ceea ce e și normal să facă la patru dimineața.

M-am mutat aici cu vreo trei ani în urmă. Este un cartier rezidențial nou, destul de mare, iar casa mea împarte, împreună cu alte șapte case, o grădină destul de mare și o piscină la care avem acces doar noi, cei din acest careu. Majoritatea sunt familii cu copii, toți foarte prietenoși, doar că eu nu m-am integrat prea mult în grupul lor și nu m-am implicat în activitățile lor domestice, tocmai fiindcă stilul meu de viață este altul, iar jumătate din copii s-ar speria de mine, așa plin de tatuaje, reprezentând exemplul de „așa nu" pe care tăticii îl dau fetițelor lor. Și asta e pe bune. Chiar am auzit un tată care i-a spus fetei lui de aproximativ șaptesprezece ani, să nu o prindă cu unul ca mine, așa tatuat.

Sunt convins că ea l-a și ascultat. Ha ha!

Dar să revin la noaptea asta „fatală".

Cobor din mașină, și mă doare undeva că sistemul de închidere al ușilor scoate un sunet destul de tare, eu apăs oricum pe telecomandă de vreo trei ori, ca să enervez lumea. E un obicei de-al meu.

Îmi abandonez adidașii într-un colț, pe hol, și mă îndrept leneș spre baia de sus, unde abia aștept să

înlătur și ultima urmă pe care am adus-o de la gagica cu care tocmai am fost. O roșcată focoasă, cu sânii mari, siliconați, parcă prea siliconați, dar cu o gură ca un aspirator, pe care am agățat-o în seara asta în club, dar pe care nu intenționez să o mai văd vreodată.

Arunc tricoul pe scară, blugii la intrarea în baie, șosetele pe lângă chiuvetă, că oricum menajera vine luni, deci o zi în plus nu face nimic, oricum nu mi le vede nimeni.

După zece minute mă simt proaspăt și nările îmi sunt învăluite de mirosul gelului meu de duș și al șamponului cu miros de mentă. A fost primul pe care am pus mâna în supermarket, mi s-a părut ok, așa că l-am luat. Dacă aș fi fost cu vreo femeie la cumpărături, probabil că ea ar fi pierdut vreo jumătate de oră să aleagă mireasma potrivită, desfăcând mai mult de jumătate din recipientele expuse.

Dar eu, pe sistemul „veni, vidi, vici", în cazul ăsta „veni, vidi, cumpăratus", am plecat de acolo în mai puțin de treizeci de secunde și acum sunt la fel de curat ca ele. Și așa proaspăt cum sunt și, surprinzător, destul de treaz luând în considerare ora târzie, decid să mai ies pe terasă să fumez o țigară în speranța că voi transforma starea mea de plictiseală în una de somn.

Mă așez fără entuziasm pe fotoliul de pe terasă și trag adânc din țigară. Simt în tot pieptul fumul fierbinte, și îl dau afară încet.

E liniște și cald. Vara se simte în fiecare por, fiind jumătatea lui august. Sunt la bustul gol, având pe mine doar o pereche de boxeri, că nu mă vede nimeni la ora asta, dar nu îmi e frig deloc. E chiar foarte bine și îmbrățișez mental sezonul acesta călduros.

Mai trag un fum şi îmi arunc o privire spre casele din careul meu. Toate au luminile stinse.

Mai puţin una. Casa chiar din faţa mea, pe care o ştiam nelocuită.

La o distanţă de nici treizeci de metri de mine, în dormitorul de la etaj, am privilegiul de a vedea prin perdeaua subţire, cea mai frumoasă imagine din viaţa mea: o siluetă suplă, cu părul lung, dansează cu un bebeluş în braţe.

Se mişcă lin, legănând în acelaşi timp copilaşul, şi sunt hipnotizat de această imagine atât de frumoasă şi în acelaşi timp încărcată de un sentiment plin de căldură părintească.

Probabil că bebeluşul plânge, ea este obosită şi îşi doreşte să se bage la somn mai repede, dar eu, un egoist ce sunt, vreau ca această proiecţie să nu se mai oprească.

Cu cât mă uit mai mult, cu atât mă simt mai atras de ea. Ceva în mine se trezeşte şi îmi doresc să fiu acolo, lângă ea şi bebeluş. Pentru o clipă imaginaţia mea stupidă mă duce în acea cameră, numai că eu sunt cel care valsează cu micuţul copil sub privirea ei caldă.

Ce dracu' e cu mine? Simt o arsură la mână şi îmi dau seama că am uitat de ţigara care ardea singură între degetele mele. O arunc şi îmi aprind imediat alta, parcă dorind să am o scuză pentru a mai sta acolo.

Dar din nou mă gândesc că am tâmpit. *Ce dracu' am de spionez o femeie cu copil în mijlocul nopţii?* Dacă apare bărba'-su la geam, imediat îmi vede ţigara şi o să zică că sunt un obsedat.

Dar chiar aşa mă simt. Nu ştiu nimic despre femeia aceea, dar simt nevoia să aflu tot.

Îmi trec o mână peste față, rămânând cu bărbia în podul palmei. Cred că am luat-o razna, dar încerc să îmi bag mințile în cap: sunt un om în toată firea și sunt sigur că ce se întâmplă în casa aia nu este treaba mea, așa că trebuie să stau departe.

Mai trag un fum din țigară, hotărât ca după ce o termin să mă întorc în casă, la viața mea și la somnul care încă sper să își facă apariția.

Îmi fac de lucru luând în mână telefonul și încerc să mă focusez pe conținutul paginilor mele pe câteva rețele de socializare. Aveam impresia că au trecut zece minute, dar de fapt erau doar două, când mă simt din nou tentat să mai arunc o privire spre camera de la etaj. Nu mai văd pe nimeni, dar lumina e încă aprinsă. *Stai puțin! Unde ai plecat?* Trântesc telefonul pe masă și, absent, las țigara în scrumieră, îndreptându-mă imediat de spate. Câteva secunde mai târziu se stinge și lumina în cameră și mă simt brusc învăluit de întuneric. *Nu! Vreau să te mai privesc!*

Plin de frustrare, îmi mai aprind o țigară. *Poate se întoarce.* Dar după trei țigări, casa aceea este încă învăluită de întuneric.

Un lucru e sigur: nu știu cine s-a mutat vizavi de mine, dar sper ca până dimineață să mă liniștesc și să trec peste obsesia asta a mea pentru nevasta altuia.

Într-un final mă duc și eu la somn, și știu că o să îmi fie greu să mă abțin să nu mă uit pe geamul dormitorului, care are vedere spre camera cu pricina. Pun capul pe pernă și încerc să uit episodul de mai devreme, iar când somnul începe să mă cuprindă, sunt tot mai sigur că până dimineață o să trec complet peste cele văzute.

* * *

O nouă zi, o cafea bună făcută la espresor și mă simt din nou pregătit să cuceresc lumea. Cu țigara într-o mână și cafeaua în cealaltă, ies pe terasă ignorând complet casa din față. Nici nu mai are rost să mă gândesc la ea și privesc cu încredere cerul senin.

În curtea de lângă mine, aud vocea lui Marian, vecinul meu care locuiește cu soția și băiețelul lor de aproape doi ani. El este unul dintre cei care știu tot ce mișcă în careul nostru și prin cartier.

— Salut, Marian! îl iau prin surprindere băgându-mi capul pe proprietatea lui, peste gărdulețul care ne desparte.

— Bună, Cristi!

— Ce faci? Cum merge treaba?

E puțin surprins că mă bag în seamă cu el, pentru că nu îmi stă în caracter să socializez prea mult cu vecinii. Nu am avut conflicte, pentru că niciodată nu am dat petreceri zgomotoase care să îi deranjeze, cum, de altfel, niciodată nu am venit acasă cu vreo femeie care să le deranjeze somnul cu gemete și țipete, mi-am dat mereu zăpada din fața casei la o parte, să nu fiu eu oaia neagră a cartierului și să am discuții neplăcute cu cineva de pe acolo.

— Bine, îmi răspunde vizibil încântat că par interesat de viața lui, chiar dacă o fac pentru că am un motiv ascuns. Voiam să mai tund iarba de pe gazon, dar mai întâi o tai pe-asta dintre copăcei.

Mă uit la gazonul și la copăceii pe care îi bibilește cu atenție. Se vede că e pasionat de mica lui gradină, în timp ce eu am doar un gazon verde pe care mi-l tund cei de la administrația complexului. Nu cred că am scos mașina de tuns iarbă de trei ori de când m-am mutat aici. Mă scarpin în cap cu un deget al mâinii care ține și țigara, apoi în aceeași mână mut și cana. Mâna liberă mi-o bag absent în buzunar.

— Ți-ai făcut frumos aici. Cred că îi place mult celui mic să se joace.

— Da, e înnebunit!

Din fericire imediat își face apariția și nevastă-sa, o femeie durdulie, ca și el, amândoi ochelariști, dar ea cu un zâmbet mult mai mare pe chip, ce apare la vederea mea.

— Bună, Cristi, mă salută ieșind repede din casă. Ce mai faci?

— Bună, Oana! Încerc să mă trezesc, îi răspund arătându-i cana cu cafea.

— Ai avut o noapte lungă? întreabă zâmbind.

— Cam așa ceva, evit să îi dau detalii, dar totuși îi zâmbesc frumos, un zâmbet din ăla care dă fetele pe spate, și imediat o face să se roșească.

Exact ce îmi doream, ca acum să o fac să vorbească. Bărbac'-su, ca orice bărbat, sigur nu și-ar fi dat drumul la gură, dar femeia... of, femeia... abia așteaptă să împrăștie o bârfă mică, iar ea, care stă de aproape doi ani cu copilul în concediu postnatal, e o oază de informații.

— Am fost cam ocupat în ultimele lui, dar acum că toată lumea este prin concedii, parcă s-au mai

liniștit lucrurile, așa că spune-mi și mie ce noutăți mai sunt pe aici?

Ciripește vrăbiuță! Ciripește!

— A… nu mare lucru. Nu știu dacă ai avut timp să te uiți pe grupul nostru, dar chiar zilele astea vorbeam cu ceilalți vecini să mai plantăm la primăvară niște copaci pe terenul de aici din centru, pe lângă piscină.

Albesc. Nu se vede, dar în sufletul meu, albesc. *Cum să pună copaci? Păi eu cum o mai văd pe vecina de vizavi dacă ei plantează copaci între noi?!*

Cât despre grupul despre care vorbește, am oprit orice fel de notificare, pentru că ratații aveau zilnic discuții despre copii, vreme, politică și despre cine și-a mai luat nu-știu-ce.

— Copaci? spun strâmbându-mă. Nu ai văzut ce ravagii fac la o furtună mai puternică? Pot fi un pericol pentru copiii mici...

Sper că argumentul meu exprimat cu patos și considerație să aibă efect. Și are. Stau amândoi câteva secunde uitându-se de la unul la altul, apoi la mine, până când Marian spune pe un ton gânditor.

— Să știi că la asta nu ne-am gândit. Ai dreptate.

— Mai bine punem flori pe jos, multe și colorate, completez zâmbind cu toți dinții.

Flori, idioților, că sunt mici și nu îmi stau în cale. Acum ziceți-mi dracu' ceva de vecină!

Dar ei continuă să vorbească despre flori versus copaci. Îmi vine să îi dau cap în cap, dar fac tot posibilul să îmi păstrez calmul.

— Apropo, îi întrerup cu același zâmbet cald și forțat pe chip, am văzut că s-a mutat o familie nouă în casa din față. I-ați cunoscut?

Și îndată ce formulez întrebarea, piticul din capul meu îmi dă o palmă peste ceafă. *Parcă ai zis că nu te interesează de ea și că ți-a trecut obsesia!* Îl ignor. Știu că are dreptate, dar nu mă pot abține.

Oana face imediat un pas spre mine, cu un zâmbet plin de entuziasm pe chip, dornică, așa cum mă așteptam, să îmi spună tot.

— Cine, Iulia? E de treabă tipa, îmi șoptește ea, nevrând să fie auzită de alți vecini bârfind. Am înțeles că e de-o seamă cu mine, la vreo douăzeci și șapte de ani și se ocupă de ceva cu grafică pe calculator... S-a mutat cu fetița ei acum aproape două săptămâni. O dulceață, aia mică! Zâmbește și gângurește de zor și are doar două luni!

Vorbește frumos și cu entuziasm despre noua vecină, dar nu mi-a scăpat faptul că nu a pomenit nimic de bărbat.

— Și soțul cum e? întreb încercând să par indiferent, dar am inima cât un purice.

Oana se strâmbă, vizibil deranjată de ceva, dar se dă și mai aproape de mine.

— E lipsă, zice cu dezgust. E divorțată. Cică s-au despărțit înainte să nască.

Poftim?! Și a lăsat-o să își crească singură bebelușul nou-născut? Ce căcat de om e ăsta? Și mai zice lumea de mine că eu sunt un nenorocit...

Dar pe cât de tare mă enervează aceste detalii, pe atât de repede sunt înlocuite de ușurarea care mă cuprinde realizând că vecina mea, care nici nu știu cum arată, dacă are coșuri sau e șașie, e de fapt o femeie liberă.

— Urât din partea lui să o lase singură, spun încet. Dar nu mai stă nimeni cu ele?

— Nu, zice ea. Are o bonă care vine aproape în fiecare zi, dar în rest nu am văzut decât ocazional diferite persoane pe la ea.

Diferite persoane? Dacă întreb sexul acelor persoane, deja bat la ochi. Important este că am obținut informațiile vitale și acum trebuie să mă retrag, că am socializat azi mai mult decât în tot restul anului.

— Aham, zic scurt, dându-i de înțeles că vreau să închid subiectul. Păi atunci, mulțumesc că m-ai pus la curent cu noutățile, Oana, schimb registrul vocii în unul mai vesel. Cam astea fiind spuse, o să fiu mai atent la discuțiile de pe grup și dacă e vorba de dat bani pentru ceva amenajări frumoase, contați pe mine, dar nu pentru copaci!

Îmi întind mâna să îl salut pe Marian, care acum are mâinile libere de mânușile pline de iarbă, îmi iau la revedere de la Oana zâmbindu-i, iar ea îmi răspunde imediat cu același zâmbet de femeie topită, și mă retrag în casa mea, aruncând în scrumieră chiștocul deja stins. Pun pe barul de la bucătărie cana aproape goală și mă uit spre casa vecinei.

Curiozitatea mea a ajuns la cote maxime, dar faptul că nu știu mare lucru despre ea, și nici măcar cum arată, mă face să îmi dau seama că exagerez. Nu pot decât să sper că nebunia mea o să treacă când o să dau cu ochii de ea și o să văd că e vreo urâțenie, iar atunci o să îmi piară tot interesul.

Capitolul 3

Cei mai frumoși ochișori

Cristi

După ce mai bine de jumătate din zi am petrecut-o prin sufragerie, cu privirea constant îndreptată în direcția casei de vizavi, decid că e timpul să mă împac cu ideea că nu e nimeni acolo momentan, iar eu am exagerat din nou cu comportamentul meu de urmăritor obsedat.

Îl sun pe un prieten și ieșim la o cafea în centrul orașului, dar cât timp stau cu el la masă, îmi atrage atenția de câteva ori că sunt absent și aiurit. Nu am de gând să îi spun motivul stării mele lipsite de entuziasm, pentru că m-ar crede nebun. Sunt nebun, dar nu trebuie să știe toată lumea.

La masa de lângă noi, două gagici dau toate semnele că vor să fie agățate. De când s-au așezat se uită mereu în direcția noastră, beau sugestiv prin paiele subțiri ale cocktailurilor colorate, chicotesc și își dau părul după ureche, își flutură părul pe spate, dezvăluindu-și gâtul, leagănă gambele subțiri și tocurile ascuțite...

— Ne băgăm în seamă? mă întreabă mișelește prietenul meu, uitându-se la cele două zâmbindule, iar ele reacționează imediat, chicotind ca două adolescente.

Îmi dau ochii peste cap la reacția lor atât de previzibilă. Două adolescente, la vreo douăzeci și ceva de ani. În orice altă zi aș fi fost deja la masa lor, și probabil cu mâna deja între coapsele uneia dintre ele. Dar azi nu e orice altă zi. E prima zi din cele care simt că or să urmeze, pline de mister și lupte grele. Zile în care va trebui să fac tot posibilul să construiesc acel pod spre celălalt mal, spre *ea*.

Stau ca pe ace, pentru că piticul meu îmi dă din nou o palmă peste ceafă și îmi reamintește de negii care pot exista pe nasul vecinei, iar eu vreau cât mai repede să o văd și să îmi dau seama ce o să fac mai departe. Cel mai probabil să mă lecuiesc și să trec peste nebunia asta.

În concluzie, să agăț două căprioare care deja stau nemișcate în bătaia puștii, nu prea mă pasionează în acest moment și mi se pare extrem de plictisitor.

Nu am stare și vreau să plec acasă.

Așa că îl refuz pe prietenul meu și îl las pe el să se bucure de cele două fete și să aibă astfel de unde alege, dacă nu o să plece chiar cu amândouă. Eu aș fi reușit, dar el nu știu dacă ar putea avea același succes.

Mă urc în mașină, motorul pornește la viață cu un zgomot gros și masculin, și mă duc spre locul unde mi-am lăsat cu adevărat mintea. Sau sufletul. *Clar am înnebunit.*

Intru în casă plin de entuziasm, mă uit spre locuința ei, și mare îmi e satisfacția când observ că are deschisă ușa care dă spre terasă. În doar câteva

minute văd o femeie trecută de cincizeci de ani, care iese din casă împingând un cărucior vișiniu.

Ies pe terasă pentru a vedea mai bine, prefăcându-mă foarte acaparat de telefonul meu. Cu coada ochiului o urmăresc pe femeia care este îmbrăcată destul de elegant, într-o fustă maro și o bluză crem. Judecând după ținută și după pantofii cu toc mic, trag concluzia că nu este dădaca.

Cum traseul pe care îl urmează trece și prin fața mea, nu mă pot abține să nu îi ies în întâmpinare când dă deja a treia tură. Norocul meu cel mai mare este că exact în acea clipă, una dintre roțile căruciorului se împotmolește în pământul înverzit, iar eu dintr-un pas sunt lângă ele să salvez situația.

— Mulțumesc mult, zice cu un zâmbet mare femeia cu părul prins în coc. Am crezut că e la fel de nivelat ca pe asfaltul de lângă piscină, se scuză ea.

Chiar dacă îmi zâmbește, nu îmi scapă felul cum îmi analizează tatuajele de pe brațe și de pe gât, care se văd ieșind de pe sub tricou. Nu se simte bine în prezența mea, dar, sincer, nu mă interesează părerea ei.

— Nu aveți pentru ce, zic zâmbindu-i frumos. S-a mai denivelat din cauza ploilor, probabil.

Și fiind lângă cărucior, nu am cum să nu mă uit la creatura mică care stă în el. Sunt pe loc lovit de cei mai frumoși ochi albaștri pe care i-am văzut vreodată. Mari, cu gene lungi și negre, o față rotundă și obrăjori bucălați, dar care deodată zâmbește cu gurița ei mică, făcându-mă și pe mine într-o secundă să râd de reacția ei haioasă.

Este cel mai frumos copil pe care l-am văzut în viața mea!

Dar ce e mai grav, este faptul că ceva în mine își dorește să vadă acest copil râzând tot timpul.

Mă las pe vine, coborând la nivelul ei, și o salut cu cel mai sincer zâmbet al meu.

— Bună, frumusețe! Pe tine cum te cheamă?

Fetița râde din nou cu poftă, scoțând niște sunete cristaline și frecându-și fața cu mânuțele dolofane, ca și când s-ar ruşina.

— Nu vorbești cu mine? o întreb râzând și din nou ea are aceeași reacție haioasă.

Femeia îmi răspunde cu politețe în locul ei.

— O cheamă Deea. De la Andreea.

— Bună, Deea! o salut cu voioșie în glas, iar ea e la fel de amuzată și îmi transmite râsul contagios.

Chiar este o dulceață și m-a cucerit de la prima vedere!

— Aici erați, aud deodată o voce frumoasă care se apropie de noi.

— Am ieșit cu ea la o gură de aer, cât ai avut tu de călcat, zice femeia.

— Au fost puține haine, restul o să le facă Nina mâine, răspunde aceeași voce.

Inima îmi bate ca a unui adolescent tâmpit. Sunt un bărbat în toată firea, care acum stă nemișcat după un cărucior, pentru că știu că următoarele secunde îmi vor pecetlui soarta. Voi afla dacă are negi, sau nu. Și îmi e frică, pentru că îmi dau seama că nu vreau să aibă.

Îmi fac curaj și mă ridic exact când aceasta ajunge în dreptul nostru, știind că nu avea cum să nu observe că lângă copilul ei stă o namilă de om.

Și în clipa asta știu că sunt terminat. Am în fața ochilor, nu o urâtă cu negi sau pete pe față, așa cum o parte din mine spera, ci cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viața mea. Doi ochi albaștri mă privesc cu uimire și timiditate, iar eu sunt la fel de înmărmurit ca și ea. Are o față rotundă, nasul mic și buzele rozalii, perfect conturate, întredeschise, de parcă aerul nu mai este suficient. Părul șaten, este blond spre vârfurile care îi acoperă sânii plini și bine conturați prin tricoul alb.

Este destul de subțirică, așa cum am văzut-o prin perdea azi-noapte, și poartă o pereche de blugi negri, dar mă abțin să îi analizez mai atent corpul, pentru că de la distanța asta și-ar da seama că o studiez ca un adolescent plin de hormoni, și n-aș vrea să o sperii.

Privirea mea se oprește din nou asupra buzelor roze și pline, și un gând pervers mi se strecoară în minte. Ochii ei mari privindu-mă de undeva de jos, în timp gura îmi cuprinde perfect membrul întărit la maxim. Mă privește docilă cu aceeași timiditate pe care am descoperit-o acum câteva secunde, iar eu mă pierd tot mai adânc în gura ei. Îi prind părul cu ambele mâini pentru a-i ține capul stabil, în timp ce ea își relaxează gâtul primindu-mă cât mai adânc. Mă lasă să îmi mișc șoldurile tot mai repede, luând controlul întregului act, până când ochii ei înlăcrimează din cauza efortului, dar nu vrea să îmi dea drumul. Pentru că vrea să mă satisfacă și vrea să îmi dau drumul

în gura ei, să mă guste și să mă stoarcă de ultima picătură de sevă acumulată datorită ei.

— Domnul ne-a ajutat să trecem de un mic dâmb, mă aduce brusc la realitate femeia cu coc, pe care o ignor total în acest moment.

Sunt concentrat asupra întăriturii din pantalonii mei, pe care sper din tot sufletul să nu o sesizeze niciuna dintre femei, altfel vor începe să țipe că sunt un pervers, iar asta ar fi ultima „calitate" pe care aș vrea să o adaug reputației mele, mai ales într-un cartier predominant locuit de familii cu copii.

— Bună, spun întinzând mâna spre vecina mea, captivat de privirea albastră care mă fixează cu aceeași intensitate ca a mea, de parcă mi-a citit pe chip fantezia scăpată de sub control. Eu sunt Cristi Diaconu, vecinul de vizavi, și îi zâmbesc sincer, arătând cu cealaltă mână spre casa din spatele meu.

Orice gest, numai să le mut privirea spre orice altceva, decât corpul meu excitat.

— Bună, îmi răspunde zâmbindu-mi cald. Iulia Stoian. Văd că ai cunoscut-o pe mama mea, Veronica, și pe fetița mea, Deea.

— Îmi pare bine, doamnă, spun cu eleganță și îi sărut ca un cavaler, ce nu sunt, mâna femeii care pare măgulită de gestul meu. Am avut plăcerea să văd și zâmbetele minunatei Deea.

Mă uit la fetiță, care din nou râde la mine și mă simt topit din nou, într-o secundă. Iulia o ia în brațe, iar tabloul din fața ochilor mei este o completare la cel din seara precedentă, care nu face decât să îmi

stârnească o dorință și mai mare de a face parte din el. Erecția s-a domolit între timp, dar a fost înlocuită de un sentiment duios.

— Este cel mai frumos copil pe care l-am văzut în viața mea, îi mărturisesc cu sinceritate și știu că tonul vocii mele o face să mă creadă.

— Mulțumesc, răspunde un pic stânjenită. Așa zic și eu, dar am crezut că e din cauza iubirii de mamă. Toate mamele cred că au cei mai frumoși copii din lume.

— În cazul tău, pot să confirm.

Îmi mulțumește cu un nou zâmbet, iar privirea mea se pierde din nou pe cele două ființe care formează această imagine minunată.

Deea își duce pumnușorul la gurită și începe să molfăie cu poftă la el.

— Cuiva îi e foame, remarcă doamna Veronica.

— Da, se apropie timpul pentru masa ei.

— Atunci nu vă mai reținem, zic încercând să îmi ascund dezamăgirea că trebuie să le las să plece, dar în același timp să îmi alung imaginea sânilor ei când alăptează și care readuc la viață bestia din pantalonii mei, deveniți deja prea strâmți. Sunt sigur că o să ne mai vedem pe aici, mă adresez Iuliei, afișând zâmbetul meu criminal, care pentru prima dată îmi doresc din tot sufletul să aibă efectul dorit.

— Desigur. Doar suntem vecini, răspunde aceasta zâmbindu-mi.

Doamne, cât e de frumoasă! Piticul meu își șterge sudorile de pe frunte, fiind copleșit de frumusețea ei, ca o babă la soare.

În același timp bestia îmi spune *„Hai acasă că avem treabă, boss! Trebuie să mă rezolvi că m-a trezit femeia asta cu buzele ei și sânii ăia plini!”*

— Apropo, zic când dau să mă întorc pe călcâie, băgându-mi mâinile în buzunar. Bine ai venit în cartier!

— Bine te-am găsit! ...V-am găsit! se bâlbâie și pot să jur că am văzut o urmă de roșeață în obrajii ei.

De data asta ea e cea care se întoarce cu Deea în brațe spre casă, urmată de mama ei care împinge căruciorul, iar eu mai rămân câteva secunde urmărind-o.

Sunt terminat. Dacă până acum eram obsedat din cauza curiozității, acum nu mai am leac. Buzele ei rozalii mi-au rămas impregnate în minte și de fiecare dată când închid ochii, îi văd chipul frumos.

Este un sentiment cald în sufletul meu când mă gândesc la ea, dar în același timp o dorință care îmi face sângele să fiarbă. E ceva ce nu am mai simțit până acum, un mixt de confuzie și plăcere. Este carnal, dar parcă este și ceva mai mult.

Sunt sigur că trebuie să fiu atent la fiecare mișcare pe care o voi face, pentru că în toată situația asta este implicat și un copil. Cel mai frumos copil pe care l-am văzut în viața mea. Oi fi eu un nenorocit, dar când e vorba de copii, trag linie.

Iar Iulia nu este o femeie oarecare pe care să o cuceresc azi, să i-o trag mâine și să o las poimâine. Este vecina mea pe care am să o văd aproape zilnic, dacă sunt mai atent cu statul pe acasă, dar în primul rând este o mamă.

Îmi trec mâinile prin păr de mai multe ori și mă învârt prin casă ca un leu în cușcă, încercând să mă hotărăsc dacă vreau să fiu un băiat bun și să stau în banca mea, sau vreau să fiu băiatul rău și să mă implic în ceva ce poate fi mult peste nivelul meu.

E timpul pentru ceva mai tare, așa că îmi torn un pahar de whisky, să mă pot concentra.

Da, este o femeie foarte frumoasă și m-a atras din secunda în care i-am văzut conturul corpului în miez de noapte, dar este o mamă, cu responsabilități, care probabil își dorește liniște și stabilitate în viață. În schimb eu sunt un afemeiat, care nu a ieșit cu o femeie mai mult de două ori în ultimii trei ani, de când am terminat singura mea relație serioasă care a durat puțin peste un an. Nu pot să spun că am suferit, pentru că de luni de zile devenise totul prea plictisitor, însă atunci am realizat că nu sunt făcut pentru o viață liniștită și atât de previzibilă alături de o singură femeie. Mi-am dat seama că nu îmi doream o familie, așa cum tot bătea ea aluzii, iar libertatea mea era ceva mult mai important și mai de preț, decât ce îmi cerea ea. Între timp aceasta s-a căsătorit, iar eu am continuat pe drumul ales și pe care nu l-aș fi schimbat nicio clipă.

Am aproape douăzeci și nouă de ani și nu am pus nicio clipă la îndoială stilul meu de viață.

Până azi-noapte.

Capitolul 4

Tatuaje în noapte

Iulia

Vecinul sexy a vorbit cu mine! Vecinul sexy a vorbit cu mine! Vecinul sexy a vorbit cu mine!

— Iulia, tu asculți ce îți spun?

Nu! Vecinul sexy a vorbit cu mine!

Inima încă îmi bate ca la un iepure speriat, după ce a văzut lupul mare și rău. Nu știu cum am reușit să îmi controlez corpul, mâinile, vocea, *chiloții*, când am făcut cunoștință cu el. Am crezut că am orgasm când s-a ridicat în picioare și i-am văzut de aproape corpul perfect, brațele puternice, umerii drepți, totul acoperit de tatuaje care se vedeau chiar și la marginea tricoului, pe gât. Un bărbat cum numai în filme și în fanteziile mele umede am mai văzut. Părul, mai lung în partea de sus, bogat, saten închis, îl avea dat ușor într-o parte, buzele foarte apetisante și groase, ce schițau un zâmbet menit să facă chiloții să plece singuri de pe mine, iar ochii... oh, Doamne, ochii... O nuanță normală de castaniu, umbriți de gene lungi și stufoase negre, mă priveau ca un animal de pradă care tocmai și-a văzut următoarea masă. Clar eram ca un iepuraș prins în fața bestiei și eram la un pas să strig „devorează-mă!”.

Dar poate că totul a fost în mintea mea, iar el doar a fost politicos, făcându-şi datoria de vecin primitor. Că altă explicație rezonabilă nu am pentru acel bărbat sexy, care probabil are câte o femeie în fiecare seară şi nu vrea să aibă de-a face cu o mamă singură cu un bebe de câteva luni.

Mi-e greu să mi-l imaginez schimbând scutece pline de caca la patru dimineața, dar gândul acesta mă face să zâmbesc.

— Hai că mă enervezi. Vorbeşti cu mine sau nu?

Vocea iritantă a mamei mele mă aduce la realitate.

Mă uit la Deea care aproape a terminat de mâncat laptele din biberon, apoi îmi ridic privirea spre mama mea.

— Da, mamă, te ascult, scuză-mă. Sunt obosită.

— Păi de ce?

Ridic o sprânceană la întrebarea ei stupidă.

— Ți-am zis că are nişte crize de colici urâte şi o apucă plânsul în miezul nopții, iar azi-noapte la patru eu mă chinuiam să o adorm la loc.

Deea termină de mâncat şi o ridic pe pieptul meu, bătând-o uşor pe spate să râgâie.

— Trebuia să te aştepți că o să fie aşa greu, zice de parcă tot ea e cea supărată. Ți-am zis să te muți din nou acasă, dar tu vrei să o creşti singură.

Îmi dau ochii peste cap şi mă pregătesc pentru placa stricată pe care am tot auzit-o şi care mereu duce la o ciondăneală.

— Dacă stăteai la noi, mai aveai timp să ieşi şi tu la o întâlnire, să mai cunoşti pe cineva, că doar nu ai

de gând să o crești pe Deea fără un tată! Aveți nevoie de un bărbat în viața voastră! Plus că ceva nu îmi place la cartierul ăsta, chiar dacă tu zici că e foarte liniștit, la ce vecini plini de tatuaje văd că ai, nu prea mai am încredere. Cine știe ce petreceri cu drogați o să dea, iar Deea o să crească în mediul ăsta!

— Mamă! țip la ea când văd că imaginația ei a luat-o rău de tot pe arătură. Încetează să mai judeci oamenii doar după aspect! Greșești foarte mult în privința lui!

Deea râgâie de câteva ori și o așez pe locul ei de joacă, unde imediat începe să se bucure de jucăriile atârnate deasupra.

Apoi mă întorc spre mama mea, pentru că simt că trebuie să îmi apăr vecinul.

— Cei de aici vorbesc foarte politicos despre el. Are o afacere cu mașini și nu a avut nicio petrecere zgomotoasă în cei trei ani de când stă aici. Omul își vede de viața lui și ai face bine să nu te mai porți ca o mironosiță și să judeci așa ușor oamenii!

— Hai că ești nesimțită, bombăne ea. Nici nu știu de ce am mai venit pe la tine!

— Nici eu nu știu! zic trecându-mi mâinile prin păr, apoi mă așez cu coatele pe barul de la bucătărie, împreunându-mi palmele. De fiecare dată trebuie să mă critici și să îmi amintești că sunt o mamă singură.

— Încerc doar să te fac să realizezi situația în care ești, Iulia, zice ea pe tonul clasic al mamelor care țin predici și care sunt convinse că știu totul mai bine ca oricine.

Sper din suflet să nu fiu și eu la fel cu Deea...

— Ai aproape treizeci de ani. Tocmai ai născut și corpul tău nu mai e la fel de suplu ca înainte. Iar asta nu o să îi facă pe bărbați să mai formeze coadă la tine la ușă ca în tinerețe. Cu atât mai puțin că ai un copil mic, care o să îi sperie ca dracu', oricât de cuminte ar fi. O să te aștepte vremuri și mai grele, iar dacă ai fi stat cu noi, poate că te-am fi ajutat într-un fel să treci mai ușor peste perioada asta și să ai mai mult timp pentru tine.

Singurul motiv pentru care o las să vorbească este că sunt stupefiată, cu gura deschisă la propriu, la ce poate să abereze.

— Tocmai ăsta este motivul pentru care *nu vreau* să stau cu voi! mă răstesc la ea, dar în același timp încerc să îmi păstrez un ton al vocii cât mai jos pentru a nu o speria pe Deea. Pentru că ar însemna să te aud zilnic vorbind așa despre mine! Nu am avut eu cine-știe-ce depresie până acum, dar tu ai un dar extraordinar de a mă băga într-una, iar dacă aș sta cu tine, nu m-ai ajuta decât să îmi tai venele mai repede!

— Iulia, cum poți să vorbești așa? face pe victima, ducându-și o mână la piept.

— Dar tu cum poți să vorbești așa, mamă? zic și eu ironică, împreunându-mi mâinile peste piept. Crezi că astea sunt genul de încurajări de care am eu nevoie în perioada asta?

— Eu doar încerc să te ajut, zice bosumflată.

— Și faci o treabă a dracului de bună! răspund ironică.

Deja sunt sătulă de prezența ei, ca de fiecare dată când stă mai mult de treizeci de minute. Nu numai că m-a înnebunit ca de fiecare dată cu cicăleala ei caracteristică, dar a avut tupeul să se lege și de vecinul meu, despre care știu sigur că nu este un om periculos pentru copilul meu. Pentru mine, poate că da, dar asta nu voi afla niciodată.

— Ca de obicei nu mă pot înțelege cu tine, concluzionează. Mai bine mă duc acasă.

— Mai bine, îi arunc întorcându-mi atenția spre Deea.

Pufnește supărată și înainte de a ieși pe ușă îmi aruncă un „Hai pa!" pe care i-l întorc cu același entuziasm.

Asta este relația mea cu mama. Mereu. Chiar dacă acum pare că ne-am certat, asta nu o să o oprească să mă anunțe peste câteva zile că vine pe la mine și apoi să ne comportăm ca și când nimic nu s-a întâmplat. În ciuda acestor certuri, ne iubim prea mult ca să stăm supărate una pe cealaltă. Și chiar dacă sună de cele mai multe ori ca o moară stricată, este una dintre puținele persoane care mi-au fost alături și m-au susținut necondiționat pe perioada despărțirii de fostul soț.

La fel este și în cazul Irinei, sora mea mai mică cu doi ani, însă cu ea nu cred că m-am mai certat din clasele primare, iar între timp am devenit cele mai bune prietene, neavând niciun secret una față de cealaltă și discutând deschis despre orice.

Mă întreb ce ar spune Irina despre faptul că am interacționat cu vecinul sexy...

Când m-a ajutat să mă mut nu am fost noi foarte atente la ce era din jurul casei, dar parcă și acum îmi amintesc ce reacție am avut când l-am văzut și cum a râs de mine.

Era foarte devreme, pe Deea o lăsasem la mama pentru câteva ore, timp în care eu și Irina plănuiam să terminăm cât mai repede de despachetat ultimele cutii și de făcut ultimele amenajări.

Irina era pe la baie, iar eu luasem o pauză de câteva clipe să beau puțină cafea, pe care o cumpărasem de la cafeneaua din complex. În timp ce savuram licoarea aromată și mă bucuram că am așa aproape un loc de unde să îmi iau o cafea atât de bună, în fața ochilor mei, din casa de vizavi, iese *el*.

Irina susține că în clipa aia, când ea a ieșit de la baie, mie îmi curgea cafea din gura care îmi rămăsese deschisă. *Este o afirmație absurdă și o neg cu vehemență.*

Dar nu neg faptul că rămăsesem blocată, cu ochii fixați pe acest bărbat înalt, bine făcut, îmbrăcat cu un tricou alb și pantaloni scurți gri, care îmi lăsau la vedere corpul plin de tatuaje. Multe, multe tatuaje. Brusc m-am simțit cuprinsă de curiozitatea de a afla povestea scrisă pe corpul lui, să văd de aproape acele opere de artă, în timp ce mușchii lui se încordau sub atingerea mea... sub mine... sau deasupra mea.

Știam că m-a luat valul imaginației și mă pregăteam să îmi dau o palmă și să revin la realitate, când chiar am simțit o palmă peste ceafă primită de la sora mea.

— Ce dracu' ai rămas așa blocată? s-a uitat la mine încruntată. Ești bine?

În timp ce mi se adresa, s-a uitat și ea în direcția privirii mele și a observat motivul blocajului meu.

— Șterge-te la gură, deschide doi nasturi la bluză și ieși imediat afară să te vadă!

Tonul ei poruncitor și serios m-a trezit din reveria profundă din care nici palma primită nu prea reușise să o facă.

— Ce dracu' e cu tine? am urlat realizând brusc durerea de după ceafă și frecându-mi locul cu pricina.

Ea a început imediat să tragă de bluza mea și să îmi deschidă nasturii, iar eu nu știam cum să o opresc, fiind luată prin surprindere de acțiunea ei grăbită.

— Ce faci, nebuno? am întrebat-o încercând să îi dau mâinile la o parte.

— Te dezbrac să te vadă ăla și să sară pe tine! Tu nu vezi ce bun e?! E sex ambulant! s-a răstit la mine, și cu greu am reușit să mă depărtez de mâinile ei care îmi trăgeau de bluză cu disperare.

— Ești dusă... am afirmat luând o nouă gură de cafea și aruncând o nouă privire în direcția vecinului.

L-am văzut cum trăgea dintr-o țigară și avea în cealaltă mână o cană, probabil cu cafea. A privit în jur câteva clipe, apoi s-a întors în casă, lăsându-ne pe amândouă cu privirea în gol.

— Cred că mă mut și eu în cartierul ăsta, a șoptit ea, rămasă încă neclintită.

— Ce mă bucur că m-am mutat aici, am zis la fel de visătoare. Eram decisă că nu mai vreau alți copii, dar cu ăsta cred că aș fi dispusă să fac o echipă de fotbal.

Irina a fost prima care și-a revenit și a început să râdă copios, ținându-se de burtă. M-am uitat la ea și dându-mi seama ce tâmpenie am zis, am început să râd alături de ea.

— Gândește-te numai cât trebuie să încerci până îl faci pe primul și pe al doilea, dar până la unsprezece... câte încercări! exclamă cu ochii mari.

— Păi la asta m-am gândit și eu! și i-am zâmbit cu toți dinții, făcând-o să râdă și mai tare.

De atunci l-am mai văzut de câteva ori, dar la fel de fugitiv, și chiar dacă visam să vină și să rupă hainele de pe mine, iar apoi să mă urce pe pereți cu brațele lui puternice și tatuate, eram conștientă de situația mea și de faptul că unul ca el nu s-ar uita niciodată la o femeie ca mine.

Ultima dată l-am zărit acum câteva nopți, când ieșise, de asemenea, să fumeze o țigară la lumina difuză a lămpii pe care o are pe terasă. Tocmai o adormisem pe Deea și mă pregăteam de un duș, dar nu înainte de a coborî la parter pentru a lăsa biberonul gol. Lumina de la un bec din grădină îmi era de ajuns să văd treptele și să las biberonul în bucătărie. Atunci l-am văzut pe terasa lui, cu o țigară într-o mână și telefonul în cealaltă și, profitând de întunericul care

mă înconjura, mi-am permis să îl admir câteva clipe pe ascuns, pitită după o draperie groasă.

Era la bustul gol și îi puteam vedea mușchii acoperiți de cerneală. Purta doar o pereche de pantaloni scurți și avea tatuaje chiar și pe gambe.

Nu m-am considerat o fană a tatuajelor, poate de aceea eu nu am niciunul, dar corpul lui mă fascina.

După ce a terminat țigara a dispărut în casă, așa că m-am dus și eu să îmi fac dușul mult așteptat. Acolo, după multe luni de abstinență, mi-am provocat un orgasm cutremurător, avându-l pe el ca „material".

Același lucru îl fac și azi, imaginându-mi degetele lui tatuate, care acum câteva ore mi-au atins mâna, cum mă tachinează pe deasupra chiloților, frecându-mă încet înainte de a se strecura în spatele materialului, direct pe labiile mele umflate de dorință. Îmi șoptește la ureche cuvinte murdare, care mă excită, și mai mult „ești atât de udă, Iulia"... „vreau să te ling până rămâi fără aer"... „o să intru în tine atât de adânc, încât o să țipi de plăcere la fiecare pătrundere". Fiecare cuvânt șoptit cu vocea lui groasă este acompaniat de degetele care se mișcă în mine frenetic și mă fac să simt imediat corpul cum ia foc. Este dominant, puternic, dar senzual, iar în câteva secunde orgasmul meu îmi face tot corpul să tremure.

Rămân cu un zâmbet satisfăcut pe chip câteva clipe, mulțumită fanteziei cu vecinul de vizavi.

Capitolul 5

O cafea cu lapte

Cristi

De câteva zile, de când am făcut cunoștință cu ea, ne zărim în fiecare dimineață pe terasă. Asta pentru că mi-am dat seama că dacă plec cu jumătate de oră mai târziu decât de obicei, o văd mereu când iese.

Ea e cu laptopul la masă, iar eu îmi fumez țigara. Ne salutăm din priviri, cu câte o înclinare ușoară din cap, și atât. Tot restul zilei sunt constant entuziasmat și nerăbdător să ajung mai repede acasă, sperând că o să o mai văd, mereu gândindu-mă la o metodă de a intra din nou în vorbă cu ea, fără să o sperii. Vreau să o cunosc. Vreau să aflu ceva despre ea care să mă facă să îmi piară acest interes inexplicabil și în același timp vreau ceva care să mă facă să merg mai departe.

În fiecare seară, înainte să mă bag în pat, mă uit spre casa ei câteva clipe. Apoi mă întind pe pat și mă gândesc la ea, în timp ce îmi imaginez că îi fac tot felul de lucruri care să îi aducă cât mai multe orgasme.

Îmi imaginez că sunt între picioarele ei, presând-o cu scula mea întărită, tachinându-i locul umed cu capul penisului, iar apoi mă înfig tare și adânc în ea, făcând-o să își arcuiască spatele, iar sânii să i se ridice. Sânii pe care îi sug, îi ling și îi cuprind

în palma mea mare. Îi strâng între degete sfârcurile întărite, iar ea geme, încolăcindu-și picioarele subțiri în jurul taliei mele și aducându-mă mai adânc în ea.

Sunt ca un puștan care și-o freacă gândindu-se la vecina de vizavi și adorm cu ea în gând, apoi mă trezesc și o iau de la capăt.

Munca mă ajută cât de cât să mă focusez și pe altceva, dar tot îmi zboară mintea la ea și mereu mă întreb ce face ea pe-acasă în timpul ăla.

La capitolul femei, am vrut să mi-o trag cu una acum câteva seri, dar în drum spre casa ei, m-am simțit scârbit de mâna care încerca să mă atingă peste pantaloni, probabil dornică să îmi facă un handjob sau blowjob în mașină, așa că am lăsat-o în fața blocului și i-am spus că am uitat să fac ceva urgent și trebuie să plec.

Nu mi-a păsat că am lăsat-o baltă. Nu mi-a păsat deloc de ea, dar nu aș putea să mă port așa și cu Iulia. Știu sigur asta.

A doua zi dimineață o văd din nou pe terasa ei. Este tot cu laptopul în față și o pereche de ochelari de vedere pe nas.

Mă uit la ceas. 9:30. Nu mă grăbesc să ajung la birou, pentru că nu am un program strict, așa că pot să mai stau pe aici. După ce fac cel mai rapid duș din viața mea, mă îmbrac într-un tricou alb simplu și o pereche de blugi gri, care îmi vin puțin cam strânși pe fund și coapse.

Trag aer adânc în piept și îmi iau inima în dinți să ies din casă, sperând ca azi planul meu să funcționeze.

* * *

Iulia

Vecinul sexy vine spre mine! Vecinul sexy vine spre mine!

Încep din nou să mă simt ca o copilă proastă când îl zăresc! L-am văzut ieșind din casă, în toată splendoarea lui masculină, ca în fiecare dimineață, de parcă ne-am creat un ritual tacit de a ne vedea pentru câteva minute de la distanță. Dar acum văd că se îndreaptă spre mine. Când se oprește la un metru distanță de masa pe care am laptopul, inima îmi bate ca la un iepure și privirea lui mă ține captivă ca un animal de pradă. Iar eu chiar sunt iepurașul prins în fața lupului mare și rău.

— Bună, Iulia.

Vocea lui groasă și felul în care îmi pronunță numele, de parcă limba lui face dragoste cu „L”-ul din conținut... mă topesc într-o secundă. Iar privirea lui mă arde mai tare ca flacăra puternică a soarelui din această dimineață călduroasă de vară, simțind arșița direct între picioarele mele. Îmi strâng coapsele din reflex și îmi mușc buza de jos pentru a încerca să îmi revin din starea asta care nu îmi face deloc bine. *Sau îmi face bine, dar nu e bine!*

— Bună, Cristi, răspund încercând să par cât mai relaxată. Ce faci?

— M-a gândit să trec să te salut și să văd ce mai face „mama dragonilor”. În cazul tău un singur dragon.

Încearcă să zâmbească la gluma lui, dar parcă vreau să glumesc și eu un pic pe seama lui.

Așa că mă uit încurcată spre el, ca și când aștept să îmi explice. Chipul lui devine un pic serios.

— Știi... „mama dragonilor”... din „Urzeala tronurilor”, se bâlbâie el.

Strâng din buze și dau din cap strâmbându-mă ca și când îmi vorbește despre gândaci.

— Nu știu despre ce vorbești.

— A... Ok.

E vizibil încurcat și foarte confuz, iar eu nu mai pot să mă abțin.

Încep să râd în hohote și mă ridic în picioare pentru a veni mai aproape de el.

— Am glumit cu tine! Normal că știu „Urzeala tronurilor”! Vedeam episoadele pe HBO GO, îndată ce apăreau pe site, iar seara le mai vedeam din nou când îl difuzau la tv.

Răsuflă vizibil ușurat și îmi zâmbește având o privire ușor certăreață.

— Mi-ai făcut-o. Am crezut că ești una d-aia...

— Care nu s-a uitat niciodată la serial? întreb amuzată. Nu cred că era o crimă dacă nu știam cine era „mama dragonilor”.

— Nu! zice repede, nu asta era problema, ci fața pe care ai făcut-o, m-a speriat un pic.

Ridic sprâncenele uimită de sinceritatea lui.

— Îmi place asta, îi zic.

— Ce anume?

— Sinceritatea ta.

Și îi zâmbesc la fel de deschis.

— Sper doar să nu te deranjeze într-o zi, adaugă zâmbind.

De data asta răspund puțin mai serios.

— Vom vedea. Dacă o să mă deranjeze, promit să fiu la fel de sinceră și să îți spun.

Un zâmbet larg apare pe chipul lui și îmi întinde mâna.

— Îmi place înțelegerea asta. Hai să ne ținem de ea.

— De acord, răspund și îi strâng mâna.

Și din nou acea căldură pe care am ignorat-o prima dată, mă cuprinde acum, după o simplă atingere, care îmi trezește fluturi în stomac, pierdută fiind în ochii lui castanii.

O atingere care durează o secundă, două, trei, patru... apoi ne tragem amândoi mâinile în același timp, devenind probabil conștienți că dura prea mult pentru ceva prietenesc.

Cel puțin eu sunt perfect conștientă că m-am înroșit în obraji.

Chipul îi e brăzdat pentru o clipă de o încruntare, dar redevine imediat relaxat și zâmbitor.

— Eu de fapt venisem să te întreb dacă vrei ceva de la supermarket, că mă duc până acolo.

— Mulțumesc, dar am fost aseară și m-am aprovizionat.

Îndată ce îi răspund, îmi dau seama că puteam să mint, să spun că am nevoie de o pâine sau o sticlă de apă, orice numai să mai îl văd azi o dată.

Dar o minune se întâmplă.

— Nici măcar o cafea? Că mă opresc și la cafeneaua de lângă. Sau un ceai...

Proastă aș fi să ratez șansa asta a doua oară!

— O cafea cu lapte ar fi chiar ideală!

— Perfect! răspunde parcă un pic cam entuziasmat. Cofeină, zahăr?

— Cu cofeină și un plic de zahăr.

— Te-aș scoate direct la cafenea, dar nu vreau să te întrerup din ceea ce faci. Apropo, unde e Deea?

Se uită prima dată la laptop și apoi peste umărul meu, în casă.

— Deea e cu Nina. Bona, completez repede. Încearcă să o pună la somn și de obicei stă pe lângă ea până se trezește, făcându-și de lucru prin cameră.

Mă uit la laptop și nu știu de unde îmi vine inspirația pentru mai departe:

— Nu am cum să vin cu tine la cafenea, dar dacă vrei, putem să bem cafeaua aici pe terasă. Așa pot să fiu aproape de Deea, dacă este nevoie.

— Așa facem, îmi afișează un zâmbet criminal, care îmi strânge din nou stomacul.

Doamne, cât de bine poate să arate...

— Iau o cafea și pentru Nina?

— Nu îi place cafeaua. Și-a făcut o limonadă mai devreme.

— Am înțeles. Am fugit, zice întorcându-se repede pe călcâie. Vin imediat

Pierdută în gândurile mele că urmează să îmi beau cafeaua cu vecinul sexy, nici nu realizez când s-a întors și îl simt lângă mine.

— Pot să iau loc?

— Da, te rog, și îi fac un semn subtil să se așeze pe scaunul din fața mea, însă el trage scaunul de lângă mine și se așază confortabil.

Îmi întinde cafeaua și inevitabil degetele ni se ating. *La dracu' cu toți fluturii ăștia din burta mea!*

— E atât de bună, șoptesc savurând lichidul cald. Mulțumesc!

— Oricând, zice încet, și ridicându-mi privirea, sunt fixată de cea mai intensă și întunecată privire pe care cred că am întâlnit-o în viața mea.

Mă privește cum niciun alt bărbat nu a mai făcut-o.

De data asta nu am doar fluturi în stomac, dar efectul îl resimt și între picioare, făcându-mă să îmi strâng pulpele din reflex. Simt din nou că îmi ard obrajii și sunt aproape sigură că el mi-a văzut gestul pentru că închide ochii câteva secunde și își mușcă buza de jos, de parcă s-ar abține să spune ceva. Sau să facă ceva...

— Am să țin minte să îți mai iau când mai ajung pe acolo, acum că știu cum o bei, continuă și simt că acea intensitate s-a risipit și corpul începe să mi se liniștească.

— Mulțumesc, zâmbesc un pic stânjenită, dar nu trebuie să te deranjezi pentru mine.

— Dacă tot ajung, nu e niciun deranj.

— Locuiești de mult timp aici? întreb repede dorind să schimb subiectul spre ceva mai simplu.

— De aproape trei ani. Dar nu mă întreba de vecini, că în afară de cei care locuiesc pe lângă mine, nu prea am stat la discuții cu ceilalți.

— Cum așa?

— Nu sunt genul prea sociabil, presupun. Și nici ei nu s-au arătat prea interesați să discute cu un tip plin de tatuaje, care seamănă cu un infractor.

— Dar nu ești un infractor.

— Este o afirmație sau o întrebare?

Înclină capul într-o parte și un colțul gurii i se ridică un pic, cât să îl facă al dracului de atrăgător. *Fluturi! Crăpați odată!*

— O afirmație. Sau cel puțin așa simt.

— Și ai dreptate. În afară de niște bătăi ca între băieți în tinerețe, nu am nimic de ascuns.

— Și dacă nu îți place să socializezi, atunci de ce te-ai oferit azi să o faci în cazul meu?

La dracu' cu gura mea mare!

Însă el îmi zâmbește la fel de sexy și din nou privirea lui mistuitoare mă fixează.

— Am vrut să schimb lucrul ăsta la mine. Plus că tu mi-ai părut din prima clipă diferită de ceilalți. Că nu mă judeci pentru cum arăt.

Să îl judec? E nebun? Din contră, doar mă face să am și mai multe fantezii cu el! Dar asta e ceva ce o să țin doar pentru mine.

Schimbăm amândoi subiectul parcă simțind că ne îndreptăm spre un teren minat, și vorbim puțin despre ocupația fiecăruia. Sunt surprinsă cât de lejer decurge conversația cu el, de parcă ne cunoaștem de ani de zile.

— Îți place aici? mă întreabă vizibil interesat.

— Da, e plăcut și e liniște. Este un mediu bun pentru Deea.

— Ați stat la apartament înainte sau tot la casă?

— La apartament. Așa că înțelegi cât de mult apreciez că am o terasă chiar aici, unde pot să ies cu ea fără să mă strecor printre mașini parcate aiurea sau să încerc să mă înec cu noxele lor.

— Ai dreptate. Chiar e un loc bun să îți crești copilul, mai ales ca mamă singură.

Vrea să mai spună ceva, dar se oprește. Așa că urmează o tăcere de câteva clipe.

— Ai spus că ești sincer. Întreabă-mă ce aveai de gând să mă întrebi.

Clatină din cap și își duce paharul din carton la gură.

— E prea devreme pentru întrebarea aia. Altă dată.

— Hai să dezlipim plasturele dintr-o mișcare, zic știind că un singur subiect macină pe toți din jurul meu și doar familia mea știe ce s-a întâmplat. Vrei să știi despre soțul meu, nu?

Capitolul 6

Mărturisiri

Cristi

Sunt luat prin surprindere de întrebarea ei. Cum de și-a dat seama că vreau să aflu despre cretinul care a fost în stare să părăsească o femeie atât de frumoasă și amuzantă, care, pe deasupra, mai are și o fetiță la fel de dulce? Normal că vreau să știu, dar nu vreau să fac presiuni atât de curând.

— Nu este nevoie să îmi spui, zic clătinând din cap. Cel puțin nu acum.

* * *

Iulia

Mă uit spre celelalte case în care locuiesc noii mei vecini, noua mea comunitate, toți dorind să afle povestea care se ascunde în trecutul meu. Presupun că nu prea au parte de aventură în viața lor minunată, din moment ce se leagă de cel mai mic fir al unei drame noi.

— Încă de când m-am mutat am fost abordată de diferiți vecini și toți au venit cu aluzii la starea mea civilă, dorind să afle de ce sunt o mamă singură al unui copil de doar două luni.

Continuu să privesc visătoare la casele acestora, iar când nu spune nimic, îmi întorc privirea spre el. Mă privește cu o intensitate pe care nu mi-o pot explica, așteptând să povestesc mai departe.

— Nu este vreo dramă de scris în cărți sau de făcut filme, zic încercând să îmi păstrez zâmbetul pe buze. A fost primul bărbat din viața mea și singurul. Ne-am căsătorit acum vreo trei ani, totul mergea relativ bine, când într-o zi a venit la mine și mi-a spus că vrea să divorțăm, pentru că el intenționează să se căsătorească cu o femeie cu care avea o relație de aproape un an de zile și cu care urma să aibă un copil în doar câteva luni. Divorțul s-a pronunțat atât de repede, încât nici nu mi-am dat seama ce se întâmpla cu corpul meu, și la câteva zile după finalizarea actelor am aflat că sunt însărcinată.

Îi văd maxilarul încleștat și ochii care continuă să mă fixeze. Tot nu îmi dau seama de ce îi povestesc lui toate astea. *De ce tocmai lui...*

— Nu s-a pus problema nicio secundă să renunț la bebeluș. Aveam, și încă am, o situație financiară destul de bunicică cât să îi ofer copilului meu tot ce are nevoie. Tocmai de aceea am angajat-o pe Nina, deoarece nu îmi permit să îmi iau concediu. Trebuie să muncesc în continuare.

Oftez. Închid ochii o clipă, apoi îi deschid și continuu privind în gol.

— L-am anunțat că o să aibă un copil și cu mine, dar i-am spus că nu am nicio pretenție de la el. Inițial m-a acuzat că nu este al lui, dar după o reacție

violentă, nedemnă de o doamnă, cum îmi place să cred că sunt, a înțeles că nu mă interesează ce crede el. Acum are o viață cu noua lui familie, iar eu m-am mutat aici sperând că pot să o iau de la capăt și să am o viață liniștită împreună cu cea care contează cel mai mult pentru mine pe lumea asta.

Închei cu un zâmbet forțat, ridicându-mi privirea spre el.

— Spune-mi că i-ai dat-o bine, zice încet printre dinți.

E furios. Îl simt. E revoltat pe ceea ce mi s-a întâmplat și mai ales pe soțul care m-a lăsat baltă cu atâta ușurință.

— Aș fi vrut eu să fac asta, dar nu am atâta forță în pumni... zic cu regret.

Deodată mâna lui se întinde peste a mea, pe masă, și o strânge ușor.

— Nu mi-ai spus cum te-ai simțit tu în tot acest timp. Dar sper din suflet că nu te-ai considerat vinovată că el s-a aruncat în brațele alteia.

— A fost și o perioadă de genul acesta, desigur. Lucrurile nu erau tocmai roz în ultimul timp între noi...

Mă opresc brusc și văd o încruntare pe chipul lui, sesizând probabil reținerea mea bruscă, dar din fericire nu insistă, iar eu continuu repede, pentru că nu vreau să îmi ceară detalii despre ceva ce refuz să îmi mai amintesc.

— Însă în clipa în care am aflat că sunt însărcinată, toate prioritățile mi s-au schimbat. Nimic, nici măcar

el, nu mai conta. Cred că nici eu, atâta timp cât aveam grijă ca sarcina să decurgă perfect și copilul să fie sănătos.

De data asta el este cel care oftează.

— Nu meritai să treci prin așa ceva.

Își privește palma mare care o acoperă pe a mea și atingerea dispare când își trece ambele mâini prin păr, lăsându-se pe spătarul scaunului, parcă dorind să ia distanță față de mine.

Cu toate astea, cuvintele lui mă liniștesc, știind că nu mă judecă.

— Să-mi bag pula, chiar nu meritai așa ceva... adaugă cu amărăciune în voce.

Apoi se uită la mine fix, cu aceeași intensitate care îmi produce fiori în tot corpul.

— Meriți tot ce e mai bun, face o pauză și apoi continuă pe un ton hotărât. Meriți pe cineva care să te prețuiască la adevărata ta valoare, nu un distrus care să se folosească de tine și apoi să treacă mai departe la o altă femeie.

Zâmbesc la cuvintele lui încurajatoare, dar am un vag sentiment că nu face referire doar la fostul meu soț.

Încheiem subiectul, pentru că lângă noi își face apariția Nina cu somnoroasa Deea în brațe.

La scurt timp după aceea, Cristi se scuză că trebuie să plece și el la treabă, dar în timp ce se îndepărta de mine, am un sentiment că o face de tot.

De ce am impresia că am spus prea mult, prea curând?

Îl urmăresc cu privirea până când dispare în casă.

Este ultima dată când îl mai văd pentru o perioadă bună de timp.

* * *

Cristi

— Cum scapi de o obsesie?

— Cu o altă obsesie.

Răspunsul scurt al fratelui meu mă face să îmi ridic privirea spre el.

Tăcerea mea îl face să își ridice capul de sub capota unei mașini și să îmi vadă chipul confuz.

— Păi în cazul ăsta o dai dintr-o obsesie în alta și nu mai ieși niciodată din cercul ăsta vicios, îi arunc aspru.

— Atunci te duci la un psiholog sau psihiatru și te rezolvă ăia cu bomboane.

— Păi nu e mai bine să mă tratez singur cu băutură și femei?

Ridică o sprânceană și, îndreptându-se de spate, își șterge mâinile pe cârpa prinsă la cureaua blugilor tociți și murdari.

— Cine e tipa?

Oftez. Cum să îi spun despre ea și să îi explic ceva ce nici eu nu înțeleg?

Daniel este fratele meu mai mic cu aproape doi ani și cel mai bun prieten al meu. Singurul care îmi cunoaște secretele, și eu pe ale lui. Singurul care nu mă judecă și care știe în ce direcție îmi merge mintea

de fiecare dată, pentru că și el este la fel de „distrus" ca mine. Încă din școala generală toată lumea a știut că nu trebuie să se pună cu frații Diaconu și amândoi ne-am arătat antipatia față de cei din jur prin tatuaje și comportament violent.

Eram de fapt doi copii care voiau să scape de controlul părinților, în special al mamei, și de imaginea familiei perfecte pe care aceștia încercau să o prezinte prietenilor lor la fel de perfecți. Dar noi știam că totul e fals și cunoșteam certurile care aveau loc în fiecare seară în dormitorul lor, dar nu spuneam nimic și doar ne depărtam de ei tot mai mult, în timp ce noi doi ne apropiam tot mai tare.

Nu le mai ceream ajutorul cu nimic și ne descurcam singuri. Chiar dacă familia avea bani, noi doi făceam tot felul de nebunii cât să ne câștigăm singuri bani pentru țigări, băutură, tatuaje și alte chestii pe care ei nu ni le-ar fi acceptat niciodată. Am învățat să ne câștigăm independența și cred că a fost cel mai bun lucru pe care îl puteam învăța la vârsta respectivă.

Iar acum știu că tot el poate să îmi bage mințile în cap.

— Vecina mea, răspund un pic stingherit, cu mâinile în buzunarele blugilor, privindu-mi vârful adidașilor.

— Grasa de lângă tine?!

Chipul meu devine brusc la fel de strâmb ca al lui, de parcă am mușcat amândoi dintr-o lămâie.

— Nu, cretinule!

— Dar ar fi fost tare amuzant dacă era ea, zice idiotul începând să râdă. Parcă te și văd bătându-te cu bărba'-su pentru ea.

Continuă să râdă și nu am cum să nu zâmbesc și eu de aberațiile lui.

— Deci? revine el la subiect. Care e? Că nu ai niciuna mai răsărită pe acolo.

— E una nouă. Zici că mi-a luat mințile și nici măcar nu o văzusem de aproape.

— Și când ai văzut-o? E bună?

— Rău... răspund zâmbind în colțul gurii, amintindu-mi ochii ei albaștri, buzele roz, sânii plini, picioarele subțiri.

— Păi, și care e problema? E măritată? Nu că te-ar opri asta...

Mă încrunt la el. Două aventuri cu femei măritate și crede că aș face asta oricând. Dar... are dreptate. Nu m-ar opri chestia asta, mai ales în cazul ei.

— E divorțată.

Ridică sprâncenele încântat și foarte zâmbitor.

— Nu înțeleg. Atunci ce te oprește să i-o tragi? Fute-o odată și scapi de obsesie.

— Nu pot.

— De ce?

E tot mai încurcat și eu tot mai confuz. Pare simplă rezolvarea, dar nu e. Ceva mă oprește.

— Are un copil mic.

El clatină din cap, tot neînțelegând care îmi e problema.

— Nu vreau să i-o trag și apoi să o las să sufere ca orice altă femeie din viața mea, pe care am lăsat-o baltă după o noapte de futai, încerc să îi explic cât să înțeleagă conflictul meu interior. Ea e... altfel. Situația e altfel. Suntem vecini...

— Brusc ai căpătat o conștiință? mă întreabă foarte serios.

Așa să fie?

— Tu care nu ai ținut cont niciodată de sentimentele unei femei și cum se simte după ce pleci relaxat de lângă ea ca o albinuță după polenizare, te gândești acum la consecințe?

— De parcă tu ești diferit de mine, îi arunc în față, deranjat de remarca lui.

— Aici nu e vorba despre mine. Măcar eu am găsit pe una cu care să mi-o trag de mai multe ori pe săptămână și ea știe ce îmi bate capul.

— Că și ea e la fel. Nu poți să zici că ai o relație stabilă cu ea, atâta timp cât v-o trageți și cu alții.

— Ea e stabilă în ceea ce privește preferințele mele sexuale. Nu oricine îmi acceptă ciudățeniile. Restul sunt doar pentru eliberare sexuală, când ea e ocupată.

Face o pauză și aruncă cu cârpa în pieptul meu, dar din fericire sunt pe fază și o prind fără să îmi murdăresc tricoul.

— Deci, e o mamă singură.

Scoate un fluierat enervant și își pune mâinile pe șolduri.

— Nu e de tine. Sau mai bine spus tu nu ești de ea, îmi zice sec.

— Ce vrei să spui? întreb vizibil ofensat și arunc cârpa murdară pe jos așteptând lămuriri.

— Sunt două variante: ori ea e o femeie ușoară și atunci treaba se rezolvă repede cu o aventură, o noapte, două și gata... ori e genul care vrea relație și atunci ai cam belit-o, fiindcă tu nu ești făcut pentru așa ceva.

Pentru prima dată în viața mea, realitatea mă deranjează.

— E a doua variantă, zic încet.

— De unde știi?

— După felul cum i se îmbujorează obrajii când îi zâmbesc.

Am înțeles din clipa în care am vorbit cu ea că nu e ca femeile ușoare pe lângă care mă învârt de ani de zile.

— Bro'... vocea îngrijorată lui Daniel mă scoate din blocajul meu. Dacă zici că e așa, și din câte văd te și macină un pic conștiința aia pe care o ai pitită pe acolo pe undeva, atunci las-o în pace.

Are dreptate. Trebuie să stau departe de ea pentru că eu nu sunt un bărbat bun. Așa cum i-am spus și ei, are nevoie de cineva care să se poarte frumos cu ea, pentru că merită să fie tratată ca o regină. Iar eu nu am deloc stofă de cavaler, poate doar de căpcăun.

Sunt cel mai rău lucru care i s-ar putea întâmpla.

Capitolul 7

Câtă răbdare are un căpcăun

Iulia

Aproape o săptămână. Dacă stau să mă gândesc, a trecut chiar mai mult de când nu l-am mai văzut deloc pe Cristi.

Nu a mai ieșit în nicio dimineață pe terasă, nu am mai văzut nici umbra lui prin casă, doar sporadic câte o lumină aprinsă fugitiv în nopțile târzii.

În fiecare zi de atunci îmi blestem slăbiciunea pe care am avut-o în acea dimineață când i-am spus povestea mea. Ce o fi fost în capul meu? Ce am vrut să obțin cu asta? Un prieten? *Mai mult?*

Ce fraieră am fost. Ce fraieră sunt...

Mai mult? De parcă el ar vrea ceva mai mult de la una ca mine.

Zilele trecute eram la cafenea, iar în timp ce îmi cumpăram o cafea și a intrat, în spatele meu, o tipă cu niște picioare lungi, corp subțire, tras prin inel, foarte bine întreținut, unghiile impecabile și ten fără cusur. Era o femeie cam de aceeași vârstă cu mine, dar foarte frumoasă și îngrijită. În clipa aceea mi-am dat seama că orice bărbat ar alege-o pe ea fără ezitare. Ea trăgea de un cățel mic într-o lesă, iar eu de un cărucior cu un bebe.

Sigur pe ea ar fi ales-o și Cristi...

Fac un duș și mă uit în oglinda aburită din baia mea, și, ca de fiecare dată, nu minte. O șterg cu un prosop și realitatea e chiar în fața mea. Cearcănele parcă nu mai dispar, sânii îmi sunt mai lăsați chiar dacă am avut lapte pentru alăptat doar câteva săptămâni, burta îmi e încă umflată și străbătută de sus în jos de o dungă maronie, de parcă nu m-am mai spălat de luni de zile, tăietura operației este roșiatică, șoldurile tot cu un număr mai mare decât înainte... Sunt departe de orice femeie apetisantă care și-ar face loc în viața lui Cristi, chiar și pentru o noapte. La felul cum arată el, sunt sigură că nu mă încadrez în categoria femeilor preferate de el, care au timp să se ducă la saloane de înfrumusețare și care adoră să acorde ore întregi aspectului lor mergând la sală sau la SPA.

Să nu mai menționez că am un bebeluș, așa cum îmi amintește și mama mea de fiecare dată.

El este un bărbat liber, care nu dorește astfel de bătăi de cap, iar eu nu mai sunt cea de acum zece ani, când viața mi se părea ușoară și nu mă stresa nimic în afară de părinții care mă băteau la cap cu școala. Nu sunt o femeie făcută pentru aventuri, deoarece înainte de a mă băga cu un bărbat în pat, trebuie să simt că îl doresc și că am anumite sentimente pentru el. Poate tocmai de aceea am avut parte de un singur bărbat în viața asta, căruia i-am dăruit virginitatea mea la douăzeci de ani.

Și din nou, ce fraieră am fost. *Ce fraieră sunt...*

Îmi înfășor corpul cu un prosop mare, să nu îl mai văd, iar apoi mă duc în dormitor, unde Deea dormea liniștită în pătuț.

Mă schimb într-un tricou mai lung pe care îl folosesc pe post de pijama și mă așez pe pat, uitându-mă la ea. Îngerașul meu, minunea mea, singurul motiv pentru care găsesc puterea să respir, pentru care găsesc tăria să lupt să supraviețuiesc, să uit ce a fost și să mă concentrez pe viitor.

Sunt atât de obosită. În fiecare zi să port o mască cu un chip senin și liniștit, care zâmbește mereu și nu lasă nicio lacrimă la vedere. O mască care îmi ascunde durerea provocată de un om în care am avut încredere totală ani de zile, iar el m-a părăsit într-o secundă, fără să îi pese de mine sau de copilul pe care i-l purtam.

Și acum mă simt atât de singură... În fiecare noapte, singură, fără să pot spune cuiva cât îmi este de greu, fără să mă înțeleagă cineva când mă trezesc amețită și obosită la trei-patru dimineața când Deea plânge și nu mai știu cum să o liniștesc... Fără cineva care să mă ajute și să mă ia în brațe când mă întorc în pat după minute lungi în care nu știu cum am reușit să stau în picioare legănând-o...

Avea dreptate fostul meu soț: sunt o femeie slabă, care nu se descurcă singură.

Fără să îmi dau seama, lacrimile mi se preling pe obraji și suspinele sunt pe cale să pună stăpânire pe mine. Ies repede din dormitor, pentru că nu vreau să o trezesc, și cobor în sufragerie, însă rămân fără vlagă în picioare imediat și mă așez cu fundul pe ultimele trepte ale scărilor. Abia am reușit să o culc înainte să intru la duș și știu că în doar câteva ore o iau de la capăt. Tot singură...

Îmi acopăr fața cu palmele, dar nu e suficient. Întunericul îmi cuprinde tot corpul. Și mintea. Nu reușesc să văd o luminiță de speranță.

Îmi bag pumnul în gură să îmi opresc țipătul care vrea să iasă, pentru că vreau să urlu de nervi, de oboseală... de ce? De ce eu? Când o să fie mai ușor? *Oare o să fie mai ușor?* Când o să simt că pot să respir din nou normal? Să mă simt liniștită și să simt că sunt pe drumul cel bun?

El mi-a spus că sunt slabă și că nu fac nimic cum trebuie. Avea dreptate? De ce mereu cred că greșesc și, așa cum l-am îndepărtat pe el, pe fostul soț, așa îi îndepărtez și pe alții, pe mama, pe Cristi...

E numai vina mea! Și vreau să urlu din cauza asta, dar tot ce pot să fac e să mușc din pumn, să stau mică pe scări și să sufăr în tăcere.

Nu ar fi pentru prima dată.

Deodată inima îmi îngheață când aud un ciocănit în ușa de sticlă de la terasă. În lumina difuză a becurilor îl văd pe Cristi.

* * *

Cristi

Credeam că sunt pe drumul cel bun, că mintea mea începe să funcționeze ca înainte, iar eu devin rece și indiferent la orice femeie.

Chiar dacă nu am avut, în toate zilele astea, chef să agăț nimic, asta nu m-a împiedicat să ies, aproape în fiecare seară, și să mă distrez cu gașca. Sau, cel puțin, să încerc.

Dar mereu am continuat să mă uit spre casa de vizavi și să mă întreb ce face Iulia, dacă este bine.

Când am ajuns azi acasă, privirea mi-a fugit din nou spre locuința ei. Într-o secundă, am știu că ceva nu este în ordine. Chiar dacă lumina era slabă, am văzut-o prin perdeaua semitransparentă, stând pe scări, cu fața ascunsă în palme.

Am ieșit din casă, ca o furtună. Nu mai vedeam nimic altceva în afară de corpul ei mic, care suferea acolo. Imaginându-mi cele mai urâte scenarii care puteau duce la starea pe care o avea, m-am trezit că stau lângă geamul ei, privind-o cum plânge în tăcere. Ceva o chinuia atât de tare încât lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

Aveam de gând să stau departe de ea, știind că într-o zi ar putea plânge din cauza mea și, mai mult ca sigur, o voi răni mai tare decât ceea ce o face acum să sufere în felul ăsta. Amintindu-mi de această decizie, fac un pas în spate, știind că cel mai

bine e să am răbdare şi să o las în pace şi astfel voi scăpa de această obsesie. Mai fac un pas şi mă întorc cu spatele, dezlipindu-mi cu greu privirea de ea, apoi pornesc spre casa mea.

Am vorbit doar de două ori până acum cu ea, ce drept am eu să intervin în viaţa ei în clipa asta? Da, am vorbit ca doi oameni care păreau că se cunosc de ani de zile, am atins-o pe mână şi aş fi luat-o în braţe, pentru că mi se părea atât de natural acel gest. La fel de natural mi se părea şi dacă o sărutam sau o făceam femeia mea. Pentru că aşa am simţit din prima clipă. Şi aşa simt şi acum.

Nu cred că s-a dat vreodată în mine o bătălie mai puternică decât acum! Bucăţi din trupul meu se rup şi cad în urma mea cu fiecare pas pe care îl fac în timp ce mă depărtez de ea.

Inima îmi bate mai puternic ca niciodată şi brusc mă întorc din nou pe călcâie, dar de data asta nu mă mai opresc. Nimic nu mă opreşte să fiu lângă femeia pe care o doresc ca un nebun şi care acum suferă, singură. Nu pot să stau departe de ea.

Se sperie când bat în geam, în toiul nopţii. Se ridică încet, ştergându-şi repede lacrimile de pe obraji, cu podul palmelor.

E confuză – *cine nu ar fi?* – dar îmi deschide uşa şi nu las cuvintele să intervină între noi. Nu apucă să mă întrebe ce caut acolo, pentru că îi iau faţa mică în mâini şi îmi lipesc buzele de ale ei.

Rămâne blocată la început şi, pentru câteva secunde, nici eu nu respir. Îmi mişc încet buzele

peste ale ei, gustându-i buza de jos și o simt cum se relaxează și intră în jocul suav al sărutului.

Nici Raiul nu are un gust atât de bun! Cu tandrețe, îi ling și îi sug buza de sus, iar ei îi scapă un geamăt fin, care îmi face tot corpul să vibreze de plăcere și dorință. Individul din pantaloni e mai alert ca niciodată, însă acum nu este vorba despre el. Ci despre ființa minunată de care nu mă mai satur. Vreau mai mult, iar ea îi permite limbii mele să o guste, să facă dragoste cu gura ei dulce. Îmi pierd o mână în părul ei mătăsos și îi cuprind ceafa, aducând-o mai aproape, iar cu cealaltă o prind de talie, lipind-o de mine. Acum știe și ea cât de excitat sunt și un nou geamăt îi scapă în timp ce buzele noastre continuă să se guste cu poftă. Mârâi încet. Mă înnebunește de poftă!

Sunt conștient că sunt cel mai nepotrivit bărbat pentru ea, dar în clipa asta tot corpul meu încearcă să îmi arate opusul și cât de perfectă este ea pentru mine.

Adus la realitate de aceste gânduri, îmi dezlipesc încet buzele din acest sărut, care ne-a oprit respirația, și îmi lipesc fruntea de a ei, așteptând ca bătăile inimilor noastre să se liniștească. O iau în brațe și o strâng la pieptul meu, dorind să o protejez de oricine i-ar face rău; chiar și de mine.

Îi simt inima cum bate cu putere și știu că și a mea bate în același ritm năucitor.

Este atât de mică încât capul ei abia îmi ajunge până la bărbie, dar stă cu obrazul lipit perfect de

pieptul meu în timp ce o mângâi în tăcere pe spate. Mâinile ei sunt pe talia mea și atingerea este ca focul. O doresc și aș duce-o sus chiar acum; aș arunca-o pe pat și aș face-o să țipe de plăcere, ore întregi, dar pentru prima dată în viața mea, acționez altfel. Cu răbdare. Pas cu pas.

— De ce plângeai? șoptesc, sărutând-o pe păr.

— De oboseală, recunoaște cu glasul stins.

— Pot să te ajut în vreun fel?

Chiar dacă clatină din cap că „nu", știu că o ajut chiar acum, ținând-o așa în brațe, continuând să o mângâi și să o sărut, din când în când, pe creștet. Părul ei miroase atât de bine... Ea miroase atât de bine.

Stăm așa câteva clipe lungi, dar perfecte.

— Presupun că șamponul tău nu e cu mentă, spun, pierdut în mireasma dulce, total diferită de cea pe care o am eu acasă.

— Nu îmi place menta, șoptește, și îmi dau seama că zâmbește.

— Deloc?

— Deloc!

La dracu'! Mâine dimineață trebuie să ajung urgent la supermarket! Parcă mă și văd cum o să stau și eu să aleg șamponul, așa ca femeile de care am tot râs! De orice fel, dar nu cu mentă.

Se desprinde ușor din îmbrățișare și își ridică ochii înroșiți spre mine.

— Îți mulțumesc, șoptește blând. Chiar aveam nevoie de o îmbrățișare și sper că nu am abuzat prea mult de tine.

— Dacă cineva a abuzat prea mult de ceva, acela sunt eu.

Se depărtează de mine, întorcându-mi spatele și trecându-și mâinile prin păr, vizibil măcinată de ceva. Trage aer în piept, iar când expiră mă întreabă, surprinzător de sinceră:

— De ce m-ai sărutat?

Ei bine, răspunsul la întrebarea asta nici eu nu știu cum să îl formulez. *Pentru că așa am vrut? Pentru că visam la asta, de aproape două săptămâni? Pentru că nu mi-a mai păsat de nimic când te-am văzut așa și ăsta era singurul mod prin care știam cum să te consolez?*

Dar întrebarea cheie, pe care piticul meu mi-o șoptește, este: *de ce m-am oprit?*

— Din mai multe motive. Dar mai ales pentru că sunt egoist.

Este răspunsul la întrebarea ei, însă nu și la întrebarea mea. Piticul poate să mai aștepte.

Chiar dacă cuvintele mele nu sunt cele mai liniștitoare, eu asta îmi doresc să îi transmit, pentru că e la doi pași de mine și o vreau din nou în brațele mele.

Oftează și umerii i se lasă încet.

— Sunt prea obosită pentru jocuri, Cristi. Iar viața nu îmi permite să pierd timpul cu așa ceva acum.

Sunt un pic confuz.

— A fost prea mult?

— Îmbrățișarea, nu. A fost exact ce aveam nevoie. Sărutul a fost perfect, dar sunt prea sensibilă ca să tratez cu superficialitate ceva atât de plăcut. Mă înțelegi?

— Ți-e frică să te îndrăgostești, realizez cu glasul stins.

— Mi-e frică să sufăr din nou. Îmi doresc atât de mult să mi se întâmple ceva frumos, să simt din nou că trăiesc încât sunt în stare să mă leg de orice iluzie, orice gest... Dar nu vreau să fac asta, pentru că, inevitabil, voi fi rănită.

Ceea ce îmi spune este confirmarea gândurilor mele din ultimele săptămâni. Cu toate astea, gândul că ea știe că sunt capabil să o rănesc mă deranjează. Nici ea nu crede că sunt în stare să o fac fericită. Nici eu nu cred asta, dar... aș fi vrut ca ea să creadă în mine. Să creadă că pot fi mai bun.

Eu vreau să fiu mai bun. Doar pentru ea.

Ăsta e răspunsul la întrebarea ta, piticule: *nu vreau să o rănesc.*

— Atunci lasă-mă să fiu prietenul care îți oferă, oricând ai nevoie, îmbrățișarea care să te liniștească.

În timp ce chipul îmi devine foarte serios, îi mărturisesc:

— Chiar nu îmi place să te văd plângând, Iulia.

Îmi deschid brațele și, cu un zâmbet timid, ea este din nou lipită de mine.

Capitolul 8

Prieteni și un *ménage à quatre*

Iulia

În dimineața următoare, am parte de o surpriză plăcută. Stăteam, ca de obicei, la măsuța de pe terasă, iar Cristi își face din nou apariția, cu o cafea în mână, pe care mi-o așază în față.

— Neața`, îmi zice zâmbitor.

Același zâmbet care îmi tulbură corpul și visele.

— Neața`, răspund cu aceeași seninătate, ascunzându-mi adevăratele sentimente.

Chiar dacă amintirea celui mai senzual sărut este încă proaspătă în mintea mea, fac tot posibilul să nu las emoțiile adolescentine să iasă la suprafață și să încep să chicotesc ca o copilă prostuță. *Chiar dacă în mintea mea am două codițe și jubilez de zor.* Am decis să rămânem prieteni, iar lucrurile se pare că merg în direcția respectivă.

— Am fost până la magazin, să îmi cumpăr niște lucruri pentru baie, și nu puteam să nu mă opresc la cafenea.

Îmi face cu ochiul, iar eu îi mulțumesc pentru gest, luând o gură din cafea. Apoi se întoarce pe călcâie, fără alte explicații, și îmi aruncă peste umăr:

— Spor la treabă, Iulia!

— Stai să îți dau banii pentru cafea! strig după el, dar nu încetinește.

Flutură cu nepăsare din mână.

— E din partea mea, ca și cea de mâine. Atunci chiar o să am timp să mai stau la o vorbă!

Nu îmi pot șterge zâmbetul de pe chip. Este plăcut să mai ai pe cineva în preajmă, care să îți acorde puțină atenție, ție și nevoilor tale, chiar dacă o face în calitate de prieten.

Două ore mai târziu, am parte de vizita Irinei, care profită de plimbarea pe care Nina o face cu Deea prin parc, ca să îmi povestească ultima ei năzdrăvănie.

Cu un gest specific ei, adică lipsit de rușine, începe să își așeze sânii, prin decolteul maioului pe care îl poartă, și așteaptă să mă așez lângă ea, pe canapea.

— Nu o să îți vină să crezi ce am făcut, zice secretoasă, trăgându-mă de mână, mai aproape de ea.

— Aoleu, îmi dau ochii peste cap, pregătindu-mă pentru încă o poveste „marca Irina", pe care, probabil, o să regret că am lăsat-o să mi-o spună.

— Dar trebuie să promiți că nu o să mă judeci!

Mă uit urât la ea.

— Când am făcut asta?

— Nu știu... Niciodată! Dar există un început pentru toate.

— Spune ce ai de spus și termină cu tatonatul terenului.

— Am făcut-o cu trei bărbați. În același timp, completează repede și rânjește cu toți dinții, așteptând reacția mea.

Dar eu o privesc blocată, încercând să procesez imaginea. Ea cu încă trei bărbați? După câteva

secunde, clipesc și îndată ce pun următoarea întrebare îmi dau seama cât de limitată îmi e imaginația și cât de neexperimentată sunt:

— Ai atâtea găuri?

Ea izbucnește într-un râs nebun, iar eu zâmbesc rușinată; fac apoi o față șocată, dându-mi seama care erau cele trei găuri.

— În același timp?!

— Da, fată! Ieși din starea de șoc și lasă-mă să povestesc, că mor dacă nu spun cuiva.

— Mă jur, Irina, că în astfel de momente, îmi doresc să ai o prietenă foarte bună, căreia să îi dai toate detaliile.

— La ce îmi trebuie una? De aia te am pe tine și știu că tu nu o să spui la nimeni!

Îmi dau din nou ochii peste cap și mă abțin de la alte comentarii, lăsând-o să îmi povestească, în stilul caracteristic, cu mult prea multe amănunte...

— Alonso, Bolivar și Carlos, trei spanioli superbi, pe care i-am cunoscut acum mai bine de un an, când trebuia să fac niște poze pentru o revistă. A, B și C, cum îmi place să le spun. Fac destul de des naveta între România și Spania, pentru că au decis să studieze la Universitatea din București. Sunt prieteni din copilărie și au o legătură foarte strânsă, sunt mai apropiați ca frații. Mi-au tot făcut aluzii, că ei împart totul, că ei fac totul împreună, dar nu m-am prins; până săptămâna trecută, când am avut din nou o ședință foto împreună, iar după ce toată lumea a plecat, ei au decis să rămână să mă ajute cu strânsul echipamentelor din studio. Erau atât de intenși,

dominatori, se tot mișcau pe lângă mine, mă atingeau, făcând să pară că sunt mici accidente, însă totul devenea tot mai fierbinte și trupurile lor îmi păreau tot mai irezistibile. Fără să îmi dau seama, m-am trezit prinsă între ei, și A mi-a spus că își doresc mult să fie cu mine, „*toți trei*" a continuat B, „*în același timp*" a completat C. Eram copleșită. Am făcut o mulțime de drăcii la viața mea, dar cu trei bărbați, în același timp, mi se părea prea mult, chiar și mie. Apoi unul dintre ei a zis: „*nu ai nimic de pierdut, doar de câștigat, de trei ori mai multe orgasme*". Nici nu puteam să judec limpede, pentru că A îmi săruta deja maxilarul, B era în spatele meu, sărutându-mi scobitura gâtului și jucându-se cu mâinile peste decolteul meu, iar C era în genunchi în fața mea, mângâindu-mi gleznele și urcând în sus, spre marginea pantalonilor scurți. Am acceptat, și crede-mă că nu regret. Sărutul lui A a devenit mai intens, mâinile lui B s-au strecurat prin decolteul meu și mi-au cuprins sânii, iar C mi-a tras pantalonii scurți în jos, dezvăluindu-mi chiloții, ducându-și buzele peste bucata subțire de material și simțindu-i limba caldă exact acolo.

— Am nevoie de un pahar cu alcool, o întrerup deodată, simțind că nu pot face față povestirii erotice – prea erotice – a surorii mele.

Mă ridic brusc. În frigider am doar o sticlă de bere și una cu vodcă, aduse tot de ea. Scot vodca și îmi pun într-un pahar, completând cu niște apă tonică.

— Ești sigură că e normal să îmi povestești toate detaliile astea?

— DA! Acum bea și taci!

— Iri, e prea mult... nu am mai făcut sex de aproape un an de zile, iar tu îmi povestești toate astea...

— Taci și ascultă! zice amuzată și continuă, în timp ce eu mă strâmb când simt lichidul cum îmi arde gâtul.

Mă așez la loc pe canapea, cu paharul în mână. Ea se întinde imediat după el și bea o gură zdravănă, înainte de a continua.

— Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că eram întinsă pe jos, pe niște pături folosite la ședința foto, înconjurată din toate părțile de ei. Trei zei care îmi devorau corpul din toate părțile: A își plimba buzele fierbinți peste corpul meu, trecând la săruturi pasionale, B își continua asaltul asupra sânilor mei, deja dezgoliți, sugându-mi și mușcându-mi sfârcurile, iar C mă eliberase de ultima bucată de material care mai exista pe mine, iar limba lui îmi gusta excitația, care se scurgea din mine. Eram fleașcă, iar ei nu făceau decât să mă ducă și mai sus. Apoi am simțit când C a băgat un deget în mine și, în același timp, A a venit cu un deget, iar după aceea B s-a alăturat, cu al treilea deget lung; toate trei, la unison, intrau și ieșeau din mine, făcându-mă să am cel mai intens orgasm din viața mea.

— OK! țip, făcând ochii mari și sărind în picioare. Și aici se termină filmul porno al Irinei!

Ridic mâinile, făcând-o să se oprească și să mă privească cu gura deschisă. Dau peste cap și ultima gură de alcool; efectul este același și mă strâmb, cât pot de urât.

— Dar nu am terminat! zice dezamăgită.

— Iri, am înțeles: trei bărbați, trei găuri, dar mă jur că sunt prea multe amănunte! Ești sora mea, dă-o dracului de treabă, dar nu vreau să îmi imaginez cum te-au penetrat ăia peste tot, îi spun și gesticulez disperată, cu o grimasă pe față, care o face să râdă.

— Ce pudică ești!

Îmi trec o mână peste față, nepăsându-mi de cuvintele ei, atâta timp cât se oprește din povestit.

— Bine, bine, nu mai dau amănunte. Important este că a fost foarte interesant și dacă o să mai am ocazia să repet experiența, tot cu ei, o să o fac, chiar dacă asta mă face o curvă.

— E discutabil cuvântul ăsta în cazul tău. Ești sora mea și nu pot să te bag în categoria aia, orice ai face. E viața ta și atâta timp cât ești în siguranță și nu îți ignori sănătatea, atunci e totul ok din punctul meu de vedere.

— La capitolul ăsta poți să stai liniștită. Sănătatea și protecția sunt mereu pe primul plan. Și, ia zi-mi, tu ce ai mai făcut? Ce mai face vecinul ăla super sexy al tău? Tot pierdut în misiune, după ce i-ai spus că ai avut un singur bărbat la viața ta?

Îmi vine să o bat... Strâng din dinți, blestemând clipa în care i-am povestit discuția avută cu el, pe terasă, iar ea mi-a reproșat faptul că mi-am recunoscut lipsa de experiență în materie de bărbați.

— Mai bine îi spuneai direct că ești virgină, râde ea, ca de fiecare dată.

— Am un copil, Irina... Era cam greu de crezut.

— Și Fecioara Maria a avut. Oricum, din câte mi-ai spus, ex-ul nu a fost cel mai mare maestru în domeniu, tocmai de aceea încerc să te familiarizez cu experiențele mele, să nu te sperii când o să pună mâna pe tine frumosul ăla periculos.

Se așază mai confortabil pe canapea, cu o mână pe spătar.

— Tipul e un animal, Iulia. Se vede că nu e un tip care să te ia cu binișorul. Ăla nu face dragoste, ăla face sex. Te ia de nici nu ai timp să reacționezi, dar o să îți placă, pentru că sunt sigură că e total diferit de ce ai avut tu până acum cu prăpăditul celălalt.

Sărutul de aseară îmi confirmă cuvintele ei. A fost intens, senzual și, în același timp, puternic, făcându-mă moale în brațele lui.

— Câtă dreptate ai, bombăn, pierdută în amintire, dar ea reacționează imediat.

— Irina, ai ceva să îmi spui?

— Dacă îți spun, iar o să faci glume pe seama mea.

— Sunt sora ta. E de datoria mea să fac asta! Dar, în același timp, e datoria mea să te ascult și să te ajut cu sfaturi, dacă pot. Așa că, scuipă tot!

Îmi dau ochii peste cap din nou, ca reacție la vocabularul ei, și mă așez la loc pe canapea, lângă ea.

— Ne-am sărutat aseară.

Toată fața ei e pe jos. Gura căscată, ochii mari cât cepele, cred că nici nu mai respiră!

Am reușit să o las mută pe nebună?

Capitolul 9

Partyyy!

Iulia

În ziua următoare, Cristi a venit din nou cu cafelele și a rămas, ca să le bem împreună pe terasă, așa cum îmi spusese din ziua precedentă. Cu ocazia asta, mi-a povestit despre afacerea lui și a fratelui său, despre mașinile pe care ei le modifică și despre munca depusă de întreaga echipă.

Vorbește cu drag despre ceea ce face și văd clar cât este de apropiat de colegii lui, care îi împărtășesc, cu mult talent, pasiunea pentru mașini. Strecoară printre explicații și câteva detalii legate de familia lui, dar îmi dau seama că nu vrea să vorbească prea mult despre ei; concluzia mea este că ei țin foarte mult la imaginea familiei perfecte, chiar dacă el și fratele lui au cam ieșit din tipare, de foarte mulți ani.

Mă întreabă cu ce mă ocup eu și întorc laptopul spre el, pentru a-i arăta grafica la care lucram.

— Asta e ceva simplu, îi spun, luând o gură de cafea din paharul de carton. E un client care vrea să își schimbe logo-ul și, de mai bine de o săptămână, vine zilnic cu câte o modificare.

Se încruntă și se uită la mine.

— Zilnic? Cred că îl băteam până acum.

— Sunt obișnuită, îi spun râzând și trec rapid cu vederea remarca despre bătaie. Nu e ca și cum fiecare

modificare nu e taxată. Este problema lui că nu se decide, dar știe că timpul înseamnă bani.

— Așa îmi place, rânjește răutăcios. La mine, treaba făcută e cam terminată, dar mulți revin după câteva luni, cu cine știe ce idee văzută pe la alții, și își doresc ceva mai wow. E ca un drog, ca în cazul tatuajelor, îmi explică el. După ce ai făcut primul pas, vrei mai mult, apoi și mai mult.

— Să înțeleg că, și în cazul tău, mai urmează alte tatuaje?

Nu pot să nu mă uit la desenele lui, care se întind pe gât, până aproape de urechi, pe mâini, ca o mânecă, chiar și pe degete. *Să mă bată mama dacă mă pot abține să nu mă gândesc cât se întind pe abdomen și până unde.*

— În ultimii ani am mers mai rar la salonul de tatuaje, dar sunt sigur că vor mai urma și altele. Poate o să îmi faci tu un desen pentru următorul tatuaj.

Wow... pe corpul lui să existe un desen creat de mine? Îmi dau după ureche o șuviță și mă simt măgulită.

— Cred că mi-ar face plăcere să desenez ceva, dacă îmi spui ce ți-ai dori.

— O să mă gândesc, șoptește și vocea lui profundă îmi atrage atenția.

Mare greșeală fac că îmi ridic privirea spre el, pentru că sunt pierdută din nou în acea intensitate, care mă face să simt nenorociții de fluturi în stomac și căldură între picioare.

Cum poate bărbatul ăsta să mă excite în halul ăsta, doar cu o privire și câteva vocale?

Își linge buza de jos și parcă o face intenționat, ca să îmi amintească de sărutul de acum două zile, când am stabilit să rămânem prieteni.

Prieteni? Dă-o dracu' de prietenie! Sari pe mine și răvășește-mă!

Își drege deodată glasul, și se uită la ceas.

— Cred că e timpul să mă duc și eu pe la atelier, până nu începe Daniel să sune, ca o curvă disperată.

Imediat își pune mâna la gură, conștient de cuvântul urât pe care l-a rostit, dar nu fac decât să râd de gestul lui.

— E ok. Momentan nu înțelege.

Mă uit peste umăr, în casă, unde Nina se joacă cu Deea, fără să ne dea nouă atenție.

Cristi se ridică, iar eu îl urmez, pentru a-l conduce.

— Apropo, mâine după-amiază fac un grătar aici, cu colegii de la atelier. Ia-o pe sora ta și veniți și voi cu Deea.

Ridic din sprâncene, un pic surprinsă de invitația lui, mai ales că a pomenit-o și pe sora mea, despre care abia i-am povestit.

— O să vorbesc cu Irina, să văd dacă e liberă.

— Poți să vii și fără ea, completează repede. Sunt destul de prietenoși colegii mei și cred că o să îți placă de ei.

— Nu promit nimic, zic, zâmbind politicos.

— Dacă te hotărăşti, suntem la un pas de tine.

Zâmbește și se apleacă, ca să mă pupe pe obraz, moment în care inima mea începe să bată, ca la maraton.

Doar că buzele lui rămân lipite pe pielea mea, câteva clipe în plus.

Îmi place căldura acestei atingeri, respirația lui pe chipul meu. Închid ochii, dar el se îndepărtează și pleacă, fără să se mai uite în urmă.

Și, în sfârșit, pot să dau afară aerul pe care l-am ținut în piept, în tot acest timp. *Doar că acum am nevoie de un duș rece.*

* * *

Irina e mai mult decât încântată de invitație. O acceptă, de parcă i-aș fi spus că mergem să îl vedem pe Moș Crăciun, care are un sac de cadouri doar pentru ea. Așa că, în ziua respectivă, se prezintă la mine la ușă, cu o sticlă de whisky și una de vodcă, în câte o mână, ridicându-le în sus ca pe niște trofee.

— Partyyyyy!!! strigă când intră în casă, dar îi fac semn imediat să scadă volumul.

— Doarme Deea, nebuno! Dacă o trezești, îți dau două capace și te trimit să o adormi la loc!

— Păi nu e cu Nina? șoptește.

— Ba da, dar ea se chinuie să o adoarmă, iar tu vii și o trezești? Vrei două palme și de la ea?

— Uf, câtă violență. Măcar dacă ai fi genul, însă tu nici la o muscă nu ridici tonul, dar să o omori că s-a căcat pe mâncarea ta...

Îmi trec o mână peste față, disperată. Cred că e timpul să fac ceva ce mi-am propus de mulți ani: să verific dacă nebuna e chiar soră cu mine.

— Deci? mă întreabă în șoaptă, de data asta. Party?

— Da, hai să mergem.

Nu sunt cea mai entuziasmată, dar, pe de o parte, nu l-am mai văzut pe Cristi de ieri dimineață și ceva din mine chiar își dorește să îl revadă.

— Stai, mă oprește, trăgându-mă brusc de mână, aproape dezechilibrându-mă.

Mă analizează cu o privire critică, de sus în jos, făcându-mă să mă simt un pic inconfortabil.

— Eu merg la party, zice, arătând spre ea, dar tu unde mergi îmbrăcată așa? La spovedanie?

Mă încrunt. Ce nu îi convine? Ea are părul vopsit ombre, la fel ca mine, și de aceeași lungime, însă al ei este puțin mai aranjat, la coafor, din câte se vede. Este îmbrăcată cu un tricou roz pal, mulat pe sânii ridicați de sutienul cu push-up, și o pereche de pantaloni scurți de blugi, care îi scot fundul pe afară și îi arată picioarele subțiri.

Dar eu... eu nu mai am corpul ei, așa că mi-am luat un tricou alb, mai larg, ca să îmi acopere burta, și o fustă lejeră cu pliuri, care trece de genunchi.

— Pun accentul pe culoare, spun rânjind și fluturând fusta argintie. După ce o să fac câteva luni exerciții intense, poate că atunci o să trec și eu la ceva mai sexy, îi spun și îi arăt burtica inestetică.

— Hai că ești idioată! se încruntă la mine foarte serioasă. Sunt altele care nu au nicio sarcină la activ și arată mult mai urât ca tine, dar se simt bine în pielea lor, chiar dacă celulita e mai deasă pe ele ca puricii pe câine. Și știi ceva? Îmi place la nebunie de ele, le doare în cur de ce zic alții! Iar tu, care ai

același cur mișto, ca în tinerețe, și cracii la fel de subțiri ca înainte, ți-e frică să arăți niște piele?

Nu mă lasă să răspund, căci imediat continuă, la fel de afectată.

— Ai născut, Iulia. Dacă cineva se așteaptă la perfecțiune, atunci este un om cu probleme la cap, care nu are ce căuta în viața ta. Nu există perfecțiune; ai fost și ești la fel de frumoasă! Nu te ascunde după haine urâte, simte-te bine în orice ai lua pe tine, chiar dacă corpul tău nu e perfect! Simte-te sexy și dacă ai optzeci de kilograme, pentru că, în primul rând, *ești femeie*!

Oftez. Dar, totuși, discursul ei parcă m-a convins un pic...

— Nu știu dacă am altceva.

— Lasă-mă pe mine, că te rezolv eu.

Mă dă la o parte și trece pe lângă mine, ducându-se hotărâtă în dressing. Ridică câteva umerașe cu bluze și rochițe; aruncă vreo două pe jos, strâmbându-se la ele, și îmi dă peste mână când încerc să le ridic.

— Alea le arunci, soro! Dacă te prind cu așa ceva, te dezbrac și te scot în grădină, ca pe Eva! Să văd atunci reacția vecinului!

Fac ochii mari și, pentru o clipă, o cred în stare. Așa că las hainele jos, plănuind cum să le salvez mai târziu, și fac un pas un spate.

După câteva minute, iese cu o rochiță tip baby doll, de care uitasem complet. Este puțin cam decoltată și destul de scurtă, dar are avantajul că e largă în zona abdomenului.

— Asta sigur acoperă orice problemă și descoperă orice soluție, rânjește drăcește la mine și la rochia verde cu albastru pe care o ține în mână. Și îți scoate ochii în evidență, că tot voiai tu să pui accentul pe culoare.

Nu are rost să mă cert cu ea și îmi fac curaj să mă îmbrac cu rochița nepurtată de câțiva ani. Spre surprinderea mea, încă îmi vine bine.

Din fericire, o conving că terenul din grădină nu e atât de drept încât să îmi iau sandalele cu talpă înaltă și cădem de acord asupra unor tenișI de vară, doar pentru că nici ea nu are tocuri.

La Cristi pe terasă s-au adunat câteva persoane și mai sunt câteva prin casă, din ce observăm amândouă. Traversăm grădina și îi salutăm politicos pe cei prezenți. Au deja berile în mână și sunt prinși în diferite discuții amuzante.

Irina e cu sticla de vodcă în mână, iar mie mi-a dat-o pe cea de whisky, așa că le întindem, în același timp, gazdei, când își face apariția în fața noastră. Moment în care înghit în sec. *Cât de bine arată... Oare are vreo haină care să îi vină urât?* De fapt, orice tricou ar lua pe el îi conturează perfect corpul, iar acum, chiar dacă e foarte cald afară, s-a îmbrăcat tot în negru. Tricoul nu face decât să îi evidențieze și mai bine trupul perfect, dar mai ales desenele de pe brațe și de pe gât. *Cât aș vrea să îl ating...* Să conturez fiecare desen, mai ales pe cele ascunse de haine... Și din nou poartă o pereche de pantaloni scurți de trening, care îi arată pulpele musculoase.

— Ați venit!

Ne primește cu un zâmbet mare și, punându-și palma pe talia mea, se apleacă și mă pupă scurt pe obraz. Inima mi se oprește, dar, în același timp, simt o mică dezamăgire. *Doar atât?*

Se îndepărtează imediat și când zărește sticlele, își ridică surprins o sprânceană.

— Chiar nu trebuia să vă deranjați!

— Cu cât mai mult alcool, cu atât mai bine, zice repede Irina.

Eu încerc să ignor că încă îi simt atingerea bărbii – nerase de câteva zile – pe obrazul meu și încerc să mă focusez pe ce se întâmplă în jur. Îi fac cunoștință cu Irina și lângă Cristi își face apariția imediat un bărbat care îi seamănă foarte bine, la fel de înalt și plin de tatuaje ca acesta.

— El este Daniel, fratele meu, ni-l prezintă el. Dani, ea este vecina mea, Iulia, și sora ei, Irina.

— Deci *TU* ești vecina, zice Daniel ridicându-și sprâncenele, după care mă analizează scurt, zâmbind.

Ce vrea să însemne asta??

Imediat își ia un cot în coaste, de la fratele lui, lovitură care îl face să se strâmbe de durere și să își înghită orice altă remarcă.

— Una dintre ele, zâmbesc forțat.

— Nu, nu, zice el, rânjind printre grimasele de durere. Singura!

De data asta își ia o palmă pe spate, dar cred că e dată un pic mai tare decât ar fi fost cazul, pentru că începe să tușească.

— Iartă-l pe fratele meu. Este un pic prost azi.

— Eu m-am prins ce a vrut să zică, chicotește copilăroasă Irina.

— Te înțeleg perfect, mă adresez lui Cristi, iar acesta râde, înțelegând că trec prin același lucru cu sora mea.

— Ce beți? ne întreabă el.

— O bere, zic eu.

— Ceva cu vodcă, zice Irina veselă, ridicând sticla din mâna ei.

— Păpușă, atunci tu vii cu mine, se oferă Daniel, care ne scapă de sticle și amândoi pornesc spre bucătărie.

Nu pot să nu observ privirea lui Daniel, fixată pe fundul Irinei, când o lasă să ia un mic avans.

Cristi cred că observă și el și își trece o mână prin păr, parcă stânjenit de comportamentul fratelui său.

— Sunt copii mari. Eu zic să nu ne băgăm, spune el.

— Dacă nici ei nu s-ar băga în ale noastre, cred că ar fi și mai bine, zâmbesc uitându-mă la ei, mai ales la Irina, care îi dă tot felul de indicații lui Daniel, atunci când acesta încearcă să îi facă un coctail.

— Îmi place rochița ta.

Nu îmi scapă tonul coborât al vocii cu care îmi face complimentul. Are același efect asupra mea, ca de fiecare dată.

— Mulțumesc. Și mie îmi place tricoul tău, îi spun și arăt spre tricoul negru, pe care scrie cu litere mici: „BAD BOY 4 LIFE”.

— Tocmai l-am primit de la colegi. Hai să te prezint, probabil sunt curioşi să afle cine eşti.

Îmi face cu ochiul şi îşi pune o mână pe talia mea, conducându-mă spre terasă, dar mintea mea e pierdută din nou în senzaţia plăcută dată de această atingere. Mâna lui este mare şi mă întreb cum s-ar simţi pe tot corpul meu, nu doar pe spate.

— Ce face Deea?

— E cu Nina, îi răspund puţin cam repede, dar asta pentru că încerc să ies din starea mea de „femeie lipsită de atingere bărbătească”... *ca să nu formulez altfel*. Nu o să stăm foarte mult, pentru că pe la ora nouă trebuie să îi facem băiţă şi apoi să o las pe săraca femeie să se bucure de weekend.

— E un pic cam gălăgie, dar cred că puteai să o aduci şi pe ea. Toţi cei de aici s-ar fi transformat în dădace, într-o clipă. Ar fi fost de ajuns să se uite în ochii ei şi toţi ar fi fost hipnotizaţi.

Chicotesc.

— Aşa ai păţit şi tu?

— Da! Am picat la picioarele ei când am văzut-o prima dată, nu mai ştii că eram în genunchi lângă ea? Ţi-am zis atunci şi îţi repet: nu am văzut, în viaţa mea, copil mai frumos ca ea.

— Îţi mulţumesc! Eu mă bucur că e sănătoasă şi abia aştept să crească, să stăm ca fetele.

Îmi zâmbeşte cald şi ne alăturăm celorlalţi, intrând în conversaţii lejere şi amuzante.

Capitolul 10

Bârfe și boarfe

Iulia

Sunt oameni deschiși, amuzanți, majoritatea tineri, până în treizeci-treizeci și cinci de ani, au multe tatuaje și piercing-uri; doar doi au mai multă experiență în domeniu și par trecuți de cincizeci. Printre ei sunt și patru fete. Trei am înțeles că lucrează la contabilitate și resurse umane, dar a patra, sora uneia dintre cele trei care lucrează la contabilitate, este o gagică roșcată, cu părul până la umeri, de aceeași vârstă cu mine, îmbrăcată într-o rochiță scurtă de blugi, decoltată și... foarte mulată. Îi scoate în evidență formele perfecte, pe care nu se rușinează să le onduleze când merge. Privirea ei este tăioasă, de fiecare dată când mă privește și mai ales când mă vede lângă Cristi, dar e numai miere când acesta vorbește cu ea. Se vede de la mile distanță că îl place, dar nici el nu pare indiferent la flirturile ei.

Iar acum surprind un moment între ei în timp ce stau mai retrași, într-un colț al bucătăriei. Ea râde, pentru că el îi spune ceva, și îl mângâie pe braț. Și nu pot să nu observ că privirea lui este aceeași cu

care mă privește și pe mine atunci când simt fluturi în stomac.

Inima îmi bate mai tare și stomacul mi se strânge. Ceva mă deranjează la tot tabloul ăsta. Mă deranjează rău, chiar dacă știu că nu am niciun drept să comentez, dar nu pot împiedica senzația de durere în piept, pe care o simți atunci când îl vezi pe cel de care îți place cum flirtează cu alta.

— Mda, are sandale cu talpă ortopedică, cum ți-am zis să îți iei și tu, aud deodată, lângă umărul meu, vocea șoptită a Irinei, ca a unui drăcușor pus pe glume. Vrei să o scoatem la o plimbare prin grădină, să o vedem cum își rupe picioarele schiloade?

— Nu sunt schiloade, zic încet, lăsând privirea în jos. Arată bine tipa.

— Arată pe dracu'! exclamă un pic mai tare decât ar trebui, făcându-mă să mă uit repede în jur, ca să mă asigur că nimeni nu o aude. La cât de cald e afară, în două ore o să îi curgă machiajul ca unui tablou pișat.

Din nou îmi trec o mână peste față. *Asta nu e sora mea... Vorbește mai urât ca un bărbat!*

— E bună băutura ta?

Mă întorc spre ea, dorind să nu îi mai văd pe cei doi, vorbind ca două persoane foarte apropiate, care împart ceva mai mult decât o simplă discuție. Nu vreau să o mai văd pe ea cum dă din genele lungi

și false, iar pe el cum se lasă sedus de ele. Ce pot să îi reproșez? Tipa chiar arată bine... *Nu ca mine.*

— Așa și așa. Dacă mă lăsa Daniel să o fac eu, ieșea mai bună. E cam slabă, dar pe următoarea mi-o prepar singură. Vrei și tu?

— Nu, am berea, îi arăt sticla încă neterminată din mâna mea.

— Sigur nu vrei ceva mai tare? mă întreabă și se uită cu subînțeles peste umărul meu, în direcția celor doi, pe care îi evit cu privirea.

Oftez, cântărind oferta ei, dar o refuz, dând din cap.

— Daniel se cam uita după tine, încerc să schimb subiectul.

— Și eu mă uitam după el, dar deja mi-am dat seama că este prea enervant. Trebuie să fie cum vrea el sau deloc. Dovadă că beau un pahar cu mai multă cola decât vodcă.

— Păi, și nu așa trebuie să fie?

— Nu în paharul meu.

— Nici tu nu lași de la tine.

— Nu am de ce. Deci, zice schimbând subiectul rapid, agățăm și noi ceva?

Normal că era o altă glumă de-a ei, pentru că niciuna nu aveam de gând să facem asta. Sau, cel puțin, nu eu, ea mereu fiind cu ochii în patru după o nouă victimă. Așa că ne-am retras într-un colț și am continuat să vorbim de ale noastre și să îmi

povestească despre ultima campanie foto pe care o are de făcut, deși îi lipsesc foarte multe materiale. M-am oferit să o ajut, dar mi-a spus că știe că am o mulțime de lucrări și contracte de onorat, stabilitatea mea financiară fiind mai importantă decât a ei.

— Azi sigur i-o trage, auzim deodată o voce de bărbat, după peretele de care eu și Irina ne rezemam plictisite.

Brusc, atenția noastră a fost îndreptată în direcția bărbaților care șușoteau, crezând că nimeni nu îi aude.

— Cine cu cine? întreabă altul.

— Cristian cu Alina. E călare pe el și oricum el o vânează de ceva timp.

Inima începe să îmi bată din nou mai tare în piept și stomacul îmi este tot mai mic.

— Până terminăm grătarul, o combină. Încă una pe lista lui lungă.

— Iar pe ea o vânează de la petrecerea de Crăciun.

— Probabil că și p-asta o să o fută și a doua zi o să o lase baltă, așa cum face cu toate. Nu poate altfel.

Amândoi încep să râdă. Deodată, lângă noi își face apariția Daniel, care îi întrerupe pe cei doi, dându-le de înțeles că suntem și noi prin zonă, când ne întreabă dacă mai vrem ceva de băut.

— A... nu am ştiu, că mai e cineva pe lângă noi, zice unul dintre ei, dându-şi seama că a vorbit mai mult decât trebuia.

Noi rămânem mute şi nu suntem, niciuna se pare, capabile să mai spunem ceva.

— Şi, ce mai fac fetele?

Întrebarea relaxată vine tot din partea lui Daniel, după ce îi refuzăm oferta de a ne mai aduce băutură, dar Irina îl ignoră şi se uită fix la mine. Vede pe chipul meu că nu sunt bine şi mă priveşte încruntată.

— Iulia?

— Ce puii mei caut eu aici? şoptesc mai mult pentru mine, ştiind că povestea asta mă doare mai mult decât trebuie şi că nodul din gât va duce, în scurt timp, la nişte lacrimi nemeritate, provocate de cel pe care îl văd râzând cu Alina-cea-cu-corp-perfect şi cu restul fetelor care li s-au alăturat între timp.

Inima mea tresare ca a unei adolescente naive, de fiecare dată când el se uită la mine sau când mă atinge, dar el îşi face acum planuri cum să fie cu alta.

Dar întrebarea cheie se repetă acum, ca un ecou în mintea mea: *Ce caut eu aici?* Să fiu pe lista lui, îndată ce o bifează pe tipa aia? Eu urmez şi de aceea a zis să fim prieteni, în speranţa că mai întâi rezolvă cu ea, dar mă ţine pe mine caldă, cu mici atingeri, cu sărutări nevinovate? Ce rahat e în mintea mea de accept aşa ceva? Să fiu din nou tratată ca femeia de rezervă?

Este momentul perfect să mă trezesc din prostia mea și să îmi văd de prioritățile mele, pentru că am un copil și nu am nevoie de nimic altceva, decât de liniște!

* * *

Irina

O văd cum tremură. *La dracu'!* Și în mine tremură ficatul de nervi și îmi vine să mă duc să îl calc pe idiotul ăla în picioare, dar acum trebuie să am grijă de sora mea, care mai are un pic și clachează.

— Daniel, te rog să îi transmiți tu lui Cristi că îi mulțumim pentru invitație, dar trebuie să plecăm, zice Iulia cu o voce neutră, de parcă vorbește un robot, și, fără să aștepte un răspuns, trece pe lângă Daniel, aproape lovindu-l în umăr.

Rămân un pic în urmă și mă uit la Daniel, care a rămas confuz. Parcă îmi vine să îi vărs și ăstuia paharul cu alcool în cap, doar pentru că e frate cu celălalt și sunt sigură că amândoi sunt niște cretini afemeiați.

— Mda, zic sec. Distracție plăcută în continuare. Sper să nu ne mai vedem.

— Stai așa, mă oprește și își pune mâna pe brațul meu. Ce s-a întâmplat? Parcă era vorba că mai stați câteva ore.

— Se pare că sora mea și-a dat seama că mai bine o șterge pe Deea la cur, decât să stea toată seara să se uite la un „rahat", cum zâmbește la o „boarfă".

Îi zâmbesc scârbită și, fără să aștept un răspuns, o urmez pe Iulia spre casa ei.

Risipă de băutură, așa a fost seara asta. Două sticle de băutură bună, lăsate în casa unui curvar, care nu a făcut altceva decât să se joace cu sentimentele unei femei sensibile și naive.

Suntem două proaste; strâng din pumni de nervi. Ea pentru că a crezut vrăjeala lui, iar eu pentru că am încurajat-o să accepte.

Mă jur că îmi vine să mă întorc, să îi fut un pumn în moacă sau să îi dau cu sticla de vodcă în cap. Sticla luată de mine! Măcar așa aș ști că nu a fost chiar risipă.

În casă, o găsesc pe Iulia cu ochii în lacrimi, cu Deea în brațe. Iulia îi zâmbește și Deea reacționează, chicotind cu gurița până la urechi. Nu ai cum să nu zâmbești văzând copilul ăsta frumos și știu că Iulia are nevoie de ea, ca să poată trece peste dezamăgirea venită din partea imbecilului. Dar chiar dacă râde, sora mea continuă să lase lacrimile să i se prelingă pe obraji. *Mi se rupe sufletul când o văd așa!*

Nina se uită confuză, ba la mine, ba la ea, dar îi fac semn că nu e momentul să pună întrebări.

— Ce ar fi să stăm noi cu Deea și tu să te duci sus, să faci un duș lung? Liniștește-te puțin, îi spun cu blândețe, luând-o în brațe pe ea și pe Deea, pe jumătate.

Își trage nasul și aprobă încet, dând din cap.

O iau pe frumusețea mică în brațele mele și Iulia urcă la etaj, acolo unde este baia mare. Are nevoie să se descarce și mereu mi-a spus că nu vrea ca Deea să o vadă plângând.

Dar ea are nevoie acum să plângă, iar când o să coboare o să o aștept cu o băutură tare, care să îi amorțească simțurile.

Nina o ia pe Deea din brațele mele, așa că profit de mâinile libere, ca să îmi fac o băutură, așa cum îmi place mie. Fac una și pentru Iulia, să o aștepte aici, rece.

Nu bine iau o gură, că la ușa din spate aud un ciocănit și prin peretele de sticlă îl văd pe cretinozaur.

Parașută masculină, ai venit să te joc în picioare?! Mai iau o gură zdravănă din lichidul care mă arde pe gât și, înarmându-mă cu privirea care ucide, mă duc țintă la el.

Dă să se uite peste umărul meu, probabil după sora mea, dar îl împing un pas mai în spate și închid ușa în spatele meu, pentru că nu vreau să fim auziți de fete.

— Ce dracu' vrei?

Face ochii mari și apoi se încruntă.

— Unde e Iulia?

— Ce treabă ai cu ea?

Clipește, vizibil nedumerit, dar deranjat de replicile mele tăioase.

— Vreau să știu de ce a plecat așa repede, fără să îmi zică și mie. S-a întâmplat ceva?

Mor de nervi! Îl omor cu mâinile goale! Îmi vine să îmi înfig dinții în beregata lui și cu unghiile să îl sfâșii ca un animal, iar apoi să îl arunc în piscină!

Dar nu vreau să fac o scenă, să nu mă audă Iulia, așa că încerc să vorbesc cât mai potolit.

— I-am zis lui Daniel. Măcar el a avut bunul simț să ne mai bage în seamă. Tu erai prea ocupat, oricum.

— Îmi cer scuze... Aveam ceva de discutat, dar urma să vin să stau cu voi.

— Ascultă, păpușel, i-o tai, cu o grimasă plictisită, neștiind cât mai rezist să nu smulg o bucată din gărduleț din lemn și să i-o înfig în inimă, sperând că o să se facă cenușă. Mă doare în cur pe cine fuți și cât de lungă îți e lista, dar stai dracu' departe de sora mea! Chiar nu știu de ce căcat ai mai invitat-o, dacă tu aveai de gând, oricum, să te concentrezi pe paraşuta aia. Să te dai mare că poți? Să o faci geloasă?

Fac o pauză scurtă.

— Să o rănești?

— Dar nu asta a fost intenția mea, încearcă el să se scuze, făcând ochii mari la insinuările mele.

— Mă doare în cur ce intenții ai avut, eu știu doar rezultatele, imbecilule! Tu știi că monstrul ăla de fost soț a lăsat-o, tot pentru sora unei colege de-a

lui de la serviciu? Îți mulțumesc din suflet că i-ai deschis Iuliei niște răni care nici nu apucaseră să se închidă, făcând-o să se simtă din nou ca o femeie pusă în așteptare, până când tu o bifai pe schiloada aia!

Zâmbesc amar și simt gustul unor lacrimi de nervi și durere oprindu-se în gâtul meu, gândindu-mă la sora mea, pe care o cunosc mai bine ca oricine, care plânge acum, singură în baie, pentru ipocritul ăsta!

— Irina, mă jur că nu am știut și nu asta a fost intenția mea! zice cu disperare în glas. Eu și Alina doar am discutat niște chestii despre mașini, dar atât!

Vocea lui e încărcată de regret, dar nu mă las păcălită de teatrul lui.

— Ascultă, Cristi. Pari un băiat deștept. Fă cale întoarsă și termină-ți planul de „FUT-Frumos", pus în mișcare de la Crăciun. Crăcește-o pe aia și, repet, stai departe de Iulia! Nu ți-a greșit cu nimic, așa că nu mai profita de slăbiciunile ei de femeie singură, vezi-ți de viața ta de căcat și las-o pe ea cu a ei!

— Irina, lasă-mă să vorbesc cu Iulia, spune hotărât și furios, ignorând tot ce i-am spus.

— Din momentul ăsta, nu ai ce să mai discuți cu ea! Nu are nevoie de un om ca tine în viața ei. Și așa are destule pe cap, căcaturile tale de adolescent excitat sunt ultimele lucruri de care are nevoie. I-a ajuns unul ca tine în viața ei.

Pot să jur că privirea lui este plină de durere. Pot să jur că l-am rănit prin cuvintele mele și acum suferă sincer. Dar pot să jur că este un actor al dracului de bun, ca mulți alții pe care i-am întâlnit la viața mea. Poate că pe Iulia ar fi păcălit-o, dar eu nu mai cred reprezentațiile astea. La teatru cu ele, nu aici!

Mă întorc cu spatele la el și îl las mut, cu mâinile trăgându-se de păr, pe terasă.

Sper ca Iulia să nu coboare chiar acum, să îl vadă, că sigur el o să o scoată din casă și, după câteva minute, o să o prostească din nou cu textele de genul „rămânem prieteni".

Din fericire, el se întoarce spre casa lui, iar eu mă duc glonț la paharul cu alcool. Îl dau pe gât, aproape pe tot, pentru că trebuie să mă liniștesc până coboară sora mea.

— E totul în regulă? mă întreabă Nina.

— Deloc. Dar să sperăm că acum o să fie.

Iulia ni se alătură, câteva minute mai târziu, iar Nina pleacă acasă, pentru că mă ofer eu să o ajut pe sora mea cu ritualul de seară al micuței.

Rămase singure, deschid subiectul fierbinte.

— A venit Cristi, îi spun și îi întind imediat paharul cu vodcă, văzând-o cum se albește. Ar face bine să nu se mai întoarcă.

— Ce i-ai spus?

— Destule cât să îl fac să își vadă de ale lui și să nu se mai joace cu tine.

Îmi pun mâna peste a ei, făcând-o să se uite la mine, pentru a înțelege bine ceea ce am de spus.

— Stai departe de el, Iulia. Nu ai nevoie de așa ceva. Știu că te-am îndemnat să te duci spre el, dar am uitat că tu nu știi să ai o aventură, să te implici într-o relație, numai cu trupul. Tu te îndrăgostești.

— Dar nu am făcut asta!

Ridic o sprânceană la ea.

— Pe cine încerci să minți? Pe tine? Că eu te cunosc mai bine decât te cunoști tu, se pare.

— Îmi plăcea de el, dar nu eram îndrăgostită, zice fără convingere.

— Ce arată ca o rață și merge ca o rață? E un elefant! zic la mișto.

Își dă ochii peste cap și parcă o simt mai relaxată. Ia o gură din paharul pregătit de mine și se strâmbă puțin, sesizând cantitatea enormă de alcool.

— Ai reușit să te mai liniștești? o întreb puțin mai serioasă acum.

Știe că mă refer la pauza pe care și-a luat-o la baie.

— Da. Un pic. Momentan. Sper să depășesc repede momentul.

— Concentrează-te pe Deea și pe ceea ce faci, pe ceea ce creezi, pentru că știu că desenul te relaxează și te liniștește. Fă câteva lucrări doar pentru sufletul tău, nu pentru proiecte pe care le ai în lucru. Dar nu vreau să pici în vreo depresie, că vin și te bat.

Zâmbește amar, coborându-și privirea, dar îi ridic chipul, ca să se uite la mine, și îi spun:

— Ești sora mea, dar în același timp ești modelul meu de femeie care, ajunsă jos, a știut să se ridice. Doar noi două știm prin ce ai trecut, cu adevărat, alături de ex, dar tot răul spre bine, iar acum ai parte de un nou început. Ai firma ta, ai casa ta, ai mașina ta și ai o minune de copil, care știu că va crește frumos, pentru că te are alături, iar tu ești un om frumos!

Mă ia în brațe și amândouă lăsăm câteva lacrimi să se prelingă pe obraji. Sunt lacrimi se tristețe, dar și lacrimi pline de iubire. Știe că se poate baza pe mine și eu mă pot baza pe ea. Este sora mea și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Sunetele scoase de Deea ne atrag atenția că trebuie să ne ocupăm de ea, așa că imediat ne conformăm și venim lângă ea, ca să o facem să râdă.

— Vezi că rămân la tine în seara asta, o anunț pe Iulia.

— Ok!

Îmi zâmbește și se reîntoarce spre Deea, strâmbându-se la ea, iar micuța începe să râdă.

Vreau să mă asigur că ea este ok la noapte, dar, în primul rând, să am grijă ca idiotul de vizavi să nu mai vină la ea cu o cafea, ca să o îmbuneze, că i-o vărs în cap!

Capitolul II

O cafea în cap

Iulia

Irina mi-a confiscat telefonul aseară. Am avut inima mică, dar știu că a făcut bine. Dimineață, când m-am trezit, era deja în picioare și îmi întindea cana cu cafea, făcută de ea. După prima gură, mi-a spus că am primit mai multe mesaje de la Cristi, cu tot felul de scuze.

— Le-ai șters? întreb, măcinată de curiozitatea de a afla ce a avut de spus, însă ea a zis că nu mai am ce să citesc.

— Da. Am șters tot. L-am lăsat, l-am lăsat, dar la un moment dat voiam să dorm, ca tot omul, dar telefonul tot bâzâia, așa că l-am sunat, iar când mi-a auzit vocea și-a înghițit limba. I-am spus că telefonul tău e la mine și i-am tras câteva înjurături, înainte de a-i bloca numărul.

— Ai exagerat...

— Poate, dar eram prea nervoasă. În locul tău nu l-aș debloca prea curând.

Beau o gură din cafea și nu mai zic nimic. Momentan, nu vreau să mă mai gândesc la Cristi, la roșcata cu care, probabil, și-a tras-o deja și, mai ales, la cum mă simt eu gândindu-mă la toată povestea asta.

* * *

Cristi

Femeia asta e o psihopată! Când am ieșit dimineață pe terasă, sperând că am să o văd pe Iulia, imediat a ieșit ea, cu un păr de vrăjitoare și privire de criminal în serie!

Ce dracu' caută încă aici? Nu s-a dus la ea acasă?

Avea în mână o cană de cafea și se uita tăios la mine. Eu aveam în mână două pahare, luate de la cafenea, unul dintre ele, normal, cu cafea cu lapte pentru Iulia, dar psihopata era acum la câțiva metri de mine. S-a uitat la mâinile mele, știindu-mi intenția.

— Ți-o vărs în cap dacă te mai apropii cu așa ceva! strigă la mine, cât să o aud doar eu și nu tot cartierul.

Am încurcat-o. Asta e mai rea ca un câine de pază turbat! Cum dracu' o să am ocazia să vorbesc cu Iulia, ca să îi explic că eu chiar nu m-am dat ieri la Alina și nu am făcut nimic cu ea, dacă psihopata de soră-sa i-a luat telefonul, mi-a blocat numărul și stă de pază la ușă? La ușă am lăsat-o aseară, la ușă o văd și acum, de parcă acolo a dormit, piaza rea!

Mă încrunt. E la fel de mică ca Iulia și dacă m-aș duce peste ea, aș ridica-o cu o mână și aș închide-o afară, să mă lase singur cu Iulia, iar ea să latre ca turbata, cât vrea, pe prețul de la ușa pe care o păzește cu atâta încăpățânare!

Dar respir adânc şi îmi las capul în jos. O las să creadă că a câştigat şi bătălia asta, dar războiul o să fie al meu. Ea tot o să plece şi o să reuşesc să vorbesc cu femeia care m-a făcut azi-noapte să îmi regret toată existenţa mea de până acum, tot trecutul de afemeiat şi reputaţia câştigată şi „lăudată" aseară de idioţii ăia doi.

Trebuie să mă revanşez faţă de ea şi să o fac să mă ierte. Trebuie să îi dovedesc că nu sunt ca idiotul de fost soţ, care a lăsat-o pentru alta. Trebuie să îi dovedesc că vreau ca ea să fie singura femeie din viaţa mea!

După discuţia avută cu Irina aseară, m-am întors la fratele meu, mai confuz şi mai furios ca niciodată.

— Ce pula mea s-a întâmplat, de fapt? am urlat la el.

Daniel s-a uitat la mine, luat prin surprindere de reacţia mea, şi a lăsat baltă discuţia pe care o avea cu doi dintre mecanici. Ştie la ce mă refer şi îmi explică cu răbdare:

— I-au auzit pe ăştia doi lăudându-ţi palmaresul de crai, spunând că Alina e următoarea pe listă, că o vânezi de la Crăciun.

— Voi altă treabă nu aveţi, decât să mă bârfiţi pe mine? mă întorc tot mai furios către cei doi. Ce căcat e în capul vostru?

Cei doi sunt muţi şi îşi lasă capul în jos, cu un aer vinovat.

— Hai că nici tu nu ai fost departe de a confirma povestea, a continuat Daniel serios. Erai de minute

bune pe lângă Alina, ea chicotea și te pipăia, tu râdeai la ce căcat vorbeați... Era clar că mai aveați un pic și vă futeați cu prima ocazie pe care o aveați.

Îmi trec mâinile prin păr și trag de el. Îmi vine să urlu.

Da, am vorbit cu ea și ea a făcut câteva glume despre mașini, că nu se pricepe deloc la ele, dar nu m-am gândit nicio clipă că așa se vede de la distanță discuția noastră.

Da, am vrut să i-o trag la Crăciun și poate că și azi aș fi avut intenția asta, dar totul s-a schimbat acum câteva săptămâni, când am văzut-o pe Iulia la geam prima dată! De atunci, nu mi s-a mai sculat pentru nicio altă femeie, doar pentru ea! De atunci, lumea mea s-a dat peste cap și, în fiecare clipă, mă gândesc cum să ajung la ea. *Dar nu fac decât să o îndepărtez de mine!*

Voiam să vină, să o prezint fratelui meu, să se convingă și el că obsesia mea este justificată. Voiam să fie lângă mine și mi-ar fi plăcut să o prezint ca femeia mea, dar știam că încă ne dădeam prieteni, chiar dacă este ultimul lucru pe care îl vreau de la ea.

Voiam să o țin în brațe și îmi imaginam că, după ce plecau toți, îmi voi petrece seara alături de ea. Voiam să o sărut. Voiam să o iubesc. O voiam pe ea și pe nimeni altcineva!

În clipa în care mi-am dat seama de gafa făcută, am vrut să dau pe toată lumea afară, dar nu puteam să le fac asta oamenilor pe care îi văd aproape zilnic. Aș fi dat-o afară măcar pe parașută, așa cum i-a zis

Irina, pe bună dreptate. Abia acum realizez și eu comportamentul meu, avut pe tot parcursul serii, și dacă un bărbat s-ar fi purtat așa cu Iulia, cred că făceam prima crimă din viața mea, una atât de sângeroasă încât s-ar fi scris cărți despre cruzimea mea.

Dar cum nu îi puteam da pe ei afară, am preferat să plec eu.

Nu departe. M-am învârtit, ore întregi, cu mașina prin cartier, până când Daniel m-a anunțat că au plecat aproape toți. Atunci m-am întors și eu în propria casă, iar toată noaptea m-am învârtit pe toate părțile, gândindu-mă cum să repar situația asta.

În concluzie, trebuie să aștept să se liniștească apele și Irina să dispară din peisaj. Până atunci, mă duc să îmi vărs nervii pe o mașină, la atelier.

* * *

Iulia

Ca să scap de Irina, care e pe capul meu, ca scaiul, mă ofer să o duc eu cu mașina la studioul foto pe care îl are în centru. E o zi frumoasă de vară și glumele ei tâmpite au reușit să mă mai scoată din starea de aseară.

Pe drum, ne-am hotărât să facem o oprire la mall pentru câteva cumpărături, „ca fetele", cum zice ea. Eu vreau să cumpăr câteva body-uri de vară pentru Deea; crește foarte repede și deja nu îi mai sunt bune

trei sferturi din hăinuțe, dar ea mă alerga, de mai bine de o oră, după o pereche de sandale roz. Are și ea o obsesie vara asta cu rozul.

Ne oprim apoi la unul dintre restaurantele din zona de food-court și luăm un prânz ușor, înainte de plecare.

Am pierdut și așa destul de mult timp, pe care trebuia, în mod normal, să îl petrec lucrând la proiectele mele, dar are și Irina dreptate când îmi spune că mai trebuie să mă și relaxez, să mai fac ceva și pentru mine, ceva care să mă binedispună. Iar cumpărăturile sigur au acest efect magic.

Mult mai relaxată și cu mai multe plase decât plănuisem, plecăm din mall, ca două floricele. Pentru prima dată, după foarte mult timp, m-am simțit bine. Am uitat de stres, de griji, de supărări, de dezamăgiri... de bărbați, de fostul soț și de vecini.

Când opresc mașina în fața clădirii în care se află studioul ei, Irina se întoarce spre mine.

— Ești mai bine?

Aprob din cap, zâmbindu-i, ca semn de mulțumire.

— Terapie prin cumpărături. Mereu are efect, zice cu încredere.

— Așa e!

Face o pauză și chipul ei devine mai serios și mai îngrijorat.

— Te iubesc, Iulia. Te rog, ai grijă de tine.

— Și eu te iubesc, Iri. O să fiu mai atentă pe viitor.

— Simt că e vina mea ce s-a întâmplat cu Cristi. Eu te-am împins să te dai la el, că e sexy și apetisant, bla, bla, dar nu vreau să te mai văd plângând. Îmi fac griji pentru tine, că ești singură cu Deea în casa aia. Iar ea, sărăcuța, nu poate să vorbească cu tine, să te facă să uiți de supărările tale.

— E de ajuns să îmi zâmbească și uit tot. Cel puțin pentru moment.

— Ești o femeie puternică și știu că o să treci peste perioada asta, cum ai trecut peste altele și mai urâte. Singura mea rugăminte este să nu îmi mai ascunzi, de data asta, dacă ceva se întâmplă și să mă lași să te ajut.

— Nu se va mai repeta ce a fost în trecut, asta e sigur. Nu am să mai permit eu așa ceva, din partea nimănui.

Facem o pauză și ea continuă.

— Promite-mi că ai să stai departe de el.

Știu la cine se referă.

— Nu am cum să fac asta. Suntem vecini. Dar promit că am să încerc să stau cât mai departe de el.

— Și fără cafele împreună! mă ceartă.

— Asta chiar va fi greu, că e bună cafeaua aia, îi zic în glumă.

— Te duci și îți iei singură! Nu trebuie să îi dai motive să mai revină în viața ta. Nu vreau să îți facă rău.

— Nu cred că trebuie să exagerez. Sunt convinsă că nu mi-ar fi făcut... rău.

Accentuez cuvântul, iar ea știe la ce mă refer și oftează.

— Corect. Tatuajele nu îl fac neapărat un bărbat violent, iar la cât de tare i-am testat limitele aseară, dacă era genul ăla, m-ar fi bătut de m-ar fi uscat. Dar poate să te rănească sentimental.

Clatină din cap cu vehemență și continuă:

— Nu știu ce să mai zic... Eu una mi-am pierdut, de tot, orice fărâmă de speranță aș fi avut, că el este omul care te poate face fericită. Din punctul meu de vedere, este doar un mare fustangiu, care nu îți poate oferi stabilitatea de care tu și Deea aveți nevoie.

— Știu. Ai dreptate, zic încet, încercând să îmi înghit nodul din gât. Când ai devenit așa matură?

Încerc să glumesc, dar și ochii ei sunt la fel de înlăcrimați. Ridică din umeri, cu o nonșalanță prefăcută.

— Cred că m-am născut așa, dar nu am vrut să mă laud.

Râdem ușor și ne tragem nasul, apoi ne luăm în brațe și stăm așa câteva minute.

Mă liniștește să știu că ea mă înțelege, că mă susține și mă apără. În momentul ăsta, în afară de

Deea, doar Irina mă face să simt că nu sunt atât de singură.

După ce îmi suflu nasul, o las să fugă la treaba ei, cu brațele pline de pungi, iar eu pornesc spre casă.

Încă am lacrimi în ochi, de la momentul emoționant de mai devreme, dar, în același timp, o lacrimă de durere se prelinge printre acestea. Sper că este ultima lacrimă pe care o mai vărs pentru un bărbat. Nu este vina lui că mi-am lăsat inima să o ia razna, este vina mea că sunt o femeie care caută siguranță, liniște și dragoste acolo unde nu trebuie și mi-am deschis sufletul primului bărbat care mi-a apărut în cale.

Am alte priorități, iar Cristi nu are ce căuta în viața mea. O să înțeleagă și el asta, în timp, iar eu trebuie doar să îl evit, așa cum i-am promis Irinei.

Doar că el este peste tot. În mintea mea, în curtea mea și, mai ales, în mașina care se oprește la semafor, paralel cu mine. Modelul luxos, negru mat, îmi atrage imediat atenția și fac cea mai mare greșeală când mă uit spre el.

Și nu e singur.

În dreapta lui este Alina, zâmbitoare, mândră că este cu el în mașină, iar chipul ei îmi spune mai mult decât trebuie.

Nu știu dacă s-a făcut verde la semafor, nu știu cât timp trece uitându-mă la chipul lui șocat, nu știu când lacrimile îmi încețoșează privirea și îmi

muşc buza de jos, ca să nu urlu. Îi citesc pe buzele cărnoase că îmi strigă numele, cu disperare în ochi, atunci când plec de pe loc, cu o viteză demnă de o amendă colosală, dar nu mai vreau să îl văd. Nu mai pot să îi privesc, să îmi confirme că sunt împreună şi că, foarte probabil, au petrecut noaptea împreună.

Lacrimile continuă să curgă şi îmi blestem firea slabă, care nu mă lasă să fiu aşa cum mi-aş fi dorit: să am puterea să îi arăt degetul mijlociu şi să nu îmi irosesc nicio lacrimă pentru el.

Sunt o proastă! O slabă şi nu vreau să îl mai văd!

Dar el este în spatele meu. Dispăruse pentru o clipă, dar a reapărut. Îmi dă claxoane şi flash-uri, pe care încerc să le ignor, accelerând tot mai mult. Adrenalina îmi face inima să bată tot mai tare şi toată această urmărire începe să mă sperie.

Amintiri din trecut îmi fac corpul să tremure şi tot ce ştiu este că trebuie să fug cât mai repede, ca să mă protejez.

Capitolul 12

O să îl omor

Cristi

Cum pot să fiu atât de prost? Sau de ghinionist? Dumnezeul ăsta nu ține deloc și cu mine?

M-am dus la atelier, dar fiind cu curul în sus, după toată povestea de azi-noapte, mai mult mă luam de ceilalți și urlam la ei fără motiv sau, cel puțin, așa considerau ei. Până când Daniel m-a dat afară și mi-a zis să mă întorc abia după ce mă liniștesc și am dispoziția necesară să lucrez, nu să mă port ca o curvă la menstruație.

L-am luat și pe el la înjurături, dar m-a urmat în parcare, strigând după mine:

— Ce pula mea ai? începe să urle la mine, la fel cum am urlat eu la el, mai devreme. Dacă ești nefutut, nu trebuie să îți verși nervii pe amărâții ăștia, care trag grămadă, ca să termine mașina aia, că oricum suntem în întârziere! Iar tu, în loc să ne ajuți, mai rău ne încurci! Așa că, zi-mi ce căcat ai pățit!

Faptul că țipă mai tare ca mine, mă face să las un pic garda jos. Îmi trec disperat mâinile prin păr și lovesc cu piciorul un tomberon de gunoi, prins de un stâlp. Aș fi lovit stâlpul, dar știu că era prea mult.

— Să înțeleg că nu te-a crezut că nu ai făcut nimic cu Alina? mă întreabă pe un ton mai calm.

— Nici nu am apucat să vorbesc cu ea.

— Nici până acum? De ce?

— Nu mă lasă sora-sa! De fiecare dată când mă apropii de casa ei, apare și mârâie la mine, ca un pitbull turbat.

Idiotul râde pe sub mustăți, chiar dacă încearcă să își acopere gura cu palma, într-o tentativă eșuată de a-și scărpina barba scurtă.

— Mda, o văd în stare să te și muște.

— Bro... Pe bune? Eu nu știu cum să mai ies din rahatul ăsta și tu chicotești ca prostul, gândindu-te la Irina?

Ridică nevinovat din umeri.

— Oricum, zice el, ultima dată când am vorbit despre ea, parcă aveai de gând să o lași în pace.

— Nu pot, Daniel.

Îmi ridic privirea spre el și stăm tăcuți câteva clipe. Citește pe chipul meu că sunt mai serios ca oricând.

— Mama o să fie a dracului de furioasă, bombăne amuzat.

— E ultima persoană de care îmi pasă acum.

— Atunci du-te la cea de care îți pasă cel mai mult.

Încurajarea lui este tot ce am nevoie ca să mă urnesc din loc. Îi zâmbesc și vreau să urc rapid în mașină, când aud în spatele nostru o voce, care deja începe să mă irite. *Ce dracu' caută asta aici?*

— Cristian!

Mi se ridică părul pe spate.

— Mă iei și pe mine?

— Unde să te iau, Alina?

Ridic o sprânceană și mă abțin să completez cu ceva mult prea obscen. Știu că nu are nicio vină în toate problemele mele, dar nici nu m-a ajutat prezența ei.

— Poți să mă lași pe undeva prin centru? Mă descurc de acolo.

— Nu poți să îți chemi un taxi?

— Hai, nu fi rău! Vreau și eu să văd cum merge mașina asta frumoasă, se pisicește, ca o răsfățată.

— Merge bine. Ia-ți un taxi, îi zic scurt, neimpresionat de figurile ei.

Urc în mașină, dar o văd pe sora ei ieșind din clădire, uitându-se încruntată la noi.

— Nu poți să o iei și pe ea? Mai economisește niște bani, în loc să îi dea la taxi.

Are marele noroc că e o persoană de încredere în firmă și o apreciez prea mult ca să o iau la înjurături, dar nu îmi place situația în care sunt pus. E șantaj emoțional și, dacă tot a pomenit Daniel de mama, îmi amintesc că ea e o mare fană a acestui „sport" împuțit.

Se vede pe fața mea că nu sunt încântat de treaba asta, dar îi fac semn roșcatei să urce mai repede.

„Parașuta", cum îmi amintesc din nou că i-a zis Irina, țopăie veselă spre mașină și, când urcă, trântește ușa, un pic mai tare decât era cazul. Strâng volanul cu ambele mâini și îmi mușc obrazul pe interior, pentru că nimeni nu îmi rănește mașinuța.

Dar nu mai zic nimic și pornesc în grabă. Vreau să scap de ea mai repede, ca să mă duc la Iulia. *Sper că a scăpat de „câine”.*

Alina tot trăncăne despre mașină, apoi despre mașina pe care și-o dorește ea, dar nu îi dau nici cea mai mică atenție. Mă concentrez la drum, la cum să ajung mai repede acasă. Dar, în primul rând, să scap de pițipoanca asta.

Ce dracu' am văzut la ea de Crăciun, de am vrut să i-o trag cu atâta ardoare? Probabil, același tipar gol, pe care l-am văzut la toate cele cu care am fost până acum. Aceleași femei lipsite de minte, superficiale, care știam că îmi vor pica în pat în secunda următoare după ce îmi vor simți „golanul” din pantaloni sau îmi vor vedea mașina. Curve obsedate de imagine, care se așteaptă mereu să fie răsfățate și întreținute de câte un prost, fără să pună osul la muncă, măcar o zi în viața lor.

Îmi amintesc că una mi-a spus că ea muncește mai mult întreținându-și corpul și satisfăcându-și bărbatul, decât muncește o femeie care stă la birou opt ore pe zi. Că ceea ce face ea este tot un job, la fel de stresant și solicitant. Cred și eu, să cheltui toată ziua banii unui prost în timp ce ți-o tragi cu instructorul de zumba sau cu mine, e muncă grea!

Alina tot vorbește lângă mine, dar pare cam deranjată că o ignor.

— Te-am supărat cu ceva? mă întreabă cu o îngrijorare falsă.

— Nu am chef de vorbă, i-o tai scurt. Să-mi zici unde să te las.

— Te anunț eu din timp.

Anunță-mă dracului odată, că deja mă mănâncă pielea simțindu-te în același spațiu cu mine, de parcă îmi dai râie!

Și, deodată, lumea mea se oprește în loc când o văd. În mașina de lângă noi, la același semafor, Iulia se uită la mine și la roșcata care îi rânjește ca proasta.

Sunt un bărbat insensibil, nesimțit și nenorocit, dar în clipa asta mi se rupe inima când văd clar durerea din ochii ei, văzându-mă cu Alina, din nou. Crede că am trădat-o. Nu. E convinsă că am trădat-o.

— Iulia! strig după ea, chiar dacă nu mă aude, dar e prea târziu.

Mașina ei pleacă în viteză și sunt cuprins de disperare când văd că semaforul este încă roșu.

— Dă-te jos din mașină, acum! țip, urmărind cu privirea Golf-ul Iuliei, care evită, la limită, un alt autovehicul.

— Poftim? mă întreabă confuză.

— ACUM!

Rag ca un turbat și Alina sare repede din mașină, fără să mai comenteze, în timp ce deja s-a făcut verde. Plec cu scârțâituri de roți și sper, din suflet, să o prind, înainte să facă vreo prostie. Merge cu viteză, dar reușesc să o prind din urmă, destul de repede. Trebuie să se liniștească; îmi fac griji să nu facă vreun accident. Nu îmi pasă de poliție și știu că am

încălcat peste zece reguli ce circulație până acum, ca și ea de altfel, dar trebuie să se oprească.

Sunt în spatele ei și o claxonez, dar nimic. Îi dau flash-uri, tot aceeași indiferență. Încerc să o apelez, dar mă lovesc de un sunet ciudat, semn că încă am numărul blocat.

— La dracu', Iulia! Oprește-te, până nu pățești ceva!

Strig ca un nebun, chiar dacă știu că nu mă aude. Într-un final, pe o stradă mai puțin aglomerată, oprește brusc mașina pe margine și coboară. Sunt în spatele ei și, în secunda următoare, sar din mașină, privind-o în ochii înroșiți.

Dar în ochii ei, pe lângă furie, văd ceva ce mă deranjează și mai tare. Văd teamă. Cu toate astea, mă las mânat de adrenalina cursei nebune și din doi pași sunt lângă ea, urlând ca un disperat:

— Tu vrei să te sinucizi?!

În clipa aia, își ridică brațele deasupra capului, ca și când ar vrea să se apere de o eventuală lovitură, venită din partea mea.

Respirația mi se oprește, de parcă cineva mi-a dat cu o bâtă în moalele capului.

— Dacă te atingi de mine, jur că o să te distrug! zice cu o voce tremurândă.

Văd negru în fața ochilor. Apoi totul devine roșu în fața ochilor mei, ca privirea unui taur turbat, și cuvintele care ies din gura mea, printre dinții încleștați, sună ca un șuierat.

— Cine a mai dat în tine?

Am mai văzut femei bătute la viața mea, dar eu niciodată nu m-aș atinge în felul ăla de una, oricât de tare ar merita-o. Am mai văzut victime ale unor labagii care folosesc violența ca metodă de pedeapsă, dar niciodată nu am fost de acord cu așa ceva, considerând că este o formă de lașitate din partea lor, nefiind în stare să se gândească la o altă metodă și profită de slăbiciunea corpului unei femei firave.

Iar acum, în fața mea aveam o astfel de femeie. Putea să fie oricare altă femeie și poate că nu m-ar fi afectat prea tare, dar acum e vorba de *ea*. Iar pentru cel care a rănit-o, chiar și cu o palmă, am un singur lucru de zis: *o să îl omor!*

Dar acum trebuie să o liniștesc. Trebuie să o fac să aibă încredere în mine și să o duc acasă, unde o să se simtă în siguranță, pentru că ăsta este adevărul. Vreau să o protejez, chiar și de amintirile urâte ale trecutului.

— Iulia, uită-te la mine, îi vorbesc încet, cu toată blândețea de care dispun în momentul ăsta, chiar dacă îmi doresc să zdrobesc tot ce e în jurul meu, de nervi că ea a fost victima abuzurilor.

Văd cum tot corpul îi tremură și îi șoptesc din nou numele, ca o rugăminte.

— Iulia...

Își lasă încet mâinile în jos și îmi dau seama că în tot acest timp mi-am ținut respirația. Dau afară tot aerul și simt că acum pot să respir, când ochii ei îi găsesc pe ai mei.

— Știi foarte bine că nu aș da niciodată în tine. Nu aș da niciodată într-o femeie!

— Nu am de unde să știu. Nu te cunosc chiar atât de bine.

— Ba eu cred că, în sufletul tău, mă cunoști, așa cum și eu te cunosc pe tine, tocmai de aceea ne-am apropiat atât de repede.

Nu mai spune nimic și, în tăcerea momentului, lăsăm mașinile să treacă pe lângă noi, una după alta, ca secundele ceasului.

După ce am văzut frica în ochii ei, citesc acum furia în ei.

— Dar în sufletul meu știu că nu ești un om bun! se răstește la mine, lovindu-se cu degetul în piept.

— Nu am spus niciodată că sunt. Sunt egoist, plin de tatuaje – tocmai ca să îi țin la distanță pe toți proștii care mă judecă numai după imagine –, mă port urât cu femeie, azi le fut și, cel târziu, mâine dimineață le-am lăsat, dar niciodată nu am rănit și nu aș răni o femeie! Cât despre tine, tu ești total diferită în ochii mei și nu aș fi în stare să plec nici a doua zi și nici multe zile după aceea!

Discursul meu o lasă cu gura întredeschisă. Mă privește cu uimire și nici nu clipește.

— Deci, da. Nu sunt un om bun, dar cred că sunt omul bun pentru tine!

Cuvintele mele o fac să clipească. Dar reacția nu este atât de satisfăcătoare pe cât speram. Se încruntă și ridică mâinile spre cer, implorând divinitatea să îi dea o explicație.

— Erai cu ea în mașină, în puii mei! strigă la mine, cu disperare în glas. Azi-noapte ți-ai tras-o cu ea și acum vii la mine să îmi spui că de lângă mine nu o să pleci dimineața?

Pufnește ironică și o înțeleg, dar sper să își schimbe părerea după ce îi spun adevărul.

— Nu am mai fost cu nicio femeie de când te-am văzut prima dată. Și nu mă refer la ziua când ne-am cunoscut, în grădină. Te văzusem înainte cu câteva zile, la geam, când o legănai pe Deea, ca să adoarmă. Totul s-a schimbat în viața mea de atunci, într-o singură secundă.

Trag aer în piept și continuu:

— Aseară, Alina m-a rugat să îi explic niște chestii legate de mașini și am fost absorbit de subiect, dar nu de ea. Iar azi, când m-am urcat în mașină, pornind de la birou ca să vin la tine să vorbim, m-am trezit cu ea acolo, să o duc până în centru. Nu am fost încântat de idee, dar chiar nu mi-am imaginat că tu o să ne vezi în trafic și o să fugi de mine în halul ăsta!

Dar, chiar! Stai că mi-am amintit de treaba asta periculoasă pe care ea a făcut-o mai devreme.

— Apropo! Ce dracu' a fost cu tine, de ai fugit în halul ăla? mă răstesc un pic la ea. Știi că puteai să faci un accident, când ai încălcat peste zece reguli de circulație și ai trecut pe roșu?

Capitolul 13

Rănile trecutului

Iulia

— Nu te-ai culcat cu nimeni?

Mi se pare un lucru surprinzător, dar în același timp măgulitor, iar inima mea vrea o confirmare a faptului că el s-a schimbat pentru că mă vede altfel decât pe alte femei. *Chiar a făcut el asta?*

Un fior cald se strecoară în sufletul meu și nu îl pot opri. Nu vreau să îl opresc. Se numește „speranță" și nu l-am mai simțit de foarte mult timp.

Chipul lui se îmblânzește, umerii lăsându-i-se grei.

— Nu, Iulia, spune, pronunțându-mi numele ca de fiecare dată, în același mod erotic, de parcă limba lui îmi gustă „L"-ul.

Face un pas mic spre mine, apoi încă unul, dar de data asta nu mă mai dau înapoi. Am ieșit din starea de spaimă și intru, încet, în una mult mai fierbinte.

Adrenalina și chipul lui furios de mai devreme m-au făcut să mă pierd în amintirile trecutului, m-au făcut să cred că am de-a face chiar cu cel care mi-a fost soț, cel care trebuia să mă apere de rele și să mă protejeze, dar care, în schimb, mai ales în ultimul an de relație, urla tot mai des la mine și chiar m-a lovit

de câteva ori, cu câte o palmă sau două peste față sau în cap.

Niciodată nu rămâneau semne prea evidente și mi-a fost rușine să spun cuiva, așa că am ascuns aceste fapte. Și a fost cea mai mare greșeală. Dacă aș fi spus cuiva ce mi se întâmpla, lucrurile ar fi stat altfel; nu că cineva l-ar fi putut opri, dar eu aș fi reacționat în alt fel. El miza pe rușinea mea, care mă făcea să mă simt tot mai mică, în special în fața lui. Mă făcea, prin comportamentul lui să mă simt inferioară și să îi permit să mă domine cu actele lui violente, în timp ce eu îmi pierdeam tot mai mult încrederea în mine. Dacă aș fi vorbit de la început cu sora mea sau cu un psiholog, m-ar fi făcut să îmi recapăt puterea în mine și să prind curajul de care aveam nevoie ca să mă apăr.

Cu mai bine de jumătate de an înainte ca el să îmi ceară divorțul, Irina a văzut o vânătaie și atunci a înțeles comportamentul meu bizar din ultimul timp. Am avut o discuție foarte deschisă cu ea și m-a făcut să înțeleg rolul meu în acea căsnicie, dar mai ales cât de mult valoram. Mi-a reamintit cine sunt, cu adevărat, și ce pot să fac: să mă apăr.

Ea avea o vorbă: „dacă el dă una, tu dai două". Și așa am făcut sau, cel puțin, am încercat. Nu a fost ușor; văzând că răspund la fel și că pot să dau și să țip la fel de tare ca el, a reacționat și mai urât. Dar asta nu a făcut decât să mă îndemne să ripostez și mai puternic. Putea să dea câte palme sau pumni voia, cel mai important era faptul că nu mai stăteam într-

un colț să îmi primesc lovitura și să aud urletele lui. Acum răspundeam și îi arătam că nu mai sunt slabă, că pot fi mai puternică decât el. Nu eram, dar măcar încercam să fiu.

Din fericire, nu era cel mai mare om de pe planetă, deci fizic nu mă putea dărâma cu ușurință, dar adevărata bătălie se purta la nivel psihic, dar Irina m-a ajutat să fiu peste nivelul lui, mult mai puternică.

Astfel de episoade nu erau foarte dese, trebuie să recunosc. Se întâmplau la câteva săptămâni, iar a doua zi, de fiecare dată, venea la mine cu câte un cadou sau flori și milioane de scuze. Urmau zile minunate, care mă făceau să uit episoadele urâte, însă tot acest teatru era doar o formă de manipulare, pentru a mă face să îmi recapăt încrederea în el.

Văzând că nu mai are atâta putere asupra mea, a început să renunțe la lovituri, dar și la cadouri și tentative de împăcare. Relația părea că intră într-o etapă liniștită și revine la ritmul normal, ca la începutul căsătoriei, dar era liniștea dinaintea furtunii și, într-un final, m-a anunțat că el, de fapt, are pe altcineva, cu care urma să aibă un copil.

Și bătută și părăsită pentru alta mai bună, viitoare mamă singură, cam așa eram eu, acum un an de zile, însă știam foarte bine că aveam aproape șase luni la dispoziție, ca să devin o persoană puternică, până când minunea mea avea să se nască.

Învăluită de amintirile urâte, am fost cuprinsă de panică și am reacționat foarte ciudat față de Cristi, dar acum, vocea lui caldă, privirea încărcată de ceva

mai fierbinte, toate mă fac să îl las să se apropie și să mă cuprindă cu brațele lui puternice. Mă strânge la pieptul lui și mă simt protejată de corpul lui mare. Obrazul meu se odihnește pe pieptul lui și îi aud inima cum bate, într-un ritm amețitor, de parcă a alergat la maraton. Timidă, îi cuprind mijlocul cu brațele mele, iar el mă strânge mai tare și mă sărută pe creștet.

— Lasă-mă să am grijă de tine, șoptește în părul meu.

Mi se face pielea de găină și tot corpul îmi e străbătut de fiorul dulce produs de cuvintele lui.

— Lasă-mă să fiu un om bun pentru tine și pentru Deea.

Lacrimile îmi umezesc încet ochii și realizez că mereu mi-a inclus copilul în vorbele lui. Mereu a ținut cont de ea, ca și când știe că eu și ea venim la pachet.

Zâmbesc.

Mă simte și își coboară privirea asupra mea, întrebător.

— Îmi place că niciodată nu ai exclus-o pe Deea. Chiar și atunci când ne-ai invitat la grătar, ai spus să o aduc, îi spun, privindu-l în ochi.

— Pentru că, așa cum ți-am spus, din prima clipă în care te-am văzut cu ea în brațe, v-am văzut ca pe o singură ființă. Și, ca să fiu sincer, pe ea am privit-o în ochi prima dată și m-am îndrăgostit de ea pe loc. Tu ai urmat după aceea.

Rămân blocată. *Oare spune ceea ce cred eu că spune?* Ignor tonul glumeț cu care îmi spune ultimele propoziții, încercând să înțeleg exact sensul lor.

— Nu te mai uita așa uimită la mine. Nu cred că ești atât de oarbă încât să nu vezi că sunt nebun după tine, Iulia.

Cuvintele îmi rămân blocate undeva pe vârful limbii, când mâna lui îmi mângâie obrazul și își lipește buzele de ale mele.

Este cel mai senzual și, în același timp, erotic sărut din viața mea. Dacă prima dată a fost ceva mai carnal, acum sunt sentimente profunde în atingerile buzelor noastre și devin moale în brațele acestui bărbat care își mărturisește sentimentele față de mine, aceleași sentimente pe care i le împărtășesc, răspunzându-i acum cu aceeași dorință. Limba lui face dragoste cu a mea, explorându-mi delicat fiecare colț al gurii, gustându-mă și lingându-mi buza de sus, apoi revenind în lăcașul gurii mele, savurându-mi geamătul care îmi scapă din pieptul cuprins de brațele lui puternice.

Claxoanele insistente ne aduc la realitate și ne dăm seama că devenim un pic cam indecenți pentru un sărut în plină stradă.

Ne dezlipim buzele cu greu și, după o ultimă atingere castă, se desprinde încet de mine și se uită urât la un șofer care este oprit în spatele mașinii lui, deranjat că am blocat cu automobilele noastre o bandă întreagă de mers.

— Iartă-mi următoarele treizeci de secunde, îmi zice Cristi.

Rânjește forțat, vizibil deranjat de comportamentul șoferului care refuză să ne depășească, așa cum au făcut și alții, apoi explodează:

— Care, pula mea, e problema ta?! Vrei să te învăț eu să faci o depășire, în gâtu' mamei tale, că vin la tine și te fac una cu volanul! Nu vezi, în pula mea, că avem și noi un moment aici? Îl strici tu, invidios nefutut, că eu am o femeie așa frumoasă și tu ți-o freci ca tristul!

Se duce spre el, urlând toate cuvintele, care pe mine nu mă fac decât să râd, dar șoferul, speriat de statura impozantă a bărbatului plin de tatuaje, nu știe cum să se încadreze mai repede pe banda a doua și să fugă. Până să ajungă Cristi în dreptul lui, acesta reușește manevra și pleacă în viteză.

— Handicapatule! strigă șoferul speriat, când trece nervos pe lângă Cristi.

Acesta se uită, de data asta amuzat, spre mașina care se face nevăzută în trafic.

— Hai că pe asta nu o mai auzisem!

Apoi se întoarce spre mine. Văzându-mă la fel de amuzată, îi observ umerii cum se relaxează.

— Treci în mașina mea. Vin eu sau trimit pe cineva să o ia și pe a ta, mai târziu.

— O las aici?

Mă uit la mașina oprită total aiurea.

Cântărește o clipă situația și îmi spune hotărât:

— Dă-mi cheile că o parchez eu pe aici. Tu treci în mașină, nu vreau să te mai las o clipă din mână.

— Pot să o parchez și eu, contrar opiniei majorității despre femei și felul lor de a conduce și de a parca, glumesc, mergând totuși spre mașina lui, cu cheile mele în mână.

— Nu contest priceperea ta, însă mi-e frică să nu fugi din nou.

Îmi face cu ochiul strengărește și îmi fură cheile.

Drumul spre casă îl parcurgem în liniște, iar mâna lui caldă nu o părăsește nicio clipă pe a mea, ținând-o captivă.

Parchează mașina în fața casei lui, dar rămânem câteva minute în spațiul mic și intim. Se întoarce cu tot corpul spre mine și îmi sărută mâna, înainte de a spune ceva.

— Cred că avem multe de discutat, zice blând, iar eu aprob din cap. Dar hai să vedem ce face Deea și după aceea ne întoarcem la mine și vorbim liniștiți. E ok?

Din nou aprob din cap și îi zâmbesc firav, apoi coborâm din mașină.

Traversăm grădina, îndreptându-ne spre locuința mea. Deea e în scăunelul care o leagănă și imediat cum mă vede, începe să râdă.

— Mă duc să întind rufele, tocmai s-a oprit mașina, mă anunță Nina, care cu greu își ascunde un zâmbet, afișat încă de când am venit alături de Cristi.

O iau în brațe pe Deea și o pup zgomotos, făcând-o să chicotească și mai tare.

Cristi stă pe marginea canapelei și ne privește, iar chipul lui pare fascinat de ceea ce vede. Se ridică încet, vine lângă noi și ne cuprinde pe amândouă cu brațele lui, lăsând o sărutare pe creștetul capului meu.

Stăm așa în tăcere, câteva minute, legănându-ne toți trei la unison. E ceva atât de liniștitor în aceste momente, cum nu cred că am mai trăit vreodată. Închid ochii și îmi așez capul pe pieptul lui.

— E mult mai bine decât am visat, șoptește. E de-a dreptul perfect.

Presupun că se referă la momentul nostru, dar nu cer detalii despre ceea ce a visat el. Deea cere din nou atenție și Cristi se depărtează puțin.

— Pot să o țin și eu în brațe? mă întreabă timid. Dar trebuie să îmi arăți cum se face, pentru că e prima dată în viața mea când sunt așa aproape de un bebe atât de mic.

Nu pot să mă abțin să nu chicotesc.

— Nu e mare filosofie și nici ea nu mai e chiar atât de mică.

O prind încet pe Deea și o așez în brațele lui mari, arătându-i cum să o țină. E un pic amuzant să văd un om atât de mare intimidat de o creatură atât de mică, pe care o ține de parcă ar fi făcută din cea mai subțire sticlă. Dar când Deea se uită la el se relaxează, iar când începe să vorbească cu ea, aceasta râde.

De data asta, eu mă așez pe marginea canapelei și mă uit la bărbatul plin de tatuaje, care ține în brațe, cu grijă și cu o privire caldă în ochi, copilul meu mic și fericit.

Sunt fericită. Nu știu ce se întâmplă de fapt, ce înseamnă toate astea, dar imaginea din fața ochilor mei este perfectă, iar eu mă simt, cu adevărat, fericită și... completă.

* * *

Cristi

Este exact așa cum mi-am imaginat. De fapt, este de o mie de ori mai frumos sentimentul de a o ține pe Deea în brațe, având-o și pe Iulia lângă noi, care ne privește cu ochii plini de fericire. O simt atât de mică și de fragilă în brațele mele, iar tot ce îmi doresc acum este să o protejez de toate relele din lume. Mi-e greu să descriu sentimentul cald pe care îl simt ținând-o în brațe; parcă e bucată din mine. Poate nu este fizic, dar sufletește și-a câștigat, din prima clipă, un loc enorm în inima mea.

Nu vreau să mai plec de lângă aceste ființe minunate. Aici e locul meu, lângă ele. Aici e locul lor, lângă mine. Toți trei împreună.

Capitolul 14

Din trecut până în prezent

Cristi

O lăsăm pe Deea cu bona şi îi fac un semn discret Iuliei spre casa mea. Aprobă din cap, apoi o anunță pe Nina că vine la mine, iar dacă are nevoie de ceva, să o sune.

Cu fiecare pas pe care îl fac spre casa mea, cu ea alături de mine, devin tot mai agitat. Am atâtea întrebări să îi pun... Atâtea lucruri de lămurit, mai ales despre trecutul ei.

Mă abțin să o iau de mână, pentru că momentan nu vreau să trezesc bârfe printre vecini, care oricum vor avea de discutat dacă ne văd traversând gradina împreună.

Sincer, mă doar fix în cur, ca şi până acum, de ceea ce zic ei, însă nu ştiu ce reacție ar avea Iulia şi cum îşi dorește ea să decurgă lucrurile în viitor. Alt subiect pe care trebuie să îl discutăm.

În casă, însă, o iau, în sfârşit, de mână şi o conduc spre canapeaua din living, unde o aşez, ca pe un copil mic. Îi pun mâinile pe umeri şi mă aplec asupra ei.

— Avem foarte multe de vorbit. Sper să ne ajungă timpul până vine momentul să îi facem baie Deei.

— Facem? mă întrerupe surprinsă.

— Păi, așa mă gândeam... Măcar că stau și eu lângă voi, până învăț cum se face.

Deschide gura să spună ceva, dar cuvintele nu îi ies. E luată prin surprindere de direcția în care vreau eu să duc această relație, dar hai să o iau încet.

— Cum spuneam, avem foarte multe de vorbit. Așa că, spune-mi ce vrei să îți aduc de băut: apă, suc sau ceva cu alcool?

Clipește de câteva ori și, după ce pare că își revine din șoc, se gândește.

— Apă. Nu! Alcool!

Se corectează imediat și mă face să zâmbesc. Și eu tot de alcool cred că am nevoie, chiar dacă afară este plină zi și e destul de cald. Din fericire, aerul condiționat a făcut o temperatură ideală în casă, cât să ne putem bucura de aceste pahare.

— Fac rapid un cocktail răcoros în timp ce tu poți începe să îmi spui totul. Apropo! Tu nu alăptezi?

Am vrut să o întreb încă de când mi-a spus că bea cafea cu cofeină. Nu știu eu mare lucru despre copii, dar atât am auzit și eu, că pe perioada sarcinii și alăptării, mămicile nu prea au voie cafea, țigări și alcool. Iar Iulia nu pare o persoană iresponsabilă, care să bea cafea și alcool fără a se gândi la efectele nocive pe care le-ar putea avea asupra copilului.

— Nu mai alăptez, din primele săptămâni. Din păcate, rezerva mea de lapte s-a terminat mai repede decât speram.

— A... Și ești ok? o întreb îngrijorat.

— Da... Se pare că unul dintre factorii care au influențat asta a fost stresul, dar cel mai probabil așa sunt eu și nimic din ce am luat sau am făcut nu a avut efect, așa că Deea bea lapte praf. Așadar, pot să beau cocktailul acela fără probleme, dacă îți făceai griji.

Râde de mine și acum zâmbesc și eu, realizând că nu m-am gândit la treaba asta.

— Spune-mi de ce ai fugit de mine. Te-ai pus în pericol făcând cascadoriile alea în trafic...

O cert din priviri în timp ce amestec băuturile și gheața și mă uit la ea cum își coboară privirea asupra mâinilor pe care și le freacă în poală.

— M-am speriat. La început, am plecat pentru că nu am vrut să te mai văd, dar când am sesizat că mă urmăreai, cu aceeași viteză, am crezut că te-ai enervat pe mine și vrei să îmi faci rău.

Strâng din dinți. Niciodată nu i-aș face rău!

Termin băuturile și mă așez lângă ea pe canapea, apoi îi întind unul dintre pahare.

— E bun, zice zâmbindu-mi, după ce gustă puțin.

— E mai mult suc, nu am vrut să exagerez cu alcoolul la ora asta.

— Corect. E cam devreme.

Deviem de la subiect și nu vreau. Îmi pun paharul pe masă și mă întorc cu totul spre ea, punându-mi un genunchi pe canapea, atingând-o cu el pe coapsă. Aș vrea să o ating cu degetele, cu palmele... cu buzele... dar acum trebuie să vorbim.

— Vrei să îmi povestești ce s-a întâmplat în trecutul tău, de te-am speriat atât de tare?

Clipește și își mută privirea de la mine, uitându-se într-un punct gol, din spatele meu.

— Știu că cineva te-a rănit și vreau să știu cine a fost și de ce a îndrăznit să dea în tine.

Oftează și soarbe o gură mare din pahar, apoi îl lasă pe masă, lângă al meu.

— Cred că stăteam în calea fericirii lui și căuta un motiv ca să mă dea la o parte, răspunde cu glas scăzut.

Face o pauză, dar nu zic nimic, lăsând-o să îmi povestească în ritmul ei. O face încet, încercând să mă convingă că nu a trăit coșmarul pe care îl trăiesc alte femei, pe care le vedem pe stradă pline de vânătăi. Îmi spune că imediat după aceea încerca să îi cumpere iertarea, aducându-i cadouri. Chiar și așa, pentru mine omul acela este un monstru laș, care a încercat să o facă pe ea să se simtă vinovată pentru eșecul lui ca soț. Din ceea ce îmi povestește, îmi dau seama că a încercat să o facă să se simtă slabă, să creadă că este o femeie care nu o să reușească în viață, ca apoi să o părăsească, cu ușurință.

Cum să lași o femeie ca ea? O femeie plină de creativitate, de feminitate, modestă, blândă și plină de vise?

— Din fericire, el nu mai face parte din viața noastră. O singură dată a venit să o vadă pe Deea, dar încerc să îl țin la distanță. Oricum, este mult prea ocupat cu noua lui familie și asta mă face foarte fericită.

Dacă îl prind pe nenorocit în cartier, îi rup picioarele.

— Un om ca el nu merită să stea nici măcar un minut în prezența voastră. Și eu sper să stea departe de voi, dar dacă vreodată își mai face apariția, te rog să mă anunți.

Ridică o sprânceană, un pic amuzată.

— Nu ar îndrăzni să ne facă nimic, deci nu ai motive de îngrijorare.

— Vreau să știe că acum există cineva care îți păzește spatele și nici să nu îndrăznească vreodată să mai ridice mâna la tine.

— Asta o să faci tu de acum înainte? O să îmi păzești spatele?

— Eu intenționez să îți fac mult mai mult decât atât.

Cuvintele îmi ies din gură, fără să mai pun filtru. Mă uit în ochii ei și pupilele i se dilată. Poate e surprinsă de ceea ce i-am spus, dar respirația i se precipită, cu fiecare secundă în care ne privim în ochi, învăluiți de tăcere. Atracția dintre noi e din nou prezentă și simt cum încet mă împinge spre ea, cum mă învăluie și îmi face privirea să coboare spre buzele ei întredeschise, pe care doresc să le gust cu atâta ardoare. Măcar un pic.

Pe cine dracu' mint? O vreau!

Mă simt brusc neputincios în fața acestei dorințe și, într-o secundă, sunt aplecat spre ea. Îi cuprind ceafa cu palma, trăgând-o spre mine și, fără ezitare, îmi lipesc buzele de ale ei. Atât de moi îi sunt buzele

și atât de dulce îi e gura, că nu mă mai satur. O trag mai aproape, lipind-o de mine, și îmi pierd degetele în părul lung și moale. E moale în mâinile mele, lăsându-mă să fac ce vreau cu corpul ei, iar gemetele dulci care îi scapă printre buze mă fac să vreau și să îndrăznesc mai mult.

Îi cuprind talia și, cu ușurință, o aduc în poala mea, ajutând-o să își pună picioarele de o parte și de alta a bazinului meu. Își trece degetele subțiri prin părul meu scurt, trăgând ușor, iar senzația este minunată. Mă excită cu fiecare atingere timidă, cu fiecare sunet firav. Îmi împing pelvisul în ea, știind că o ating direct peste locul ei fierbinte și geme din nou, realizând cât de tare sunt. Doar pentru ea.

Golanul din pantaloni îmi cere să îl eliberez, cu atâta disperare încât începe să mă doară. Piticul îmi șoptește să o las mai moale, pentru că încă avem de discutat, dar eu nu pot să fac nimic mai mult momentan, decât să mă bucur de apropierea corpului ei cald.

Dar Iulia nu mă ajută prea mult să îmi stăpânesc pornirile, mai ales când își freacă pelvisul de al meu și geme, simțindu-mă atât de aproape de a-i oferi ceea ce își dorește. Dar suntem despărțiți de câteva straturi de material, care trebuie să dispară. Îi cuprind talia și o ajut în mișcările lascive, care mă înnebunesc. Îmi desprind buzele de ale ei, dar gura mea continuă să îi sărute maxilarul, cu aceeași dorință, coborând pe gât, de-a lungul venei care pulsează frenetic, peste claviculă și mai jos, spre sâni. Îmi strecor mâinile

pe sub tricoul pe care îl poartă și vreau să îl dau jos de pe ea, să mă pot bucura de pielea aceasta fină, de sânii ei plini și de corpul tot mai înfierbântat.

Dar își pune mâinile peste ale mele și mă oprește. Sunt confuz. Tot corpul ei vrea să merg mai departe.

Poate are și ea un pitic care o sfătuiește să o lase mai moale, până când terminați de discutat? Nu pot să ignor piticul ironic din capul meu și îmi ridic privirea spre ea.

— Ne mișcăm prea repede?

Vocea îmi e răgușită din cauza dorinței, dar ea îmi privește buzele și își trece un deget peste ele. Cu un pic de reținere, își mușcă buza de jos. Acum chiar sunt confuz și nu știu de ce s-a oprit, pentru că văd clar că și ea vrea să continuăm.

— Eu nu sunt ca femeile cu care, probabil, ai ieșit tu până acum...

Ok. Asta mi-a omorât instant erecția. De ce crede că o compar cu alea?!

— Nici nu vreau să fii și nici nu te-aș compara cu alea! M-a luat valul, iartă-mă!

Mă simt agitat și nu vreau să o rănesc, însă ea își lipește calmă un deget de buzele mele, făcându-mă să tac.

— Nu mă refer la asta, pentru că știu foarte bine că nu sunt o femeie ușoară... Mă refer la aspect.

Ridic din sprâncene, ca și când aș înțelege. Apoi mă încrunt, pentru că îmi dau seama că, de fapt, nu e așa.

— Adică?

Trage adânc aer în piept, iar când îl dă afară, vine cu un val de cuvinte:

— Adică nu am corpul subțire și frumos pe care îl aveam și eu, cât de cât, înainte de a naște. Acum am burtă, dunga asta maro pe abdomen, sânii sunt cum sunt...

Vorbește și gesticulează și o văd vizibil deranjată de felul în care arată. Dar toate aceste cuvinte pentru mine sunt...

— Prostii!

O opresc cu un singur cuvânt, spus ca o șoaptă, dar hotărât.

— Vorbești prostii. Perfecțiunea pe care eu am întâlnit-o la altele era falsă. Tu ești naturală și asta te face perfectă pentru mine, așa cum ești. Corpul tău a trecut prin niște transformări radicale, dar eu nu pot decât să regret că nu am fost lângă tine să te văd cu Deea în burtică și să mă bucur de formele tale chiar și atunci. Asta ești tu, iar eu ador fiecare centimetru din corpul tău, oricum ar fi el.

Se relaxează și schițează un zâmbet ușor, de parcă e surprinsă, cu adevărat, de cuvintele mele. Îi dau o șuviță de păr după ureche și o sărut pe tâmplă.

— Și, în comparație cu altele, pentru mine ești mai mult decât un corp. Ești un suflet bun, șoptesc sărutându-i obrazul, o mamă minunată, spun și îi sărut maxilarul, o femeie inteligentă și creativă.

Închei sărutându-i buza de jos, pe care o cuprind cu buzele mele, dar apoi îi dau drumul.

— Nu sunt doar o aventură? mă întreabă șoptind cu ochii închiși, pierdută în senzațiile minunate ale atingerilor noastre.

— Tu nu ești o femeie făcută pentru o aventură și am știu asta din clipa în care m-am decis să te cuceresc.

Își lipește fruntea de a mea și oftează. Simt că s-a îndepărtat de mine, dar o privesc pe sub sprâncene, așteptând reacția ei.

— Nu înțeleg de ce tocmai pe mine.

Își ridică capul și îmi analizează chipul. Apoi se dă jos de pe mine, revenind la locul ocupat înainte pe canapea, dar parcă a luat o parte din sufletul meu cu ea, pentru că, deodată, tot corpul meu îi simte lipsa.

— Poți să ai orice femeie vrei, care te poate satisface așa cum visezi, alături de care poți să ai o viață liniștită, să ai independența pe care ți-o dorești și cu care să te poți distra, așa cum îți place. Eu nu pot să îți ofer așa ceva. Nu pot să mă încadrez în stilul tău de viață.

Trage aer în piept și, ignorând chipul meu tot mai contrariat, își explică îndoielile. Mă abțin să o întrerup și o las să îmi spună tot ceea ce crede ea despre mine. Despre noi.

— Eu vin la pachet cu un copil mic, care necesită multă atenție. De aceea o am pe Nina, pentru că singură nu am cum să mă ocup de ea și să mai și muncesc. Dar noaptea sunt doar eu, singură. Deea plânge, mă trezesc în toiul nopții, stau câteodată mai bine de o oră ca să o adorm la loc, iar a doua

zi dimineața sunt ruptă de somn și toată ziua sunt amețită. Până acum, nu am plecat în nicio vacanță cu ea, e prea mică și nu știu cum s-ar acomoda, așa că, pentru mine, concediul o să mai aștepte. Nu am mai ieșit la un suc seara sau la o cină de foarte, foarte mult timp, pentru că seara eu trebuie să îi fac băița, apoi să fac de mâncare și abia după aceea o bag la somn, altfel îi dau programul peste cap și ne chinuim amândouă, ore întregi, pe timpul nopții...

Se uită la mine și parcă mă roagă din priviri.

— Înțelegi? Asta e viața mea. Nu mai am libertatea pe care tu o ai. Și nu știu dacă tu ești conștient de acest lucru și de acest stil de viață, complet diferit de al tău. Iar eu am nevoie de cineva care să îmi fie alături în toate momentele grele, din zi sau din noapte, care să nu se sperie de nopțile nedormite sau de petrecerile ratate din cauza unui bebeluș... care nu e al lui.

Accentuează ultimele cuvinte și, pentru prima dată, îmi dau seama de seriozitatea acestei situații. Are perfectă dreptate. Alături de ea, viața mea s-ar schimba complet, iar stilul meu de viață ar fi altul.

Nu m-aș mai duce în cluburi cu clienții, nu mi-aș mai pierde nopțile cu femei superficiale, nu aș mai sta cu orele pe la terase. Toată viața mea s-ar roti în jurul acestei femei și a copilului ei.

Încep să râd.

Capitolul 15

Din prezent spre viitor

Iulia

Începe să râdă. Dar nu e un râs nervos, ci unul relaxat și frumos. *De ce naiba râde?* Am inima cât un purice și sunt sigură că tocmai și-a imaginat viitorul alături de mine, schimbând scutece pline de caca, și a realizat că așa ceva nu e pentru el. Mă pregătesc psihic pentru lovitura dureroasă, deoarece sunt incapabilă să mă mișc, chiar dacă aș vrea, din tot sufletul, să dau tot paharul pe gât și să fug de lângă el, să mă scutesc de durerea refuzului și a umilinței.

— Stai puțin, zice oprindu-se din râs și ridicând o mână, dar și o sprânceană. Să derulăm un pic! Tu crezi că nu o să mă satisfaci?

Mă ia la mișto?

— Din tot ce am zis, asta ți-a rămas în cap?

Sunt stupefiată. Nu știu dacă glumește pe seama mea sau doar e nebun.

— Păi, restul sunt lucruri la care m-am gândit și eu, răspunde cu calm, dar continuă, mai serios. Ți-am spus că prima dată te-am văzut într-o noapte, la geam, când o legănai pe Deea. De la început am știut că ești mamă și cred că sunt destul de matur și realist să știu ce implică o relație cu tine. Era patru dimineața în noaptea aceea.

Îmi ia mâinile în ale lui și continuă.

— Tocmai venisem de la club și credeam că am viața perfectă. Fumam o țigară și nu aveam nicio grijă, nici în ziua aia, dar nici în general. Dar când te-am văzut, ceva s-a aprins în mine. Toată viziunea mea despre viitor s-a schimbat și, în clipa aia, mi-am dorit să fiu acolo lângă tine, nepăsându-mi că e posibil să fie un soț pe lângă tine.

Oftează.

— Crede-mă că, în toate aceste săptămâni, am venit spre tine și, în același timp, am fugit de tine de o mie de ori, conștient de tot ceea ce mi-ai spus tu, dar, într-un final, mi-am dat seama că sunt dispus să înfrunt toate greutățile, doar să fac parte din viața ta. A voastră.

Îmi dă brusc drumul la mâini și se îndreaptă de spate, apoi bea o gură din paharul cu alcool și îl pune încet la loc pe măsuță, lângă al meu.

— Dar dacă tu crezi că nu mă poți satisface...

Cuvintele îi rămân atârnate în aer și pare că el chiar cântărește această afirmație serioasă, ca fiind una cu adevărat decisivă.

Mă încrunt. E adevărat că nu am avut o viață sexuală atât de diversificată și activă ca a lui, probabil că nu știu să fac o felație cum fac altele, cu mult mai multă experiență în domeniu, însă nu cred că sunt chiar atât de praf!

Se întoarce spre mine și își înclină capul într-o parte, ascunzând un mic zâmbet în colțul gurii.

— Eu unul sunt sigur că este o mare tâmpenie această afirmație, continuă calm. Mi-a fost de ajuns să te sărut de câteva ori și să îmi dau seama că ești

o femeie plină de pasiune, care o să mă distrugă cu atingerile ei.

Roșeața își face apariția imediat în obrajii mei. Îmi las privirea în jos, asupra mâinilor mele.

— Nu am experiență prea multă în domeniu, zic încet, dar sunt dispusă să te las să mă înveți.

Mârâitul lui mă face să îl privesc în ochi. Iar ochii îi sunt din nou pătrunzători, are pupilele dilatate și simt cum dorința lui îmi face inima să bată cu putere din nou, iar sângele să îmi fiarbă, încălzindu-mi locul ascuns acolo jos.

— Vrei să te învăț cum să mă satisfaci? mă întreabă cu o voce răgușită.

Aprob încet din cap.

— Tu ești sfârșitul meu, Iulia, șuieră printre dinți.

Pierdută, după ce aud cum mi-a pronunțat din nou numele, mă trezesc că sunt trasă spre el, iar gura lui o acoperă pe a mea, sărutându-mă cu o pasiune care mă lasă fără aer. Buzele cărnoase sunt pline de senzualitate și limba i se împletește cu a mea, fără ezitare, făcându-mi din nou corpul să își dorească mai mult.

Îmi reiau locul la el în poală și îi simt întăritura între picioare; mă frec încet cu pelvisul de el, mișcarea provocându-mi și mie plăcere, simțindu-l acolo jos. Îmi cuprinde șoldurile cu mâinile lui mari, ghidându-mă, și își ridică șoldurile, făcându-mă și mai conștientă de mărimea întăriturii lui.

— Simte-mă cât sunt de excitat din cauza ta, șoptește printre buzele noastre lipite. Și fac pariu că și tu ești la fel de excitată.

Știu sigur că sunt, pentru că nu am cum să fiu altfel, când mă atinge în felul ăsta, când mâinile lui se strecoară din nou pe sub tricoul meu, dar de data asta nu îl mai opresc.

Îmi dă tricoul jos și, imediat după aceea, buzele îi sunt înapoi pe gâtul meu, trasând o dungă umedă cu limba, mușcându-mi apoi, încet, clavicula și umărul. Îmi simt corpul tot mai înfierbântat, mai ales când îmi cuprinde un sân cu palma mare, masându-l încet, apoi înlătură dantela sutienului și degetele lui magice îmi găsesc sfârcul, pe care îl strânge un pic mai tare. Este dureros de erotic și gem de plăcere, dându-mi capul pe spate, pentru ca el să știe că mă las toată în mâinile lui. Gura îi coboară imediat peste sânul strâns între degetele lui și mi-l linge încet, apoi îmi cuprinde sfârcul cu buzele, sugându-l, lingându-l și mușcându-l, făcându-mă să simt plăceri pe care nu le-am mai trăit până acum.

Sânii mei nu au avut parte niciodată de atâta atenție și efectul atingerilor îmi face miezul să fiarbă și mai mult. Tortura plăcută se mută la celălalt sân, pe care îl scoate din sutien, dar în scurt timp accesoriul vestimentar dispare, iar el își ridică privirea spre mine.

— Ești atât de frumoasă, îmi șoptește, cu o intensitate sinceră în ochi. Și vreau să îți sărut fiecare centimetru al corpului tău minunat.

Deodată, mă întoarce într-o parte și mă trezesc întinsă pe canapea, cu el peste mine.

Ne sărutăm din nou, iar după ce rămân fără aer, gura lui îmi răsfață iar sânii, în timp ce o mână trasează o dungă fierbinte spre abdomenul meu, peste buric și mai jos, până ajunge la marginea blugilor, deschizându-mi nasturii. Chiar dacă nu îmi cere să mă eliberez de ei, degetele lui îmi mângâie marginea dantelată a chilotului și își continuă drumul în spatele bucății fine de material, până îmi descoperă goliciunea sexului umezit.

— Niciun fir de păr, mârâie, strângând cu dinții bumbul întărit al sfârcului meu. Îmi place.

Nu e momentul să îi explic că am făcut asta din cauza operației de cezariană și am rămas apoi la acest stil, dar dacă lui îi place, atunci așa va rămâne de acum înainte.

Îi simt degetele acolo jos și în jurul meu totul dispare, rămânând doar gemetele noastre și atingerile lui.

— Știam eu că ești excitată, șoptește, revenind cu buzele peste ale mele, dar confirmarea îmi aduce o satisfacție deplină. Eu te fac să fii așa udă și asta mă înnebunește.

Îi simt întăritura pe pulpa mea și se apasă cu ea de mine, pentru a-mi confirma cele spuse. Dar mintea îmi e acaparată de degetele care îmi încercuiesc clitorisul, întinzându-mi umezeala, în același ritm cu limba, care se împletește cu a mea. E un buchet de senzații amețitoare, care culminează cu două degete

care mă pătrund încet, făcându-mă să îmi arcuiesc corpul sub el.

— Abia aștept să întru în tine, Iulia, îmi șoptește, mutându-și buzele lângă ureche, mușcându-mi lobul, în timp ce mișcările degetelor capătă un ritm care adună, cu fiecare pătrundere, tot mai multă dorință în mine.

Genunchiul lui îmi desface pulpele mai mult și mărește ritmul mișcărilor, în timp ce degetul mare îmi încercuiește tot mai apăsat clitorisul.

Simt cum se acumulează acel val de plăcere, care o să mă izbească până o să văd stele verzi, dar el încetinește ritmul mișcărilor. Apoi își scoate degetele din mine și din chiloții mei și se ridică în genunchi.

— Te-ai gustat vreodată, Iulia?

Nu cred că înțeleg întrebarea. Sau nu îmi vine să cred că exact asta vrea să mă întrebe.

Deschid ochii și îl văd între picioarele mele, dându-și jos tricoul, dar privindu-mă cu un zâmbet drăcesc pe chip. Mă pătrunde cu un deget, pe care îl scoate și și-l duce apoi la gură, gustându-l.

— Atât de dulce... și mă pătrunde din nou, de data asta cu două degete, repetând degustarea.

Imaginea lui, puternic și drept între picioarele mele, cu degetele care mă pătrund, pe care le gustă apoi cu atâta plăcere, mă fac să îmi simt zeama cum se scurge și dorința cum se acumulează tot mai mult.

— Creezi dependență, zice privindu-mă la fel de intens, iar privirea îmi coboară asupra tatuajele care îi acoperă aproape toată partea din față a trunchiului perfect.

Sunt multe modele tribale mici, un peşte, fraze scrise, o cruce şi nişte aripi, şi cred că aş avea nevoie de zile întregi ca să deslușesc fiecare desen în parte.

— Îți plac? mă întreabă, văzându-mi privirea fascinată pe corpul lui.

— Foarte mult.

— Abia aştept să văd ce o să desenezi pentru mine.

Zâmbesc, bucuroasă că şi-a amintit de acest lucru şi pentru că încă îşi doreşte ca desenul meu să ajungă pe corpul lui minunat.

Îmi deschide doi nasturi la pantaloni, continuând să mă fixeze, de sus, cu privirea. E ca un zeu superb, care se pregăteşte să se arunce deasupra mea.

Îmi duc mâinile spre marginea blugilor, ca să îi dau jos, dar mă opreşte.

— Îmi desfac singur cadoul, spune zâmbind şi nu pot să nu îi întorc zâmbetul.

Trage de marginea pantalonilor mei, încet, cu răbdare, şi sunt aproape goală în faţa lui.

— Atât de frumoasă, şopteşte ca pentru el.

Îmi înlătură şi chiloţii şi din nou se ridică în genunchi deasupra mea, scanându-mă cu privirea lui pătrunzătoare.

— Nu ştiu cu ce să încep...

Îşi dă jos blugii şi, într-o secundă, se aşază din nou între picioarele mele, apăsându-mă acolo jos cu erecţia lui, încă ascunsă sub o pereche de boxeri negri.

— Cu buzele...

Și mă sărută, apoi se desprinde de ele și continuă drumul fierbinte în jos.

— Cu sânii și sfârcurile întărite, dornice să fie gustate...

Le acordă atenția necesară, iar când își trece dinții peste sfârcul meu, din nou îmi arcuiesc spatele, oferindu-mă lui, cu totul. Continuă sărutările mai jos, trecându-și limba peste buricul meu și buzele moi peste dunga maronie care îmi străbate burta, dar tot mai jos.

Îmi desface picioarele și se așază comod între ele, trecând o dată cu limba peste labiile mele umflate.

— Sau să le ling și să continuu ceea ce am început mai devreme, până când o să explodezi de plăcere, în gura mea?

Cuvintele lui erotice mă fac să îi răspund cu un geamăt, anticipând plăcerea ce o să vină.

— Spune-mi ce vrei, Iulia.

Își trece din nou limba toată peste sexul meu umezit și îmi dă de înțeles că nu continuă până nu primește răspunsul meu.

— Aștept să îmi spui, șoptește.

— Vreau mai mult, îi răspund încet.

— Trebuie să fii mai precisă, iubire. Vrei să te ling?

— Da!

Și el își trece din nou limba peste clitorisul meu, sugându-l zgomotos.

— Vrei să simți degetele mele în tine?

— Da!

— Spune-mi ce vrei, iubire!

Îmi place la nebunie alintul lui și cuvintele mă excită și mai tare. Nu sunt genul care vorbește în timpul sexului, dar corpul meu râvnește atât de tare după el încât cuvintele îmi ies, fără să mai țin cont de rușine.

— Vreau să mi-o tragi cu degetele și să mă lingi, până o să îmi dau drumul!

Mârâie de plăcere și gura lui este toată peste locul fierbinte.

— Și după aceea, ce vrei să îți fac?

Sunt amețită de limba lui, care îmi dezmiardă clitorisul, și de degetele care îmi tachinează intrarea, dar reușesc să îi șoptesc, mușcându-mi buza de jos.

— Vreau să intri în mine. Vreau să te simt tot, cât ești de mare, adânc în mine, Cristi.

— Dumnezeule, cât îmi doresc să fac asta!

Și rostind cuvintele pline de dorință, degetele lui mă pătrund din nou, ca mai devreme, dar continuând ritmul năucitor, acompaniate de gura care mă linge și geme peste labiile mele, provocând vibrații ce mă aduc și mai aproape de orgasm.

— Atât de dulce, spune și continuă asaltul asupra sexului meu și asupra clitorisului, degetele intrând și ieșind tot mai repede.

Îmi trec o mână prin părul lui, iar cu cealaltă mă apuc de marginea canapelei, simțind cum momentul culminat este tot mai aproape, cum milioane de fiori îmi străbat tot corpul, făcându-mă să tremur și să gem tare când orgasmul mă lovește puternic, făcându-mi corpul să se zbată sub gura lui flămândă.

— Dezlănțuie-te, iubito! mă îndeamnă în timp ce corpul îmi este cuprins de convulsiile plăcerii, iar gura lui îmi soarbe fiecare picătură care se scurge din miezul meu.

Vine imediat la același nivel cu mine și mă sărută cu poftă.

— Ăsta e gustul tău, îmi spune, lăsându-mă să îmi simt propria excitație de pe limba lui, dar totodată își bagă un deget în mine, pe care îl aduce la nivelul gurilor noastre. Acum sper să înțelegi de ce tocmai am creat o nouă obsesie, de data asta pentru păsărica ta.

Condusă de impulsul momentului, îi ling degetul, conștientă de ceea ce fac, și sunt surprinsă de dulceața ciudată care se simte pe limba mea. Dar transform gestul în unul mai erotic, sugându-i degetul, imitând alt act sexual.

Închide ochii pentru o clipă, iar când îi deschide sunt aprinsă de privirea flămândă.

Este între picioarele mele și îl simt foarte aproape de intrarea în mine, după ce și-a lăsat boxerii în jos.

— Te vreau prea tare, ca să fiu blând sau să mă mișc încet, șoptește printre dinți. O să fiu dur și adânc, dar dacă vrei mai încet, îmi spui.

Aprob din cap și îmi las buzele să îi atingă maxilarul încordat.

— Iei anticoncepționale? mă întreabă cu ochii închiși, savurând atingerea buzelor.

— Da, răspund cu ezitare, dar el mă liniștește imediat.

— Sunt curat, îți promit. Pot să pun un prezervativ, dacă vrei, dar îmi place să te simt goală, să simt cum te mulezi pe membrul meu, centimetru cu centimetru.

Am încredere în el și momentul e prea excitant, ca să îl stric cu o bucată de latex.

— Este ok fără. Și eu vreau să te simt așa în mine.

Și, acoperindu-mi din nou gura cu a lui, intră puțin în mine. Îmi simt pereții interiori cum se extind din cauza mărimii lui, mult prea mare în comparație cu vaginul meu, neatins de aproape un an; se simt, probabil, ca ai unei virgine.

— Atât de strâmtă și caldă...

Limba lui îmi pătrunde în gură în același timp în care membrul lui pătrunde în mine, dintr-o singură mișcare.

Îl scoate și apoi intră din nou cu forță în mine, atât de adânc încât gem, surprinsă de senzația nouă, dar extrem de plăcută.

— Ești bine? mă întreabă, privindu-mi chipul, cu îngrijorare.

— Mai mult decât bine, răspund zâmbindu-i.

Iese încet și apoi intră din nou, menținând ritmul promis, adânc și dur, simțindu-i fiecare centimetru al penisului gros cum se freacă de mine.

Îmi sărută gâtul cu buzele fierbinți, îmi cuprinde un sân, torturându-mi sfârcul sensibil și își lovește șoldurile tot mai tare de mine, iar eu îi cuprind fesele cu palmele, îndemnându-l să mărească ritmul.

— Spune-mi ce vrei, îmi șoptește din nou și îmi dau seama că ăsta e motivul mișcărilor lui, care mă duc aproape, dar totuși departe de orgasm.

— Mai tare! Mai repede! îl îndemn cu vocea pierdută.

— Așa, iubito! Tu controlezi totul!

Atunci realizez mesajul minunat pe care încearcă să mi-l transmită. Chiar dacă e deasupra mea și conduce tot actul în sine, eu sunt cea care are puterea de a orchestra totul, de a-l opri, de a-l încetini sau de a-l îndemna să ne ducă pe culmile extazului cât mai repede.

Sentimentul acesta de putere este ca o picătură în paharul cu plăcere și, simțind cum mă dezlănțui, îmi zdrobesc buzele de ale lui, sărutându-l cu poftă, gemând tare când mișcările lui se ridică la nivelul dorinței mele, penetrându-mă adânc și tot mai repede.

Din nou, corpul meu începe să fie cuprins se curenți calzi, iar el mă simte.

— Da, iubito, dă-ți din nou drumul!

Și îmi strânge cu putere între degete unul dintre sfârcuri, grăbind impactul puternic al orgasmului care mă face să îi strig numele, în timp ce îmi lipesc gura de umărul lui.

După câteva mișcări, la fel de adânci, își dă drumul în mine, în timp ce îmi strivește gura cu a lui și îmi fixează capul cu palma lui mare.

Câteva secunde rămânem nemișcați, cu buzele lipite, apoi își ascunde fața în scobitura capului meu și se prăbușește lângă mine.

Capitolul 16

O nouă carieră

Cristi

Nu am trăit în viața mea așa ceva. Nu am dorit niciodată o femeie, așa cum o doresc pe ea, iar ceea ce s-a întâmplat între noi a fost mai intens și mai erotic ca oricare alt act sexual trăit vreodată.

Cu ea nu a fost doar sex, a fost mai mult de atât și o știm amândoi.

Îmi ridic privirea spre ea, iar ochii ei albaștri par să aștepte o reacție de la mine.

— Și tu ziceai că nu o să mă satisfaci, îi șoptesc zâmbind. Ai reușit ceea ce nicio altă femeie nu a reușit să facă.

— Ce anume? întreabă timidă.

— Să mă faci să fac dragoste.

Ochii îi sunt mari, dar plini de speranță.

— Ăsta sunt eu, Iulia, spun încet, dar serios, ridicându-mă într-un cot. Acum, cu tine, îmi arunc toate măștile. Nu sunt un bărbat cu experiență în relații, toată lumea zice să sunt prea nesimțit să apreciez o femeie, dar jur că tu mă faci să văd viața altfel, mă faci să vreau să scot tot ce e mai bun din mine, pentru a te face fericită.

— Mă faci să mă îndrăgostesc iremediabil de tine, mărturisește cu un zâmbet suav pe chip.

— Înseamnă că sunt pe drumul cel bun.

— Ai înaintat mai mult decât crezi pe acest drum. Dar nu pot să spun că nu îmi e frică.

Oftez, iar ea continuă:

— M-am îndrăgostit de tine mai repede decât credeam că este posibil, îmi mărturisește încet. Dar dacă o să fiu rănită, sper ca momentele astea să mă ajute să trec mai repede peste durere și să nu regret nicio clipă ce am trăit alături de tine.

— Suntem abia la început și deja vorbești de sfârșit?

Mă încrunt. Gândul despărțirii mă deranjează foarte mult.

— Ai dreptate, zice, zâmbind din nou. Am fost rănită prea tare în trecut și, probabil, de aceea acum pun răul înainte.

— Atunci a fost vorba de altcineva. Acum sunt eu.

Mă sărută ușor pe buze, dar nu mă mulțumesc cu atât și îi întorc sărutul, cu mult mai multă pasiune, până când o simt din nou moale în brațele mele și dornică de mai mult.

* * *

Iulia

A trecut atât de mult timp de când am fost așa fericită încât am impresia că s-a întâmplat într-o viață anterioară. Am mai simțit că sunt iubită, dar acum simt că sunt adorată.

Cristi mă mângâie mereu, mă sărută constant și nu se satură să mă simtă lipită de el.

După ce ne-am pierdut într-un nou sărut, care ne-a aprins fiecare centimetru de piele, am ajuns înapoi în poala lui; ghidată de mâinile puternice, care îmi cuprindeau șoldurile, m-am lăsat din nou pătrunsă de membrul lui erect, dornic să îmi găsească din nou locul fierbinte și umed. Mi-am lăsat capul pe spate când buzele lui îmi gustau gâtul, am gemut tare când și-a încordat șoldurile și l-am simțit mai adânc ca niciodată, și i-am strigat numele de plăcere, când am avut orgasm.

Cu fiecare atingere, atracția dintre noi părea să crească și mai mult și cu greu ne-am desprins de canapea. Am mers să facem un duș împreună, unde din nou a intrat în mine, de data asta pe la spate, cuprinzându-mi sânii cu mâinile și strângându-mi sfârcurile între degetele dibace, până am atins amândoi culmile plăcerii.

Ore întregi am petrecut împreună, dar nu reușeam niciunul să potolim pofta pentru celălalt.

Într-un final, am reușit să ieșim din casă, Cristi fiind încă lângă mine.

Traversând grădina, am observat cum cineva de la casele vecine se uita iscoditor spre noi. Nici eu și nici Cristi nu am ratat privirea întrebătoare a vecinei, pe care el o salută cu un mare zâmbet pe față și cu multă indiferență în glas, eu rezumându-mă la un salut scurt.

— Te deranjează că ne-a văzut împreună? mă întreabă după ce ne îndepărtăm de vecină, pe care îmi amintesc că o cheamă Oana.

— Mmm... Sincer, nu am apucat să mă gândesc la aspectul ăsta.

— Pe mine mă doare în cur de ei și ei știu asta, dar dacă ție îți pasă de bârfele care pot apărea, procedăm cum zici tu.

— Tu cum ai vrea să procedăm? îl întreb, ridicându-mi o sprânceană și privindu-l peste umăr.

— Dacă ar fi după mine, te-aș lua acum în brațe și te-aș săruta în fața ei, să nu mai fie loc de nicio îndoială. Eventual, te-aș și pipăi un pic, să moară de invidie!

Încep să râd.

— Câtă imaginație și, în același timp, câtă răutate!

— Deci? mă întreabă, ridicând drăcește din sprâncene.

— Hai să îi lăsăm să fiarbă un pic. Nu vreau să supăr comunitatea că m-am mutat, de nici măcar o lună, și deja am pus mâna pe cel mai râvnit burlac din cartier.

— Oh, și ce o să mai pui mâna, iubito!

Tonul jucăuș, dar în același timp plin de subînțeles, îmi transmite din nou fiori calzi în corp, în stomac, între picioare. Îmi mușc buza de jos și privirea lui coboară imediat asupra gurii mele și îmi imită gestul.

Nici nu îmi dau seama că ne-am oprit pe terasa mea și ne privim unul pe celălalt, cu dorință în ochi.

— Mai am nevoie de multe, multe ore alături de tine, să umplu golul care s-a produs când sora ta mi-a interzis să te văd, şopteşte cât să aud doar eu.

— Asta a fost acum nici douăzeci şi patru de ore... zic zâmbind.

— Pentru mine s-a simţit ca o veşnicie. Deci, îţi dai seama că am ceva de recuperat.

Inima îmi e încălzită tot mai tare de cuvintele lui, aşa că îmi fac curaj să pun o întrebare foarte importantă:

— Vrei să rămâi la mine peste noapte?

— Aş vrea asta, din tot sufletul.

— Dar eşti conştient că vor fi câteva treziri în toiul nopţii, iar Deea trece printr-o perioadă destul de agitată şi poate avea nişte reprize de plâns înfiorătoare.

— Parcă ţi-am spus că sunt pregătit pentru orice.

— Eu ştiu ce ai zis, dar dacă, totuşi, o să vrei să fugi acasă, ca să dormi liniştit, să ştii că te înţeleg şi nu o să mă supăr.

Se încruntă.

— Poate o să vrei să te duci tu la mine să dormi liniştită şi rămân eu cu Deea. Cum ar fi?

— Ar fi ideal! zic repede, cu un entuziasm exagerat. Putem să facem asta?

Începe să râdă şi, punându-şi mâinile pe umerii mei, mă întoarce cu faţa spre casă.

— Hai să intrăm, că s-au lungit urechile vecinei, până aproape au ajuns la noi.

Uitându-mă pe lângă brațul lui, o văd pe Oana lipită de gardul ei, făcându-și de lucru cu crengile unui copăcel.

Mă întorc pe călcâie, cu Cristi în spatele meu, și intrăm în casă, moment în care el îmi șoptește:

— Cât m-am abținut să nu îți dau, în joacă, o palmă peste fund, să înnebunească aia de tot..., zice și râde.

Imaginea în sine mă amuză și pe mine, știind că ar fi fost confirmarea supremă că între noi e ceva.

Nina ne primește cu obișnuitul ei zâmbet cald, dar pare un pic mai fericită când îl zărește și pe Cristi, care, după ce eu o iau pe Deea, să mă joc un pic cu ea, își îndreaptă atenția către bonă.

— Am nevoie să îmi faceți instructajul de „dădac", îi zice serios, iar eu sunt singura care începe să râdă.

După ce amândoi se uită ciudat la mine, Cristi continuă:

— Vreau să știu tot ce trebuie să fac cu Deea, să o ajut cât mai mult pe Iulia.

Nina ridică o sprânceană și o văd că își ascunde cu greu zâmbetul.

— Eu cred că o ajuți destul de mult și acum.

Mă înroșesc, dar Cristi zâmbește mândru.

— Asta sper și eu.

— Despre Deea nu pot să îți povestesc, va trebui să stai pe lângă mine și să înveți una, alta. Ai noroc că urmează ora mesei, iar apoi o să te învăț să schimbi și un scutec.

Cristi înghite în sec și tot eu sunt cea care râde din nou.

Știu că Nina este o femeie discretă, care nici cu mine nu are obiceiul să bârfească sau să se bage în viața mea, așa că îmi permit să am discuții libere în prezența ei, chiar și despre ceea ce se întâmplă între mine și Cristi.

Mă duc lângă bărbatul înalt și îl bat ușor pe braț.

— Îți dau o săptămână, voinicule. Dacă în perioada asta vrei să fugi, te înțeleg. Dacă treci de perioada asta, ești angajat cu normă întreagă.

Se apleacă spre urechea mea și îmi spune mișelește:

— Jobul e al meu, puștoaico. Mă pensionez cu el!

Încep să râd, iar Nina chicotește pe lângă noi.

Oh, Doamne, atâta fericire e în jurul meu că mi-e și frică să nu dispară și să îmi dau seama că e un vis.

Un vis frumos care se continuă până târziu în noapte. Este ciudat să am un bărbat în casa asta, pentru că niciodată nu mi-am imaginat că voi mai fi cu cineva, iar în planurile mele de viitor apăream doar eu și Deea.

A asistat și a privit, cu mare interes, cum i-am făcut bebelușei băiță, împreună cu Nina, iar după aceea a fost foarte atent la tot ce am făcut, cum am curățat ochii, urechile, nasul, cum am aplicat cremele și toate cele, până când Deea a adormit. Din fericire pentru Cristi, azi a fost o zi bună pentru fetița mea, care a adormit fără prea mult scandal și chin.

Am luat cina împreună și ne-am așezat pe canapea în sufragerie la un film, iar când Deea se mai trezea și mai trebuia legănată, am mers cu rândul fiecare.

E ciudat să las pe altcineva, în afară de Nina sau familia mea, să se ocupe de ea, dar ceva îmi spune că trebuie să mă obișnuiesc cu acest ajutor.

Pe canapea, în brațele lui, este confortabil și bine. Din când în când, îmi sărută părul, iar degetele îmi mângâie spatele, trasând semne geometrice aleatorii, în timp ce eu îi mângâi cu unghiile brațul brăzdat de venele groase. Ne uităm la o comedie, dar încet, încet, niciunul nu mai este atent la film, ci la atingerile noastre. Respirația mea, dar și a lui, devin tot mai agitate, iar pulsul crește sesizabil.

Îmi mângâie tâmpla cu nasul, după aceea îmi adulmecă gâtul și îmi apucă cu dinții lobul urechii, pe care îl dezmiardă apoi cu buzele.

Degetele mele îi strâng brațul, apoi îl zgârii tentant cu unghiile.

Jocul devine foarte fierbinte și, deodată, sunt cuprinsă de talie și așezată în poala lui. Chipul îi este între sânii mei și îmi linge valea dintre cele două cupe, pe care le dezgolește prin decolteul tricoului larg.

Degetele mele se pierd prin părul lui și, când își ridică privirea spre mine, îi sărut buzele, cu o dorință mistuitoare, iar limba lui îmi satisface imediat dorințele, gustându-mi fiecare colțișor al gurii.

Mă mușcă ușor de buza de jos, iar buzele lui umede coboară din nou pe gâtul meu.

— Pot să te duc în dormitor? mă întreabă cu glas stins.

— Da, te rog, răspund la fel.

Se ridică imediat, iar eu îmi încolăcesc picioarele în jurul lui, până când urcăm scările. Ajunși în dormitorul mare, mă așază încet pe pat, cuibărindu-se între pulpele mele și apăsându-mă cu erecția peste locul meu cald, dornic să îl primească cât mai curând.

Nu ne desprindem buzele în tot acest timp, dar după ce îmi trage pantalonii scurți și mă ajută să ies din ei, se ridică în picioare lângă pat și începe să se dezbrace, fixându-mă cu privirea.

— Poți să scapi de tricou și de restul hainelor, zice, ridicându-și un colț al gurii. Eu risc să le rup, în următoarele zece secunde.

În timpul ăsta, își dă jos tricoul de pe el și își desface șlițul blugilor.

Rămasă goală pe pat, în fața lui, îi văd privirea flămândă conturându-mi corpul, în timp ce, cu o mână, își cuprinde membrul întărit, peste lenjeria intimă, și îl freacă cu podul palmei.

— Ești desertul meu preferat, șoptește.

Se dezbracă și de restul hainelor și nu pot să nu mă minunez de corpul lui frumos, înalt, plin de aceste tatuaje minunate. Ca un animal de pradă, vine încet între picioarele mele, pe care le desface cu palmele mari. Presărând sărutări fierbinți pe interiorul coapselor mele, urcă încet, până îi simt respirația caldă peste labiile mele. Dar senzația fierbinte, pe care o simt când limba lui mă linge încet, de jos în sus, este copleșitoare și mă face să gem din prima

secundă. Mă face conștientă de fiecare atingere a limbii lui, de buzele moi, care îmi sug clitorisul cu poftă, de degetele care mă pătrund încet, căpătând un ritm tot mai alert și mai erotic. Încet, se adună în mine senzațiile fierbinți și fiorii care mă poartă spre abisul plăcerii, aducându-mi un orgasm cutremurător, degustat de el, până când corpul mi se liniștește. Atunci revine deasupra mea și îmi mușcă sfârcurile sensibile, le suge, ca apoi să le strângă între buricele degetelor, când gura lui o regăsește pe a mea și limba lui îmi invadează gura, pregătindu-mă pentru ceea ce va urma.

Chiar dacă am avut orgasm, nevoia de el nu s-a potolit și îmi mișc șoldurile, chemându-l în mine.

— Nerăbdătoare? șoptește peste buzele mele.

— Da...

— Și eu...

Și spunând asta, mă pătrunde adânc, făcându-mi capul să se afunde în perna moale, în timp ce, cu buzele întredeschise, caut o gură de aer. Iese încet și intră din nou adânc în mine, dintr-o mișcare a șoldurilor lui puternice.

— Uită-te la mine, iubito, îmi șoptește încet și îi întâlnesc privirea arzătoare.

Repetă mișcarea și apoi continuă să mă pătrundă, mărind ritmul, dar continuând să îl simt la fel de mare și de adânc în mine.

Prizonieră privirii lui, cu greu reușesc să nu cedez impulsului de a-mi închide ochii, dar acest gest nu face decât să fie totul mult mai intim, să îi pot vedea chipul încordat și ochii care sclipesc în lumina

difuză a holului. Îi văd candoarea și dorința, și mă simt cu adevărat iubită de acest om, pe care îl ador tot mai mult. Toate aceste sentimente ne aduc mult mai aproape de extaz și îl simt cum mărește ritmul mai mult, iar corpul meu îl însoțește în această călătorie a plăcerii, fiind cuprins de tot mai mulți fiori. Când palma lui îmi strânge din nou sânul, iar buzele lui le acoperă pe ale mele, într-un sărut plin de pasiune, mă pierd în senzațiile explozive ale orgasmului, îndemnată de cuvintele lui să îmi dau drumul, ca să mă simtă cum mă strâng în jurul lui, până îl storc de toată seva. Își dă drumul, în același timp cu mine, și rămânem amândoi nemișcați, șocați de puterea orgasmului și de cât de intense pot fi aceste momente între noi.

— Wow... șoptește după clipe lungi, ca și când îmi citește gândurile.

Ridicându-și capul din scobitura gâtului meu, mă sărută încet pe buze, lingând-o pe cea de jos. Zâmbesc, fiindcă mă simt ca o drogată sub efectul lui.

— Da, wow.

— Îți dai seama că nu o să mă satur niciodată de așa ceva.

Chicotesc.

— Te înțeleg perfect.

Mă sărută din nou și, după câteva minute, în care stăm îmbrățișați, fugim la baie, pentru un duș scurt împreună.

Este prima noapte pe care o petrec în brațele altui bărbat, altul decât fostul meu soț. Este prima noapte pe care o petrec alături de un om atât de minunat, după multe luni de singurătate. Și este atât de bine în brațele lui, care îmi cuprind corpul într-un mod protector, ajutându-mă să alunec lin într-un somn ușor și liniștit.

Până pe la ora trei dimineața, când micuța mea prințesă îmi dă trezirea. Spre surprinderea mea, Cristi tresare imediat și, chiar dacă este la fel de amețit de somn ca și mine, încearcă să fie destul de receptiv.

— Mă duc eu, zice cu vocea răgușită.

— Stai liniștit și dormi, îi zic încet, sărutându-l scurt pe buze, după care mă ridic repede din pat și mă duc la fetița mea, care își așteaptă mâncarea.

Când mă întorc în camera ei, cu laptele cald în mână, Cristi este cu ea în brațe, vorbindu-i calm, ajutând-o să se liniștească.

— De ce nu te-ai culcat la loc? îl întreb în șoaptă.

— Am zis că o să te ajut și asta fac, îmi zâmbește somnoros.

— Ai făcut destule azi și nu ai idee cât de recunoscătoare îți sunt, zic, luând-o pe Deea în brațe, pentru a o schimba.

— Și tu faci destule, Iulia. Iar dacă tu poți, atunci și eu pot.

Vine lângă mine și mă sărută pe tâmplă, apoi se așază pe fotoliu și urmărește cu atenție tot ritualul pe care i-l fac bebelușei.

Capitolul 17

Poliția

Iulia

— Așadar, am trecut testul? Mă angajezi cu normă întreagă?

Clipesc de câteva ori, dar îmi amintesc discuția avută acum o săptămână și brusc realitatea mă lovește, într-un mod surprinzător. A trecut o săptămână de când Cristi îmi este alături în fiecare noapte și mă ajută cu Deea, mai mult decât mă așteptam că o va putea face cineva vreodată și nu s-a plâns, nici măcar o secundă. În același timp, a fost o săptămână magică, în care m-am simțit cea mai adorată femeie de pe planetă și pot spune că, pentru prima dată, am aflat și eu ce înseamnă să fii cu adevărat iubit de cineva care, acum două zile, mi-a adus flori, fără niciun motiv anume, spunând doar că a văzut buchetul, când era la un semafor, și s-a gândit la mine, așa că a tras imediat pe dreapta și mi l-a cumpărat.

O săptămână în care am pierdut numărul orgasmelor, uneori profitând de prezența Ninei pentru a merge la el acasă, pentru momente intime, pline de libertate și extaz, neînfrânați de gândul că ne-ar putea auzi cineva sau că am putea-o trezi pe Deea.

Am uitat de prezența vecinilor, chiar dacă ne-am abținut și nu am făcut gesturi evidente în public sau pe terasa unde ne petreceam seara. Oricine își putea da seama că e ceva între noi, dar nu au primit nicio confirmare evidentă.

— Iulia?

Vocea lui mă readuce în prezent.

— Da... se pare că da, zic bâlbâindu-mă, surprinsă de realizarea lui, în timp ce el afișează un zâmbet mândru.

— Ți-am spus că așa o să fie, zice și se apleacă repede, ca să îmi dea un sărut scurt pe buze.

— Apropo, zic, amintindu-mi deodată că azi e vineri, mâine o să vină Irina pe aici.

Se strâmbă, ca și când a mușcat dintr-o lămâie, dar imediat încearcă să repare grimasa cu un zâmbet forțat, care mă face să râd.

— Eu am înțeles că ați avut un episod contradictoriu, destul de intens, dar sper ca mâine să rezolvați tensiunea asta dintre voi, pentru că nu îmi place să fiu la mijloc, între singurele persoane din viața mea la care țin cu adevărat. După Deea, completez rânjind.

— Episod contradictoriu? zice amuzat, ridicând o sprânceană. Mai avea puțin și mă mușca! Nu ai idee cum mârâia pe la ușă și fac pariu că, dacă încercam să intru pe geam, rottweiler-ul de soră-ta era imediat pe pervaz. În viața mea nu am văzut o femeie mai încăpățânata... Un cuvânt nu a vrut să asculte!

Nu mă pot opri din râs auzind tonul lui afectat. Un bărbat atât de masiv, vizibil înspăimântat de o piticanie ca Irina.

— Nu mai râde! Ți-am zis că, a doua zi dimineață, eram sigur că o să am ocazia să vorbesc cu tine, dar când am văzut piaza rea, că a ieșit cu părul de vrăjitoare și cearcăne sub ochi, am putut să jur că l-am văzut pe dracu` în fața ochilor, care mi-a ieșit în cale.

Își cutremură corpul masiv și eu mă țin cu mâinile de burtă, râzând în hohote. Încet, chipul i se mai relaxează și îmi zâmbește.

— E nebună, dar e nebuna ta, așa că am să fac tot posibilul să mă port frumos.

— Nu ai de ce să te porți altfel, zic, încercând să îmi domolesc râsul. Trebuie să înțelegi că ea este singura persoană care știe prin ce am trecut în relația anterioară și tot ce își dorește este să mă protejeze și să se asigure că nu mai sufăr.

Iau un loc pe canapea și continuu să vorbesc liniștită, știind că Nina este cu Deea la plimbare și nu ne poate auzi.

— Mereu s-a simțit vinovată că nu a văzut semnele care să îi indice că eu nu sunt bine. Îmi spunea că, dacă ar fi venit mai des în vizită, mi-ar fi văzut vreo vânătaie, înainte să se vindece, sau l-ar fi prins pe el într-un episod din acela, însă am încercat mereu să o liniștesc că erau atât de scurte acele momente încât nu avea cum să le prindă, iar

eu nu eram capabilă să mărturisesc nimănui ceea ce mi se întâmpla și, mai mult ca sigur, aș fi inventat o scuză pentru o eventuală vânătaie. Așa că, acum face tot posibilul să se revanșeze, chiar dacă este un pic prea protectoare.

Oftează și se așază lângă mine, luându-mi mâna în a lui. Ducând-o la buze, îmi depune un sărut în podul palmelor.

— Atunci îi dau dreptate și cred că a fost, oarecum, justificat comportamentul ei, chiar dacă putea să fie puțin mai rezonabilă și să asculte și varianta mea de poveste.

— Așa e Irina. Mai vulcanică, rânjesc, apărându-mi sora.

Dar mă încrunt și trag aer în piept, înainte de a continua.

— Dar partea amuzantă este că nu am apucat să îi spun despre noi doi și nici nu știu cum să o fac la telefon, astfel încât să nu leșine mâine când o să te vadă.

Tăcerea lui mă face să îl privesc, iar pe chipul lui văd o oarecare tristețe.

— Vrei să ținem ascunsă de ea relația noastră?

E rănit. Se vede pe chipul lui acest lucru și asta mă sfâșie, așa că mă grăbesc să îi răspund:

— Nu! Doamne ferește! Este ultima persoană căreia aș vrea să îi ascund ceva atât de frumos!

Se luminează imediat și mă trage în brațele lui, zdrobindu-mi buzele cu gura lui flămândă, făcându-mă să îmi înghit restul cuvintelor.

* * *

Cristi

Sunt o namilă de om care, în acest moment, tremură ca o frunză în mijlocul viscolului. Aruncă-mă în mijlocul sălbăticiei, în plină noapte, sau în cel mai urât cimitir, că mă așez calm cu fundul pe o piatră funerară și îmi aprind o țigară, pe care o savurez fără niciun stres.

Dar nu mă pune să stau pe o canapea și să o aștept, din secundă în secundă, pe vipera de Irina, să dea cu nasul de mine, în casa celei pe care ea mi-a interzis clar să o mai văd.

Îmi dau palme și pumni mental, să îmi revin. Nu mă face pe mine o femeiușcă nebună și chiar dacă mușcă, o să mă abțin, de dragul Iuliei, să nu îi dau una peste ceafă, ca să o liniștesc.

Pentru o frântură de secundă, mă gândesc la fratele meu, pe care mi l-aș dori aici lângă mine, că sigur i-ar face plăcere să se înfigă un pic în drăcoaica asta mică și răutăcioasă, ca un pechinez călcat pe coadă.

Hmm... da, chiar i-ar plăcea să o pună cu botul pe labe. La propriu.

Furtuna intră în casă, fără să ciocănească. Dar în loc să mă fac alb, ca un condamnat în fața plutonului de execuție, mă bușește râsul când îi văd fața și ochii cât cepele când mă vede în casa Iuliei.

Am înțeles perfect atitudinea ei, după ce Iulia mi-a explicat cum stau lucrurile între ele, însă tocmai acest lucru a făcut ca emoțiile mele să crească atât de mult în clipa asta, pentru că am înțeles cât de important este pentru Iulia ca eu și sora ei să ne înțelegem. Și chiar sper ca nebuna să lase orgoliul la o parte și să mă accepte.

Chipul ei trece de la uimire la furie, cât ai clipi, mai ales că eu râd ca boul, ceea ce o înfurie și mai tare.

La naiba! Deja am dat-o în bară.

Nu am decât un singur lucru de făcut.

Mă ridic în picioare și din doi pași sunt lângă ea și o iau în brațe. La cât e de mică, dacă o strâng puțin mai tare, i-aș face praf oasele, deși gândul e foarte tentant. Dar mă abțin.

— Ce mama dracu'?!

Dă să se zbată, dar nu o las să scape. Mă uit cu coada ochiului la Iulia, care e cu gura deschisă, șocată de ceea ce vede.

— Îți mulțumesc că ești alături de Iulia și îi vrei binele, îi șoptesc.

Rămâne blocată, probabil șocată de cuvintele mele, moment în care mă desprind de ea, sperând că, până se dezmeticește, am timp să fac un pas în spate

și să mă feresc de o eventuală lovitură sub centură. *Că pare genul care dă la punctele sensibile și nu joacă corect.*

Irina se uită încruntată, de la mine la sora ei și înapoi, de câteva ori, ca o amețită, care nu știe dacă să atace sau nu.

— Ce dracu' se întâmplă aici? zice dur, uitându-se la Iulia. Spune-mi că l-ai adus ca să îl otrăvești, iar pe mine m-ai chemat să te ajut să îl tranșezi.

— Ceva de genul, zice aceasta chicotind, dar privirea mea confuză și un pic tăioasă, o face să râdă și mai tare.

— Păi, dacă e așa, trebuia să îmi spui la telefon să vin cu uneltele de acasă. Știi că de abia aștept să le folosesc.

Nebuna face un pas spre mine, dar mă ocolește.

— Se pare că aveți ceva să îmi spuneți, dar ca să vă ascult, fără să vă dau cap în cap, trebuie să îmi pup nepoata și apoi să beau ceva tare.

Se duce spre canapea, unde Deea pare captivată de o jucărie colorată. O pupă și o ia în brațe pentru câteva clipe, apoi o pune la loc și se duce la frigider, de unde își scoate o sticlă de cidru.

Își ridică privirea spre noi și zice:

— Sau îmi trebuie o băutură mai tare?

— Poate șampanie, zice Iulia, zâmbind lângă Deea.

— E clar... bombăne Iulia, deschizând sticla.

Bea câteva guri, după care pune sticla pe masă și se uită la mine.

— Ia zi, ursule panda. Vrei să discutăm?

— Ești sigură că, de data asta, o să mă asculți?

— Nu prea mai am încotro. Se pare că sora mea mă pune în fața faptului împlinit, iar eu trebuie doar să înțeleg ce s-a întâmplat. Așa că, hai să vorbim.

— Vreți să vă las singuri?

Întrebarea Iuliei mă lovește în moalele capului și mă întorc brusc spre ea, cu o privire nedumerită, în timp ce piticul din capul meu urlă disperat la ea, cu lacrimi în ochi: „*nu mă lăsa singur cu nebuna asta!*".

— Da, zice imediat Irina, dar nu te duce prea departe, că apoi urmezi tu la interogatoriu.

Brusc, zâmbetul Iuliei dispare și înghite în sec, așa că acum e rândul meu să rânjesc drăcește la ea. *Numai pe mine să mă ciufulească rottweiler-ul? Lasă să te muște un pic și pe tine de fundulețul ăla sexy.*

După ce Iulia iese pe terasă, cu cea mică, mă întorc spre Irina, rezemându-mă de marginea canapelei, împreunându-mi brațele peste piept.

— Știu că am greșit și toată faza s-a văzut total aiurea, zic repede, pe un ton serios, până să înceapă ea să turuie ca o moară stricată, dar tot scandalul pe care l-ai făcut și pentru care trebuie să îți mulțumesc, nu a făcut decât să îmi deschidă ochii și să mă facă să îmi dau seama cât de îndrăgostit sunt de sora ta.

Micul meu discurs o lasă cu gura căscată. *Punct ochit, punct lovit. Un punct pentru Cristian, zero puncte pentru rottweiler!*

— Stai așa, ridică o palmă, oprindu-mă din a mai spune altceva. Tu chiar vorbești serios sau e doar așa, la început, și încă nu ești decis, dar e drăguț și bine și îți place... bla, bla... momentan?

— Sunt cât se poate de serios, Irina, spun, ignorând tonul ei, care devenea tot mai plictisitor. Aici este vorba despre Iulia, o femeie deosebită, care merită tot ce e mai bun pe lumea asta. Iar eu sunt decis să fac tot posibilul să îi ofer asta, atât ei cât și micuței care mi-a intrat la suflet, din prima secundă în care am văzut-o.

Vocea mea hotărâtă o cam pune pe gânduri și îmi cântărește cuvintele.

— Așa am crezut și despre nenorocitul ăla, dar s-a dovedit a fi un coșmar, zice după câteva secunde de liniște.

— Eu nu sunt ăla, zic tăios. Iulia mi-a povestit totul și dacă cineva mă mai compară cu el, îl dau cu capul de perete, până îi intră mințile în cap că nu am nimic în comun cu jigodia aia de om!

Sprâncenele i se ridică și face ochii mari, surprinsă.

— Ți-a povestit Iulia totul?

— Da, zic, un pic mândru. Tu chiar nu pricepi că între noi treaba chiar a pornit pe un drum serios?

Plescăie din buze și se întinde după băutura rece, din care bea câteva guri. O pune la loc pe masă și își ridică privirea spre mine.

— Am fost oarbă cât timp ea a fost măritată cu ăla și am crezut tot teatrul lui, așa că, te anunț, încă de pe acum, că o să fiu cu ochii pe tine, ca un vultur care urmărește șobolanul de câmp.

Pe bune?!

— Tocmai m-ai făcut șobolan?!

Asta e nouă... animalul ăsta nu îl aveam în palmares.

— Nu orice șobolan. Ăia de câmp sunt mai drăguți, zice, rânjind la mine cu toți dinții.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu mă ajuți deloc.

— Vrei să fii un popândău? continuă pe un ton la fel de jucăuș.

— Irina... șuier amenințător printre dinți, iar ea își ridică imediat mâinile, în semn de predare.

— Gata, gata! Sunt cuminte! Dar sper să fii și tu, spune, devenind serioasă. Nu vreau să sun ca o placă mult prea veche deja, dar dacă Iulia o să sufere din cauza ta, chiar și o secundă, jur că o să îți transform viața într-un calvar și o să te fac să blestemi ziua în care te-ai născut!

Da, sună ca o replică mult prea întâlnită prin filme, dar știu, în același timp, că Irina este foarte serioasă în privința asta și destul de nebună să încerce acest lucru.

— Te ard pe rug! mai spune, ridicând amenințător un deget, care deja mă amuză.

— Ok, nebuno, am priceput. Nu o să se întâmple, zic calm.

— Bine. Acum fii drăguț, ca un urs panda, și ia-i locul Iuliei, ca să discut și cu ea.

Clatin din cap. Zici că e poliția care ne interoghează separat, să vadă dacă poveștile ni se potrivesc. *Femeie nebună...*

După mai puțin de jumătate de oră, se termină și interogatoriul Iuliei, iar cele două mi se alătură pe terasă, chiar când eu mă plimbam cu Deea în brațe pe lângă niște pomi, ea părând fascinată de mișcările frunzelor verzi. Le surprind, privindu-mă în tăcere, și mă opresc în loc, uitându-mă la ele întrebător.

— Deci? Ne arestezi sau ne lași liberi?

— Da, da, nu mă mai bag între voi, zice Irina, clătinând din cap. Dar nu uita ce ți-am zis.

Și face semn cu două degete, de la ochii ei spre mine, gest care înseamnă că o să fie cu ochii pe mine. Nu îmi pot abține grimasa și ochii care se dau peste cap.

Nu pot să spun că nu sunt ușurat de cum stau lucrurile acum, știind că nu o mai am pe nebună în spate și că nu mai vrea să mă sfâșie, cu prima ocazie pe care o are. Acum mă pot focusa liniștit pe Iulia și, mai ales, pe ceea ce vreau să îi fac la noapte.

După plecarea Irinei, Nina – care până acum fusese plecată cu niște treabă – o pune la somn pe

Deea, iar eu rămân în living, cu Iulia. O iau în brațe și îmi place când ea îmi cuprinde talia, cu brațele ei subțiri.

— Ce ai spune dacă săptămâna viitoare am merge câteva zile la Brașov?

Își ridică privirea spre mine, un pic gânditoare.

— Nu am plecat cu Deea așa departe, până acum. Nici nu știu cum o să se comporte în altă casă.

— Avem ocazia să vedem acum. Oricum, e mică și cred că se va adapta fără probleme. Ai mei au o casă de vacanță acolo, așadar vom avea totul la dispoziție.

— Casa părinților tăi?

— Nu vor fi acolo, stai liniștită, o asigur cu un zâmbet, când sesizez îngrijorarea din glasul ei.

— Și nu îi va deranja?

— De ce să îi deranjeze? E casa familiei, toți avem dreptul să mergem acolo, când vrem, cu cine vrem.

— Ok... cum spui tu.

— Eu spun că mergem.

— Atunci, hai să mergem.

Zâmbetul ei mă încălzește. Nu credeam că voi fi, vreodată, la degetul mic al unei femei, dar ea mă are tot. Trup și suflet. Și nu mă deranjează deloc.

Capitolul 18

Wow, mamă!

Iulia

Ajungem vineri după prânz la vila familiei Diaconu, după un drum destul de liniștit, pentru că Deea a dormit aproape tot timpul. Dar, în același timp, a fost amuzant, pentru că am venit cu mașina mea, iar Cristi părea ca un gigant în cutiuța metalică, destul de încăpătoare.

Am râs foarte tare de el când s-a așezat pe scaun și timp de aproape zece minute s-a jucat cu setările acestuia, pentru a-l ajusta corpului său masiv. Până la urmă, l-a dat la maxim în jos, aproape la maxim în spate, cât să am și eu loc pe banchetă, lângă Deea, iar după ce a considerat că stă destul de confortabil, ne-am pornit la drum. A sugerat să mergem cu mașina lui însă când a văzut câte aveam eu de luat pentru bebelușă, a realizat și el că nu ar fi avut loc în mașina lui fițoasă, care nu e făcută pentru deplasări în familie.

Familie.

Familie?! Ce naiba zic? Hai că am luat-o razna... Suntem doi oameni la început de relație, până la urmă. Încă nu s-au făcut „jurăminte de sânge" și alte promisiuni, chiar dacă amândoi tratăm, cu sinceritate și seriozitate, relația asta.

Singura persoană cu care avem contact la vilă este o femeie, trecută de cincizeci de ani, care se ocupă de întreținere și curățenie, ocazional, când nu e nimeni pe acolo.

Casa este frumoasă, predominând mult lemn în designul acesteia, cu trei dormitoare la etaj, iar la parter are un living imens, o bucătărie pe măsură și încă un dormitor. Totul este frumos ordonat și, nu știu de ce, continuu să mă simt ca un elefant în magazinul cu bibelouri, de parcă mama lui o să apară și o să mă certe dacă deranjez ceva. E un sentiment ciudat care nu îmi dă pace și nu mă lasă să mă relaxez, însă Cristi face tot posibilul să mă ajute să întru în starea potrivită pentru vacanţă.

După ce descărcăm bagajele, montăm pătuțul pliabil, pe care l-am luat pentru astfel de călătorii, în unul dintre dormitoarele de la etaj, bagajele noastre urmând să fie desfăcute în dormitorul alăturat. Dacă Deea va avea probleme să se acomodeze în noul loc, atunci vom dormi cu ea – a fost propunerea lui Cristi, cu care am fost de acord, fără ezitare.

Spre seară, am ieșit la o plimbare prin parcul din centru, Deea bucurându-se de vremea caldă, dar care nu este la fel de sufocantă ca în capitală. Sunt sigură că aerul curat o va ajuta să doarmă liniștită la noapte.

Cristi împinge cu o mână căruciorul, în timp ce, cu cealaltă, o ține pe a mea prizonieră. Ne plimbăm zâmbitori și sunt sigură că toată lumea ne vede ca pe o familie.

Din nou, încerc să alung acest cuvânt din mintea mea, chiar dacă, în adâncul sufletului, îmi place ideea.

Mă uit spre el şi îl văd relaxat şi zâmbitor, iar asta mă face să rămân cu ochii asupra lui, fascinată de acest om minunat.

— De ce zâmbeşti?

Îmi dau seama că m-a prins analizându-l şi chicotesc.

— Din cauza ta.

— Râzi de mine?

Tonul jucăuş mă face să râd.

— Nu! Doar că mi-e greu să mă obişnuiesc cu imaginea asta: tu împingând un cărucior.

Zâmbeşte sincer.

— Nu e mare filosofie. E un cărucior foarte uşor de manevrat! spune şi împinge căruciorul cu un deget, iar gluma lui mă face să râd şi mai tare şi să îl lovesc uşor peste umăr.

— Ştii la ce mă refer!

— Da, ştiu, zice, devenind mai serios, dar continuând să zâmbească liniştit. Nici eu nu credeam că o să ajung să fac asta, dar acum mi se pare totul foarte natural, ca şi când am avut un copil de când mă ştiu. Tu, ea, stilul ăsta de viaţă... totul pare că este pe drumul care trebuie să fie şi că nu îmi lipseşte nimic, de când vă am alături.

Mă opresc în loc, fără să îmi dau seama.

— M-ai făcut să sper din nou, Cristi. Să sper că am o șansă la fericire.

Vine lângă mine și îmi mângâie obrazul cu buricele degetelor, într-o atingere fină și caldă.

— Pentru că meriți asta, Irina. Cu vârf și îndesat. Și sper, din tot sufletul, ca eu să îți pot oferi toată fericirea aceasta, mult timp de acum înainte.

Nu îmi dă timp pentru o replică, nici măcar să mă gândesc la una, pentru că își lipește buzele de ale mele, sărutându-mă. Acum știu sigur că ceea ce este acum între noi este iubire.

Limba dulce îmi invadează gura și îmi cuprinde talia cu mâna, lipindu-mă de el. Nu ne pasă că suntem în mijlocul orașului, ne lăsăm pradă pasiunii care pune tot mai mult stăpânire pe sufletele noastre. Cu greu, buzele lui se desprind de ale mele, lăsându-mă să îmi doresc și mai mult.

— Hai să mergem acasă, altfel risc să te dezbrac în primul tufiș pe care îl găsesc sau direct pe banca asta, în văzul lumii, îmi spune cu o privire mistuitoare în ochi.

— Nu știu de ce, dar te cred în stare, îi răspund, hipnotizată de vocea lui.

Își drege glasul și se uită în față, peste capul meu.

— Acum chiar e bine că am cărucior în față, altfel îmi vedea toată lumea erecția. Așa că, treci acasă, că am treabă cu tine!

Începem să râdem și pornim grăbiți spre mașină.

Cât timp o adorm eu pe Deea, Cristi profită de faptul că am mâinile ocupate cu minunea mea mică. Îmi mai presară câte o sărutare pe umăr, se mai lipește de spatele meu, făcându-mă să îi simt erecția încă prezentă în pantaloni, ca și când vrea să grăbesc procesul și să mă ocup și de el cât mai repede.

Nu că ar ține de mine cât de repede adoarme micuța mea, însă aceasta este obosită după drumul lung și doza mare de aer curat luată de afară, așa că adoarme în brațele mele, destul de repejor.

Când mă întorc în camera alăturată, Cristi este întins pe pat, cu telecomanda în mână. Dar privirea lui, fixată pe mine, îmi trezește toate simțurile. Se ridică, ca o felină, încet de pe pat, în timp ce eu rămân nemișcată în tocul ușii. Vine spre mine și se oprește în fața mea, însă se apleacă un pic și stinge lumina de la întrerupătorul de lângă umărul meu, camera cufundându-se într-o lumină difuză, dată de televizorul lăsat pe un canal cu muzică, potrivită pentru ceea ce urmează.

Când se retrage, își oprește fața lângă a mea și îmi sărută maxilarul, atât de fin încât am impresia că totul este doar în imaginația mea. Capul mi se lasă într-o parte, făcând loc buzelor să își continue drumul fierbinte, pe care el îl urmează spre gâtul meu.

Îmi trage peste cap bluza, iar sărutările coboară între sânii mei, susținuți de sutienul negru, dezgolindu-i din cupele fine, masându-i ușor cu palmele mari și lingându-i pe rând pe fiecare,

acordându-le aceeași atenție, sugându-mi sfârcurile și strângând cu dinții, până când gemetele mele încep să umple camera.

Cu greu mă mai țin pe picioare și reușesc să îmi găsesc echilibrul rezemându-mă de peretele din spate.

Mâinile lui coboară pe șoldurile mele, desfăcându-mi blugii, din care mă ajută să ies imediat, iar atingerile devin tot mai pline de dorință, când degetele lui intră în chiloții deja umeziți și mă atinge în locul cel mai cald al corpului meu. Îmi mușcă din nou unul dintre sfârcuri și îl suge zgomotos, în timp ce îmi dezmiardă labiile cu mâna talentată și mă pătrunde cu două degete, fără să mai piardă timpul cu alte jocuri.

— O să te fac să îți dai drumul așa, pentru început, îmi șoptește, revenind cu buzele peste ale mele.

Respirația lui caldă îmi mângâie fața, iar când îmi deschid ochii sunt învăluită de privirea lui plină de dorință. Mă privește fix, iar eu nu pot decât să caut mai mult aer printre buzele întredeschise, simțind cum corpul îmi este tot mai fierbinte, iar degetele lui pătrund tot mai adânc în mine. Cu podul palmei, îmi freacă clitorisul și sunt tot mai aproape de orgasmul care știu că mă va lăsa fără vlagă în picioare. Dar el este lângă mine și mă prinde când corpul îmi explodează de plăcere, iar geamătul îmi este estompat de buzele care se zdrobesc de ale mele cu atâta poftă.

Mă întinde pe pat, însă, când găsesc un strop de luciditate, decid să fac ceva ce nu am făcut până acum cu el. Îl întorc pe spate și mă așez peste el, ajutându-l să iasă din hainele incomode și îi dau jos și lenjeria. Dar erecția lui este atât de apetisantă încât nu mai am niciun dubiu că vreau să fac asta. Cobor între picioarele lui, luându-l prin surprindere cu gestul meu, și îl cuprind cu mâna, înainte de a-mi lipi buzele de el.

Cristi își trece mâinile prin părul meu, dându-l la o parte pentru a mă privi, cu aceeași sclipire nebună în ochi, când buzele mele îi gustă capul rozaliu și îl adâncesc în gura mea, cât pot de mult. Își mușcă buza de jos și mă privește fascinat, gemând în timp ce eu continuu să îl umezesc și să îl ling, ca pe acadeaua mea preferată.

— Dumnezeule, Iulia, dacă mai continui, o să îmi dau drumul.

— Fă-o, îl îndemn și, ca și cum doar de aprobarea mea avea nevoie, în câteva secunde îi simt lichidul cald țâșnind pe limba mea.

Mă trezesc luată pe sus și sărutată cu poftă, apoi întoarsă pe spate și, până să mă dezmeticesc, capul lui este între picioarele mele.

— Cristi, îi gem numele, când limba îmi atinge miezul, iar buzele mă gustă ca pe o piersică, plescăind după fiecare mișcare pe care o face cu poftă.

Limba lui mă pătrunde de câteva ori, până când este înlocuită de aceleași două degete care m-au

înnebunit mai devreme, continuând în acelaşi timp să îmi tachineze bumbul sensibil al clitorisului, care continuă să fie gustat cu plăcere. Valurile de căldură nu întârzie să îmi cuprindă corpul, tot mai puternice şi tot mai cutremurătoare, aruncându-mă din nou în braţele unui orgasm puternic şi ale iubitului meu, care mă gustă încet, până când convulsiile se potolesc şi respiraţia se domoleşte.

Apoi vine deasupra mea şi, dintr-o mişcare, este în mine tot, lung şi perfect. Rămânem nemişcaţi preţ de o secundă, privindu-ne în ochi, apoi începe să se mişte, încet la început, dar cu mişcări adânci şi precise, apoi măreşte ritmul, mai mult şi mai mult, gemetele mele şi mârâitul lui fiind delicii care ne stimulează şi mai tare, ştiind fiecare cât de excitat este celălalt. Atingerile şi toate mişcările, pline de nevoie şi de dorinţă, ne fac să atingem apogeul, dar şi să prelungim acest moment de plăcere, cât mai mult.

Mă întoarce pe burtă, băgând o pernă sub bazinul meu, şi continuă să îşi lovească şoldurile de fundul meu, uşor expus, însă poziţia face ca senzaţia să fie şi mai arzătoare. Se lasă peste mine şi îi simt sărutările fierbinţi pe umăr, iar astfel sunt lovită de un nou orgasm.

Dar el nu se opreşte. Mă întoarce pe o parte şi, ridicându-mi un picior, cu ajutorul braţului, continuă să intre în mine, tot mai repede şi mai adânc. Aşezându-mi piciorul pe şoldul lui, îmi cuprinde sânul cu mâna, strângându-l cu degetele lui lungi

și îmi ciupește sfârcul tare, trimițându-mi un val de durere dulce în tot corpul, care se îmbină cu plăcerea. După ce repetă gestul, amândoi simțim tremurul orgasmului care ne lovește în același timp.

Abia mai pot să respir, iar el simte același lucru. Mă cuprinde cu brațele și lăsăm tăcerea să ne potolească bătăile inimii.

Cuprinsă de această eforie, sunt la un pas să spun cuvintele magice. Știe că sunt îndrăgostită de el și el simte la fel, dar până acum nu am spus niciunul: „te iubesc".

Sunt cuvinte pe care le-am spus unui singur bărbat, până acum, iar acela m-a rănit mai mult ca oricine. Acum știu că am lângă mine un bărbat care merită, cu adevărat, să le audă din gura mea.

Trag aer în piept și mă pregătesc să le șoptesc, când respirația lui apăsată îmi mângâie ceafa. A adormit.

Zâmbesc și mă cuibăresc mai bine în brațele lui.

E și mâine o zi.

* * *

Cristi

Mă trezesc învăluit de o mireasmă minunată de cafea și zâmbesc.

Lângă mine, locul din pat este gol și știu că, la fel ca și ieri, Iulia a pregătit deja micul dejun și cafeaua este gata.

Mă întind cât sunt de mare, ca o pisică în pat, încă păstrându-mi un zâmbet imens pe chip, fericit că am avut parte de unul dintre cele mai frumoase weekend-uri din viața mea.

M-am jucat cu Deea, am râs alături de Iulia, am mâncat amândoi toate prostiile care ne erau livrate acasă și am avut parte de ore întregi de sex, profitând de fiecare clipă pe care o aveam la dispoziție când micuța Deea adormea în camera ei.

De Iulia nu pot să mă satur. Și nici nu vreau. Pe zi ce trece, o doresc mai mult, iar cu fiecare clipă pe are o petrec alături de ea, îmi doresc să nu mai plec deloc. E mereu caldă și dulce, iar eu am devenit dependent de această femeie.

Acum, e mai mult decât o obsesie. Acum ea este tot ce vreau. Alături de ea și de Deea am exact viața care îmi place și nu îmi doresc altceva.

Dornic să îmi sărut cât mai repede femeia, îmi trag rapid o pereche de boxeri și cobor scările, spre bucătăria înmiresmată.

Deschid ușa, dar șocul mă lovește atât de tare, că sunt la un pas să mă dezechilibrez.

— Wow, mamă!

O pereche de ochi reci se întorc spre mine, analizându-mi de sus în jos corpul tatuat, aproape gol, în același stil critic și plin de dezgust pe care îl cunosc de ani de zile.

— Cristian, pune ceva pe tine, că îmi creşte din nou tensiunea când văd cum ţi-ai distrus pielea frumoasă cu tatuajele alea groteşti.

Privirea îmi fuge imediat la Iulia, care stă faţă în faţă cu mama, la aceeaşi masă. Încerc să îi transmit regretul că lucrurile au luat această întorsătură, însă ea îşi mută privirea spre cana de cafea pe care o are între palme.

Ceva nu este în ordine.

— Vin imediat, spun repede şi ies din încăpere, ştiind că, dacă trebuie să iau atitudine în faţa mamei, nu o pot face în chiloţi.

Îmbrac cele mai negre haine pe care le am la mine, adică o pereche de blugi şi un tricou, şi chiar dacă aveam de gând să fac un duş, vizita surpriză a mamei nu îmi permite luxul pentru aşa ceva, pentru că nu vreau să o mai las singură cu Iulia, nici măcar o secundă.

Inima îmi bate tot mai tare, pentru că presimt că aceasta e de ceva timp în casă şi a avut timp să schimbe cu iubita mea mai multe cuvinte decât trebuia.

Iar eu dormeam ca o valiză în gară... *La dracu' cu somnul meu!*

Capitolul 19

Înapoi la realitate

Cristi

Revenit alături de cele două femei fatale din viața mea, una în sensul bun, cealaltă într-un sens negativ, mă duc direct la Iulia și o sărut scurt pe buze, ignorând-o pe mama, care continuă să ne privească cu coada ochiului. Apoi mă duc la scoica în care stă Deea cuminte, cu suzeta în guriță, și o sărut și pe ea pe frunte.

În rest, liniște.

— Înțelesesem de la tata că nu aveți niciunul planuri să treceți pe aici zilele astea, mă adresez mamei, care își ridică obrazul, semn să nu mă așez și să o pup și pe ea, așa cum îi place, pe ambii obraji.

— Iar eu nu am știut că sunteți aici, altfel nu deranjam. M-am supărat un pic pe Bucureștiul ăla aglomerat și am vrut să iau o gură de aer curat.

Asta se traduce prin: „m-am certat cu tatăl tău și am plecat de acasă, așa cum fac de obicei". Dar mama nu ar recunoaște niciodată că are certuri cu tata, așa cum are, probabil, orice cuplu, sau poate chiar mai rău, și preferă să păstreze aparențele imaginii familiei perfecte, iar ea să se ascundă în spatele imaginii unei femei care, sufocată de poluarea unui oraș mare, se refugiază în casa de la munte.

Îmi pun o cană de cafea și, prost să fiu, să nu simt tensiunea care este în cameră. Mă uit spre Iulia, care din nou are atenția îndreptată spre cana cu cafea, și spre Deea, care îi este alături.

Cu cana în mână, mă așez pe scaunul de lângă ea, decis să aflu ce se întâmplă și cât rău a făcut mama.

— Ai venit de mult? o întreb, încercând să mimez indiferența.

— Acum câteva ore. Am plecat de îndată ce m-am trezit.

Mă uit la ceas. Este ora zece jumătate, deci chiar a plecat cu noaptea în cap. Bine că nu a venit aseară, când eram între picioarele Iuliei, chiar pe masa unde acum ne bem cafeaua. Zâmbesc în colțul gurii, amintindu-mi momentul care îmi trezește deja balaurul din pantaloni, dorind-o din nou pe ființa frumoasă de lângă mine.

Îi iau mâna și i-o așez peste piciorul meu, acoperind-o cu palma mea mare. Din fericire, nu mă respinge.

— Măcar răsărise soarele? revin asupra mamei, un pic ironic.

— Cristian, chiar îmi pare rău dacă v-am deranjat. I-am cerut scuze și Iuliei, că am apărut așa în casă. Sărăcuța s-a și speriat de mine când m-a văzut dimineață aici. Am văzut mașina aia mică parcată în față și așa mi-am dat seama că e cineva, dar nu știam dacă sunt hoții sau unul dintre copiii mei. Dar am sunat-o pe menajeră și mi-a spus că ai venit, așa că am încercat să fac cât mai puțină gălăgie.

Bea o gură de cafea și zâmbește către amândoi, ceea ce mă face să fiu confuz, văzând atitudinea ei caldă față de Iulia.

Să ne fie clar: mama nu a agreat nicio prietenă de-a mea. Oricât de rece a devenit relația dintre noi, a continuat mereu să își exprime punctul de vedere, de parcă acesta mai conta pentru mine. Același lucru este valabil și pentru fratele meu, însă cu mine mereu a avut ceva și nu mi-a dat pace, criticând fiecare fată cu care mă vedea. Așa că, sunt surprins să văd că nu încearcă să sară la gâtul Iuliei, care este o femeie cu un copil mic, copilul altuia, deci departe de idealul pe care mama și-l dorește pentru mine și pe care l-ar aproba așa ușor.

— Dacă vă deranjez, pot să mă duc la un hotel sau să mă întorc înapoi în București, zice ea repede, victimizându-se.

— În niciun caz, zice repede Iulia. Noi, oricum, o să plecăm azi și, cu cât ne mobilizăm mai repede, cu atât avem șanse mai mari să evităm traficul de pe drum.

— Nu vreau să vă grăbiți din cauza mea. Mă simt prost că am dat năvală peste voi!

— Este casa dumneavoastră, răspunde Iulia, încercând să schițeze un zâmbet, care mie îmi pare fals. Aveți tot dreptul să fiți aici.

Și se ridică, luând-o pe micuță în brațe.

— Eu mă apuc să strâng bagajele. Vă las să mai povestiți.

Și ne zâmbește la amândoi, ieșind din încăpere.

Situația pare ok, însă ceva tot nu îmi dă pace.

— Te-ai luat de ea? o întreb pe mama când rămânem singuri.

Aceasta face ochii mari și mă privește ca o pasăre rănită, ducându-și o mână la piept.

— De ce aș face asta?

— Pentru că, din punctul tău de vedere, nicio femeie nu este suficient de bună pentru mine, cu atât mai puțin una care are deja un copil.

— Poate că astea sunt frustrările tale, Cristian, și nu este cazul să le arunci la mine în brațe. Dar nu înțeleg, de unde vine întrebarea ta?

— Am eu un sentiment mai ciudat, ca și când ți-ai băgat nasul, cât timp eu am dormit.

— Dacă tu sau ea v-ați trezit azi cu fața la cearceaf este problema voastră. Nu mă băgați la mijloc.

Își ridică mâinile în semn de predare, iar eu mă las pe spatele scaunului. Știu sigur că o să îmi dau seama, în zilele care urmează, dacă mama a supărat-o pe Iulia cu ceva sau nu.

Până la prânz, suntem deja cu bagajele la ușă, însă mama insistă să nu plecăm fără să mâncăm ceva înainte. Iulia acceptă să ne comandăm o pizza înainte de plecare, însă îndată ce terminăm de mâncat, suntem deja pe drum, spre cartierul nostru rezidențial.

Ajungem în New Moon după câteva ore bune petrecute în traficul infernal de pe Valea Prahovei. Nu am vrut să o iau pe o rută ocolitoare, pentru că voiam să petrec mai mult timp alături de Iulia, ca să deslușesc misterul din spatele comportamentului ei

bizar. Mi-a repetat, de fiecare dată când am întrebat-o dacă totul este în regulă, că nu s-a întâmplat nimic și că doar a fost luată prin surprindere de vizita mamei, care a făcut-o să fie puțin mai rezervată în gesturile de afecțiune față de mine, dar nimic altceva.

Am acceptat cu greu explicația, însă ea a continuat să fie reținută față de mine.

Când am ajuns acasă, chiar am avut sentimentul că lucrurile au revenit la normal și că, în cartierul nostru rezidențial suntem din nou „noi", însă după ce am scos bagajele din mașină și am luat o cină ușoară împreună, Iulia a rămas câteva minute nemișcată de la masă, cu privirea în gol.

— Te superi dacă în seara asta rămâi la tine?

Întrebarea ei a venit ca o bâtă de fier în creștetul capului meu.

— Deci s-a întâmplat ceva, zic încet, cu inima strânsă.

— Sunt foarte, foarte obosită și am nevoie de puțin spațiu.

Mă încrunt. Știu că am fost nedespărțiți de când am decis să fim împreună, din ziua în care i-am oprit mașina în mijlocul străzii, dar ceea ce îmi spune nu sună bine.

Inima îmi bate cu putere, dar mă abțin să mă manifest așa cum tot corpul îmi cere, adică să încep să înjur, pentru că eu vreau, de fapt, să rămân și azi cu ea. *Și mâine, și poimâine...*

— Asta e singura problemă?

— Adică?

— Adică nu ţi-a băgat mama în cap vreo prostie, de ți-ai schimbat comportamentul așa, deodată?

— Cristi, chiar sunt obosită, te rog să mă crezi. Hai să vorbim mâine, la cafea. Te duci tu să o cumperi, completează și îmi zâmbește, amintindu-mi jocul nostru de la început.

Oftez, resemnat.

— Bine. Pe la nouă sunt cu cafeaua la tine pe terasă.

Se ridică în picioare și, venind lângă mine, mă sărută scurt pe buze, dar când dă să se îndepărteze, o trag înapoi și îi gust buzele cu pasiune, până o simt moale în brațele mele. Îi invadez gura cu limba, posedând-o și amintindu-i cât de bine se simte alături de mine. Nu trebuie să uite. Nu trebuie să renunțe la noi.

Cu toate astea, am un sentiment ciudat, ca şi cum acesta este un sărut de adio.

Acasă îmi deschid o bere și mă așez pe canapea. Sunt, în continuare, încordat, fiecare mușchi al meu fiind întins la maxim. Presimt că ceva nu este în ordine.

După bere, decid să beau ceva mai tare, iar sticla de whisky este la îndemână. Nu am mai fumat în casă de mult, dar azi nu am chef să mai ies pe terasă, așa că las fumul să îmi înceţoşeze tot parterul.

Din cinci în cinci minute, arunc o privire spre casa Irinei, dar deja lumina este stinsă în aproape toate camerele, mai puțin cea a bebelușei.

Din zece în zece minute, iau telefonul în mână, decis să îi dau un mesaj sau să o sun și să îi aud vocea caldă și zâmbitoare, singura care mă poate liniști acum și îmi poate reda sentimentul că totul este ok între noi.

Ce s-ar fi putut întâmpla? Oare mama i-a spus ceva care să o supere? Am simțit o mică tensiune între ele, când am intrat prima dată în bucătărie, dar până la plecare lucrurile păreau normale între ele. Singura care avea un comportament ușor diferit a fost Iulia, dar nu am nici cea mai mică idee care ar putea fi motivul.

Nu știu când mă prind zorii zilei următoare, iar eu am adormit pe canapea, cu telefonul în mână.

Mă trezesc cu o durere de spate, de la poziția ciudată în care am dormit, în pantalonii de trening și tricoul larg pe care le-am îmbrăcat la un moment dat, când am decis să fac un duș, sperând că o să adorm. Dar nu am reușit, decât după câteva pahare de alcool și multe țigări.

Mă uit la ceasul de la telefon și, văzând că este puțin trecut de ora opt jumătate, fug repede la duș, ca apoi să cumpăr cafea și să mă duc la Iulia.

Ca în prima zi în care am făcut asta, mă apropii de terasa ei, însă ea nu este acolo. Mă așez la măsuță și privesc agitat ceasul de la mână. Au trecut patru minute de când am ajuns, la ora nouă fix.

Cerul este înnorat și sper să nu înceapă ploaia prea curând.

— Neața! îi aud vocea frumoasă, dar chipul ei reflectă o oboseală care îmi dă de înțeles că nici ea nu a dormit prea mult azi-noapte.

— Ai avut o noapte grea? Pari obosită.

— Da, un pic. Dar sper ca această cafea să facă minuni.

Se întinde după paharul de carton și se așază pe scaunul din fața mea.

— Nu m-ai pupat.

Remarca mea este un pic tăioasă, deși este, mai mult, o concluzie. O concluzie care îmi face inima să bată și mai tare, iar stomacul să se strângă.

— Iulia, ce se întâmplă? o întreb deodată, văzând-o blocată la remarca mea de mai devreme.

— Cristi, vreau să încetăm să ne mai vedem.

Noroc că paharul este pe masă, că altfel îl strângeam între degete, până ar fi sărit lichidul din el. Dar adun tot ce am mai bun în mine și încerc să îmi păstrez calmul.

— De ce?

— Pentru că lucrurile s-au mișcat mult prea repede și am impresia că încercăm să clădim o relație, pe o fundație formată doar dintr-o atracție instabilă.

— Poftim?!

— Cristi, am nevoie de timp să procesez ce s-a întâmplat între noi. Și cred că și tu ai. Nu vreau să te trezești peste câteva luni sau ani, că ți-am răpit libertatea și că, de fapt, ești într-o relație cu mine și cu un copil, care nu este al tău. Dar, cel mai important este că, nu vreau să mă trezesc eu că cel de lângă mine îmi reproșează că l-am legat de responsabilitatea unei

familii. Nu vreau să fiu din nou abandonată și, pentru că mi-e frică de asta, prefer să fiu la fel de singură ca și până acum, să îmi cresc singură copilul, așa cum am făcut-o în aceste luni.

O las să abereze, pentru că aceste cuvinte asta reprezintă pentru mine.

— Iulia, ce dracu' s-a întâmplat? Acum două zile, lucrurile erau perfecte între noi, dar de ieri te-ai schimbat total! Ce dracu' ți-a spus mama?

— Mama ta nu are nicio legătură cu decizia mea.

Tonul ei este plat, dar nu prea îmi vine să o cred.

— Dar sigur ai discutat cu ea ceva ce te-a făcut să te gândești la relația noastră, zic dur, simțind cum tensiunea îmi crește, în timp ce ea pare calmă, chiar dacă știu că nu e.

Mâinile îi tremură încet pe paharul cu cafea, dar încearcă să ascundă asta.

— Cristi, grijile și decizia îmi aparțin. Tu ai norocul să ai o mamă care te iubește, care îți dorește binele, dar ea nu are legătură cu ceea ce se întâmplă acum.

Mă ridic în picioare și îmi trec mâinile prin păr. Nu pot să cred că o pierd atât de ușor! Nu pot să controlez nimic din ceea ce se întâmplă acum, iar asta mă face să îmi pierd mințile complet!

— Credeam că ți-am câștigat încrederea! îi zic cu vocea aproape frântă. Că ți-am dovedit cât de mult îmi place să fiu alături de tine și de Deea, iar voi îmi faceți viața completă!

Mă întorc spre ea și o fixez cu privirea.

— Iulia, să fiu al dracu' dacă renunț la tine!

Își mușcă buza de jos și pot să jur că văd lacrimi în ochii ei, când își mută privirea spre un loc gol.

— Nu ține numai de tine, îmi spune. Prioritatea mea este Deea și vreau să mă concentrez pe copilul meu, nu pe relații amoroase care îmi distrag atenţia de la ea.

— Spui numai tâmpenii!

Se ridică în picioare și își cuprinde corpul cu brațele.

— Nu vreau ca lucrurile să fie ciudate între noi, mai ales că suntem vecini, dar te rog, din suflet, să accepți și să îmi respecți decizia. Îmi doresc să lăsăm loc de „bună ziua" și să nu mă urăști pentru asta. A fost frumos, dar prea mult pentru mine...

— Prea mult ce? Prea multă iubire? Prea mult sex?

În clipa în care rostesc ultima întrebare, îmi dau seama că trebuia să mă abțin.

Trage adânc aer în piept și face un pas în spate.

— Trebuie să mă întorc la treabă, pentru că am foarte multă. Ai grijă de tine.

— Iulia, așteaptă!

Dar nu mă ascultă și intră rapid în casă, iar eu rămân ca un câine, abandonat pe terasă.

Mă uit în sus, spre cer, parcă cerând un ajutor de la divinitate, dar tot ce primesc sunt câțiva stropi de ploaie, care încep să cadă pe lângă mine și pe fața mea.

Exact ceea ce aveam nevoie. Acum nu sunt doar un câine abandonat, sunt un câine ud, abandonat pe terasă.

Capitolul 20

Cine merge mai departe

După o săptămână

Iulia

— Unde e pusă?

Este o zi tare urâtă afară. Plouă de două zile, de zici că a venit toamna în toată regula, dar, din fericire, de câteva ore s-a oprit, însă nu pentru mult timp... Până și vremea este în ton cu starea mea... Doar că eu nu pot să mă plâng. Mi-am făcut-o cu mâna mea... Așa că, las vremea să plângă și pentru mine.

— Pământul către Iulia!

Vocea Irinei mă face să tresar și mă întorc spre ea, încruntată că m-a speriat.

— Ce vrei?

— Ceva lung, tare şi de culoare nude!

Asta iar a luat-o razna? Nimic nou. E starea ei normală, de femeie dusă cu capul și obsedată sexual.

— O p...? Mă tem că nu pot să te ajut!

— Numai la prostii îți stă mintea! zice, dându-și ochii peste cap. O lingură de lemn vreau!

De data asta, eu îmi dau ochii peste cap.

— Sertarul de jos, îi zic, indicându-i cu degetul dulapul cu pricina.

Nu știu ce face ea prin bucătărie și la ce îi trebuie, dar încerc să o ignor, văzându-mi de treaba mea, la laptop.

O simt când se așază pe canapea, lângă mine, și, uitându-se peste umărul meu, trage cu ochiul la monitor. Din nou, încerc să o ignor, dar nu se lasă:

— Că tot vorbeam despre linguri, unde e vecinul Cristi?

Nu știu ce legătură vede ea între cele două, dar eram sigură că va veni momentul ăsta, de aceea am evitat toată săptămâna să vorbesc cu ea, până m-am trezit cu nebuna la ușă.

— La el acasă.

— Parcă era aproape mutat la tine.

Mă uit la ea și o văd încruntată. Las laptopul și oftez.

— Nu mai suntem împreună. Nu vreau să vorbesc despre asta, așa că nu insista.

— Ce a făcut? deja scoate fum pe nas, de furioasă ce e.

— El nimic. Eu am pus punct.

Se lasă pe spate, uitându-se cu ochii mari la mine.

— Ce ai făcut?!

Nu răspund și dau să îmi iau laptopul din nou în brațe, dar mă oprește, punându-și palma peste mâna mea.

— Iulia, de ce ai făcut asta?

Nici dacă îi spuneam că am în dulap un extraterestru nu ar fi fost la fel de uimită ca acum.

— Pentru că mi-am dat seama că avem stiluri de viață prea diferite și riscam ca, într-o zi, el să vrea să revină la vechiul lui stil de viață, nu să rămână alături de mine și de un copil care nu este al lui. Și, cum m-aș fi simțit atunci? Așa că, am preferat să tai răul din rădăcină.

— Femeie, tu ai luat-o razna? A zis el ceva despre povestea asta?

— Nu!

— Atunci, ce ți-a venit să începi să sufli în iaurt, când omul nu a făcut decât să îți arate cât de mult te iubește! Până și eu am început să am încredere în el!

— Atunci, ia-l tu de bărbat!

— Nu fi vacă!

Mă încrunt la ea, dar nu e impresionată. Sunt eu sora mai mare, dar pare că e la un pas să mă bată.

— Irina, ți-am spus că nu vreau să mai vorbesc despre asta. Am luat o decizie, nu îmi este ușor, dar mă consolez cu gândul că am făcut ceea ce trebuie și că a fost frumos, atât cât a durat.

— Și, mai exact, când ai luat decizia asta?

— După ce ne-am întors de la munte.

— Și ce s-a întâmplat la munte?

Deșteapta încearcă să îmi întindă o capcană. Îi rânjesc ironică.

— Am luat decizia să pun punct relației.

— Hai că ești proastă!

— Irina, ai grijă! zic supărată. Sunt sora ta și niciodată nu mi-ai vorbit în halul ăsta!

— Pentru că n-ai meritat-o, până acum! Pe cuvântul meu, Iulia, că nu te înțeleg! Cu ratatul ăla ai făcut o mulțime de compromisuri greșite și ai luat decizii pe măsură, i-ai ascuns caracterul infect, iar ăstuia îi dai papucii pentru că se poartă perfect cu tine, doar pentru că, în globul tău de cristal vezi viitorul, și știi că o să te rănească!

— Nu am niciun glob de cristal, bombăn, uitându-mă oriunde altundeva, numai la ea nu.

Știu că are dreptate, dar nu pot să recunosc acest lucru.

— Păi, tocmai asta e problema! Că nu ai unul, dar te porți de parcă ai avea.

Oftez și îmi dau ochii peste cap.

— Bine că le știi tu pe toate! Crede-mă că morala ta este ultimul lucru de care am nevoie!

— Poate ar trebui atunci să trec la o mamă de bătaie! Poate e mai eficientă!

Îmi lipește o palmă peste braț, făcându-mă să mă încrunt și să îmi frec pielea, care mă ustură în urma loviturii.

— Mâine mergem să facem un test ADN, îi zic hotărâtă. Ești prea dusă cu capul, ca să fim rude!

— Ba foarte bine că mergem! Pentru că nu pot să cred că sora mea de sânge e atât de idioată!

Se ridică de pe canapea și începe să facă ture prin living, nervoasă, până când decide să se oprească lângă frigider și să scoată o sticlă de vin. Toarnă

suficient lichid într-un pahar şi apoi trage adânc aer în piept.

Mă prefac că îmi reiau activitatea la laptop, dar, sincer, nu prea mă pot concentra pe muncă, când am bomba asta lângă mine, care pare că o să explodeze din nou în orice clipă.

Cu coada ochiului, o văd cum mă fixează cu privirea ei tăioasă. Apoi oftează zgomotos şi pune paharul pe masa din bucătărie.

— De ce am impresia că ceva pute în toată treaba asta, iar tu nu îmi spui totul? zice, mijind ochii la mine.

— Pentru că speri să existe o rezolvare la toată povestea asta, dar nu este. Mergi mai departe, Irina. Eu asta încerc să fac şi sunt sigură că şi el a făcut-o deja.

Nu zice nimic şi continuă să mă analizeze încruntată.

— Mă duc să vorbesc cu el.

Nu ştiu cum arunc laptopul lângă mine şi sar în faţa ei, oprind-o din mersul hotărât cu care pornise spre terasă.

— Ai înnebunit?! Lasă-l în pace! Nu vreau să îl mai deranjez!

— Nu o faci tu, o fac eu!

— Irina, încetează! Suntem oameni maturi şi nu nişte copii care se duc să tragă de mânecă pe alţii, când ceva nu le convine!

— Dacă tu nu mă lămurești, poate el o va face!

— Nu e nimic de lămurit!

Mă întorc cu spatele la ea, pentru că simt că mă va citi ca pe o carte deschisă, pentru că mă cunoaște foarte bine și poate să își dea seama, în orice clipă, cât de mult fabulez, dar ceea ce văd în fața ochilor mă lovește în creștetul capului și un val de lacrimi îmi încețoșează vederea.

— Și, de data asta, chiar te rog să nu te bagi. Am terminat povestea cu el și gata. Chiar și el a acceptat lucrul ăsta și se pare că a mers mai departe.

Rămân cu ochii fixați spre grădina comună și, implicit, spre terasa lui. Irina vine lângă mine și o aud explodând:

— Ce mama dracu'?

— Acum, poate înțelegi și tu că ai rămas ultima care trebuie să meargă mai departe.

Mă întorc pe călcâie și mă duc spre baie să îmi șterg lacrimile, care se preling încet pe obraji. Irina a rămas blocată la imaginea din fața ei: Cristi, împreună cu o femeie cu părul negru, cu un corp de invidiat. Erau împreună pe terasă și, la un moment dat, chiar s-au luat în brațe, înainte să intre înapoi în casă.

Nici nu vreau să mă gândesc ce fac ei acum. Probabil, o sărută și o atinge așa cum a făcut cu mine. Mâinile ei sunt pe tot corpul lui, atingând fiecare desen și fiecare umbră tatuată pe trupul lui frumos, care cândva a fost atins de mine.

Fără să îmi dau seama, lacrimile curg șiroaie, iar sufletul mă doare atât de tare încât simt că inima mea sângerează, la propriu. Încet, rămân fără vlagă și mă scurg pe peretele de lângă mine, până când ajung în fund pe covorașul mic de pe gresia rece. Dar nu pot să îl urăsc pentru ceea ce am văzut, pentru că eu l-am gonit, așa că plâng, pentru că știu că l-am pierdut. De data asta am confirmarea, chiar dacă toată săptămâna nu l-am văzut și am crezut că mă evită, pentru că mă urăște. Dar, de fapt, el a revenit la viața lui, iar acum pare că își aduce acasă noile cuceriri, lucru pe care nu îl făcea înainte. Cine sunt eu să îl critic? *Sunt un nimeni, mai ales pentru el.*

Din spatele meu, două brațe mă cuprind în tăcere și îmi las capul pe umărul Irinei, continuând să plâng în hohote. Rămânem pe covorașul mic, fără să vorbim, și nu ne mișcăm de acolo minute bune, până când reușesc să mă liniștesc.

Din fericire, Nina și Deea se întorc din plimbarea lor la scurt timp după ce noi ieșim din baie, iar fața mea arată mai normal. S-au întors când picăturile din cer au început iar să cadă, așa că urmează încă o zi în care ascund ceea ce simt în adâncul sufletului și regăsesc puterea de a-i zâmbi copilului meu, care este mai important pentru mine, decât orice altceva pe lumea asta. O iau în brațe și o strâng la piept, știind că zâmbetul ei îmi va alina întotdeauna durerea.

Pentru zilele următoare, îmi propun să îl evit, pe cât posibil, la fel cum am încercat şi în ultima săptămână. Am evitat să mai lucrez pe terasă, preferând să îmi iau laptopul în mijlocul patului din dormitor. Mai nou, acel loc, care încă este bântuit de imaginea lui, răvășindu-mă printre cearceafurile moi, îmi ţine loc de birou, unul improvizat. Nu este cel mai bun loc pentru a-mi desfășura activitatea, dar nu am altă alternativă.

* * *

Cristi

După ce idiotul de Daniel a tot comentat că nu îi place ce băutură am prin frigider, sau, mai bine spus, că nu prea mai era strop de băutură, după ce am consumat-o, în mod abuziv, în ultima săptămână, mă las tras de cretin și dus la supermarket, pentru aprovizionare.

Nu am niciun chef şi nici poftă de mâncare, așa că îl las pe el să arunce tot felul de ambalaje în cărucior, ca o muiere disperată după cumpărături, iar eu împing absent căruciorul.

— Și, cum merge povestea cu Dana?

Din fericire, subiectul ăsta este singurul care îmi mai stârneşte cheful de viață, în ultima perioadă.

— Merge bine. Eu zic că o să meargă treaba asta.

— Este o fată deșteaptă și descurcăreață, zice rânjind. Mama o să fie mai mult decât încântată!

— Sunt convins!

Amândoi suntem ironici și din acest motiv începem să râdem ca proștii în magazin, dar, deodată, zâmbetul îmi piere când, de după un raion, îmi apare în față, ca o pisică neagră, Irina.

Și chiar că arată ca o pisică neagră, gata să îmi zgârie fața cu ghearele ei ascuțite.

— Bună, băieți!

Tonul vocii ei este tăios, chiar dacă zâmbește ca o vrăjitoare, gata să ne transforme în broaște. Nu știu ce are femeia asta, dar văd în ea tot ce e mai rău, chiar dacă știu că, de fapt, este o ființă cu suflet bun.

— Bună, Irina, o salut cu un zâmbet trist, pentru că oricât de rea este ea, îmi amintește de sora ei.

— Bună, viperă, o salută și fratele meu, care are pe chip un mare zâmbet, gata să o tachineze și mai tare.

— Of, Daniel, exclamă ea, dându-și ochii peste cap. Suge o ceapă! Poate o să te facă mai interesant!

— Doar dacă o sugem împreună, răspunde el, ridicând amuzat sprâncenele. Nu de alta, dar parcă încep să îmi fac planuri cu gura aia a ta, care vorbește numai bazaconii.

Pot să jur că Irina e la un pas să îi dea cu coșul de cumpărături în cap, dar afișează un zâmbet încrezător și sarcastic.

— Se ia o poftă și se agață într-un cui. Și, oricum, cutii cu scobitori găsesc și prin magazinul ăsta, dacă aș fi atât de disperată. Dar, dacă tot vorbim de disperați, și își întoarce privirea spre mine, mai tăioasă ca niciodată, chiar am crezut că treaba e serioasă și pentru tine, dar se pare că... Dana... te-a liniștit foarte repede. Distracție plăcută la mămica!

Și se întoarce pe călcâie, fluturându-ne degetul mijlociu, până când dispare printre rândurile magazinului, lăsându-ne muți pe amândoi, ca pe doi proști.

Primul care reacționează este Daniel, care se duce imediat după ea.

— Las-o în seama mea! spune serios, îndepărtându-se de mine. Tu continuă ce ai de făcut!

Deja simt cum tensiunea începe să îmi crească și îmi trec disperat mâinile prin păr, doar să le țin ocupate și să nu încep să lovesc cu pumnii în toate părțile și în toate sticlele și borcanele din jurul meu. *La dracu' cu tot!*

Dar nu înțeleg: de ce tot eu sunt personajul negativ? Eu sunt fraierul care a fost alungat din viața Iuliei, fără o explicație, cu adevărat, rezonabilă! Eu sunt cel care nu a mai avut dreptul la o replică. Ce mai puteam să spun când ea mi-a pus în față că trebuie să petreacă mai mult timp cu micuța Deea? Cum să îi mai spun eu ceva, când eram deja perceput ca cel care stă în calea relației dintre o mamă și fiica ei?

Așa că m-am dat la o parte. Momentan.

Capitolul 21

Nu poți interveni între o mamă și copilul ei

Cristi

Au trecut aproape două săptămâni de când nu am mai vorbit cu Iulia. Am mai văzut-o fugitiv prin complex, de câteva ori pe terasă, dar cum îmi fac apariția, cum dispare din raza mea vizuală sau intră imediat în casă. Este evident că mă evită, iar eu nu pot decât să încerc să nu îi fac viața și mai grea, și să stau departe de ea.

Mă credeți? HA! Normal că mă plimb prin fața ei, cât de mult pot și cum am ocazia! Aproape m-am mutat pe terasa aia, chiar dacă ploaia mă udă ca pe un câine maidanez! Nu mă mișc! Stau cât pot de mult și fac pe indiferentul, când, de fapt, stau mereu cu coada ochiului pe casa ei, sperând că o văd cum mă spionează pe după perdea. *Sau sper că așa face.*

Cu toate astea, încerc să mă rup un pic de ea și să mai fac și altceva.

Ghidat de gândul că nu sunt genul de om care să intervină între o mamă și copilul ei, am ajuns azi în casa mamei mele, cu noua mea prietenă, Dana.

Dana nu este oricine, ci o gagică cu țâțe mari, mereu scoase în evidenţă de decolteuri obscene, posesoare al unui fund bombat, acoperit azi de o

pereche de blugi strâmți, dar rupți în față, de zici că a prins-o pitbull-ul Irina și i-a făcut franjuri, într-una din zilele ei „bune". A, și, în același timp, este iubita fratelui meu.

Stăm la masă cu mama, care se holbează la ea, de parcă e goală. Dana o ignoră total, butonând de zor telefonul și își flutură cu eleganță părul negru, întorcându-se spre mine.

— Papi, mi se adresează cu vocea mieroasă, care aproape mă face să mă înec cu prăjitura gătită atent de mama, ai zis că mergem la munte în weekend, nu? Mă întreabă o prietenă dacă mergem la club și vreau să știu ce planuri avem.

— Eu așa am propus, scumpo, îi răspund, zâmbindu-i dulce și punându-mi mâna peste a ei, într-o mângâiere duioasă. Dar facem cum vrei tu. Muntele nu pleacă nicăieri!

— Mamă, ce idee mi-a venit! Hai să o luăm și pe ea la munte și mergem acolo la un club! Am o rochie nouă aurie, pe care sunt entuziasmată să o scot în lume!

— E decoltată? întreb, ridicând jucăuș din sprâncene, ignorând fața oripilată a mamei, care ne privește tot mai șocată.

— Foarte. I-am trimis lui Dani o poză când am probat-o. Dar tu o să ai ocazia să o vezi primul pe mine!

Și se apleacă spre fața mea, lipindu-și buzele de ale mele, într-un sărut scurt, care mă face să zâmbesc.

Îmi întorc privirea spre mama şi văd că este roşie ca focul, de nervi. Mă abţin să nu râd şi mai tare.

— S-a întâmplat ceva, mamă?

— Cristian, putem să vorbim puţin pe balcon?

Îi tremură vocea, la cât de politicoasă încearcă să fie, dar nu prea îi reuşeşte. Mai mult a şuierat printre dinţi cuvintele.

— Scumpo, porneşte televizorul, că mă întorc şi eu imediat, îi spun Danei, aplecându-mă spre ea, pentru un nou sărut.

Când dau să mă îndrept de spate, mă prinde de gulerul tricoului şi mă trage din nou spre buzele ei, sărutându-mă, de data asta, mai insistent.

Mama îşi drege glasul şi cred că e la un pas să ţipe la noi. Mustăcind, o urmez spre balcon, dar când ajung acolo, aproape se repede spre buzele mele, cu un şervеţel în mână.

— Eşti tot numai de rujul roşu al spurcatei ăsteia! şuieră furioasă, în timp ce eu încerc de zor să o opresc din iniţiativa de a-mi şterge buzele, probabil de pe faţa pământului.

— Mamă, în câteva minute o să fie iar la loc, aşa că nu te mai obosi. Nici nu vrei să ştii pe unde mai am urme de ruj! îi spun şi încep să râd cu poftă, mai ales când îi văd faţa căzută pe jos.

— Eşti un nesimţit! Nici nu ştiu de ce mai îmi bat capul cu tine şi încerc să te aduc pe drumul cel bun! Cum poţi să vii aici cu paraşuta cu care este fratele tău? Ce faceţi acum? O împărţiţi??

— Cam așa ceva. S-au cam plictisit unul de altul și, cum ea are deja referințe bune de la el, m-am gândit să o iau eu de bună. El nu are nimic împotrivă, iar ea e fată de treabă și gătește binișor, așa că, mă gândesc bine dacă treaba asta merge spre ceva mai serios sau nu.

— Cristian, ți-ai pierdut mințile? Acum câteva săptămâni erai cu aia cu copil, acum o iei pe gagica fratelui tău! Ce e cu tine?! Nu mai sunt femei pe lumea asta?

— Păi astea îmi plac, mamă, nu vezi?

— La ce te referi? La cele aruncate de alții? Tu nu ești în stare să găsești una bună, trebuie să te mulțumești cu resturile altora?

Oh, Doamne, ce i-aș închide gura asta mare, care vorbește atât de urât! Am nevoie de toată puterea din mine să rânjesc în continuare și să nu explodez aici, în fața ei.

— Păi, și eu sunt un gunoi, e normal să îmi doresc alte resturi, nu?

— Cristian, mamă, tu ești un băiat bun, care doar și-a distrus corpul cu desenele astea tâmpite! Dar dacă cauți mai bine, o să găsești o fată bună și frumoasă, nu orice curvă!

— Ele nu sunt curve! Niciuna nu este curvă! explodez, făcând-o să se dea un pas în spate și să mă privească uimită. Dana este iubita mea acum și va trebui să accepți asta! Dacă pe Iulia ai reușit să o îndepărtezi de mine, cu Dana nu îți merge.

— Eu? Dar ce am făcut eu? întreabă repede, pe un ton nevinovat.

Aici e misterul. *Ce ai făcut, mamă?* Că ești singura care a stat jumătate de oră cu ea, înainte ca aceasta să își schimbe total comportamentul față de mine. Iar la cum te știu, sigur ai făcut ceva, sigur i-ai spus ceva care a făcut-o să plece. Iar eu sunt aici să aflu.

— Mamă, tu știi foarte bine ce ai vorbit cu ea. Acum, nu mai are importanță, pentru că am mers mai departe alături de Dana, cu care mă înțeleg foarte bine.

— Atât cu tine, cât și cu frate-tu! zice disperată, făcându-și vânt cu palma.

E roșie la față și se mută nervoasă, de pe un picior pe altul, iar din când în când își încrucișează mâinile peste piept. Eu încerc, pe cât posibil, să rămân cât mai calm, cu mâinile în buzunarele blugilor.

— Cu el a cam terminat-o, ți-am zis. Daniel zicea că ar vrea să se mute din țară și, sincer, mă gândeam să mut și eu afacerea în Germania. Am niște clienți buni acolo și aș putea să deschid ceva prin Hamburg.

— Și eu când o să vă mai văd? întreabă, cu vocea subțiată de istericalele care încep să o cuprindă. Noi suntem o familie aici, nu în Germania!

Ridic nonșalant din umeri.

— Poate asta crezi tu. Noi suntem de altă părere și vrem să ne vedem de viața noastră, prin alte părți.

— Cristian, spune-mi, te rog, că glumești! mă imploră, cu mâinile împreunate, ca într-o rugăciune.

Mă doare sufletul să îmi văd propria mamă chinuită în felul ăsta de minciunile mele, dar trebuie să aflu. Trebuie să o împing până la limită și să îmi spună adevărul.

— Voi sunteți băieții mei! Așa tatuați și rebeli cum sunteți, tot ce vreau este să fim o familie minunată! Nu vreau să plecați de lângă mine! zice cu disperare, care nu începe să îmi sune decât a egoism. Asta i-am spus și celeilalte! Dar am mințit-o când i-am zis că nu o să te mai văd niciodată dacă rămâne cu tine, pentru că nu aș fi în stare niciodată să fac asta!

POFTIM?!?! Acum e rândul meu să am fața pe jos și am nevoie de câteva secunde bune să mi-o adun și să o întreb, cu vocea ca un tunet:

— Ce i-ai spus?!

Ochii ei sunt deja înlăcrimați, dar nu mă mai impresionează. Inima îmi bate ca nebuna și nu pot să cred ce îmi aud urechile.

— I-am spus că... nu sunt de acord cu relația voastră, din cauză că are un copil, care este al altui bărbat și că, oricum, tu treci printr-o fază cu ea, pentru că, într-o zi, o să îți dai seama că vrei să ai familia ta, nu a altuia!

Lucrurile devin din ce în ce mai rele! Sunt turbat de furie, dar o las să vorbească, speriat de ceea ce o să îmi mai audă urechile.

— Și i-am spus că, dacă mai rămâne alături de tine, eu nu o să accept niciodată să am parte de așa ceva în familia mea, iar asta nu va face decât să mă

îndepărteze de tine, iar ea, fiind mamă, nu ar vrea să treacă prin așa ceva cu fata ei...

— TU EȘTI NEBUNĂ? explodez, nemaiputând să ascult lucrurile îngrozitoare pe care i le-a spus Iuliei.

Face ochii mari la auzul urletului meu, care cred că s-a auzit în tot cartierul.

— Ești vreo psihopată scăpată de sub control, obsedată atât de tare de ideea de familie perfectă încât calci în picioare fericirea oricui, chiar și a copiilor tăi?!

— Cristian, nu era nici aia bună pentru tine!

— Cine naiba ești tu să îmi spui asta? La cei treizeci de ani ai mei?

— Sunt mama ta!

— De azi nu mai ești! Ești doar femeia care nu are încredere în mine, nici după atâția ani, că sunt capabil să îmi aleg persoana pe care să o iubesc!

Fac un pas spre ea și mă lovesc cu degetul în piept, punctând fiecare cuvânt:

— În felul tău bolnav, m-ai învățat să iubesc și să respect femeia, iar eu asta am făcut când am întâlnit-o pe Iulia și pe fata ei! Până la ele, pierdeam nopțile cu alcool și curve, dar ea m-a făcut să vreau să iau viața în serios, însă doar alături de ea! Am fost, cu adevărat, fericit, până când ți-ai băgat tu nasul, ca o obsedată de imaginea perfectă!

Lovesc o vază aflată pe pervazul balconului, făcând-o să se lovească de perete și să sfârșească bucățele, pe jos. Ea tresare și îmi dau seama că e un

pic speriată, dar nu mă interesează acum sentimentele ei, pentru că mai am multe să îi spun!

— Familia asta nu a fost niciodată perfectă! Tata face tot ce poate să stea departe de tine, pentru că s-a săturat de cicăleala ta, iar tu ești mereu fixată pe ceva ce nu există și anume perfecțiunea! Eu și Daniel suntem departe de așa ceva, dar tu refuzi să vezi că suntem toți oameni simpli care, undeva în adâncul sufletului, ne dorim să fim iubiți și fericiți, chiar dacă ne ia zeci de ani să recunoaștem asta!

— Dar și eu vreau să fiți fericiți! încearcă să vorbească, dar se oprește imediat, când vede mă încrunt la ea.

— La tine, fericirea vine doar dacă este asociată cu perfecțiunea! Eu eram foarte fericit alături de Iulia și Deea, care erau perfecte pentru mine, dar tu nu ai înțeles asta, doar pentru că cea mică nu era sânge din sângele meu! Dar te-ai gândit vreo clipă că poate o iubesc ca pe propriul meu copil, indiferent cine e tatăl ei biologic?

— Nu fi absurd! pufnește cu curaj. O cunoști de câteva luni!

— Dar pentru mine a fost de ajuns o secundă! urlu la ea, amuțind-o din nou. O secundă, într-o seară! O secundă în care i-am văzut ochișorii albaștri și zâmbetul plin de viață! Fetița aia e tot ce vreau să protejez pe lumea asta, alături de mama ei! Știi cum se simte asta, mamă?

Aproape scuip ultimul cuvânt, aruncat cu scârbă ființei din fața mea, care mi-a răpit fericirea, pentru egoismul ei bolnav.

Oftează și clipește de câteva ori. Lacrimile au dispărut de ceva vreme și încep să cred că au fost mai mult pentru scena de teatru din fața mea.

— Nu te înțeleg deloc, Cristian! Nici pe tine, nici pe fratele tău! Tot ce vreau este să fim o familie adevărată!

— Și eu vreau asta, alături de ele, dar tu ai distrus totul! Fii fericită cu pozele tale decupate din cataloagele cu haine sau cele care îți vin direct cu ramă, că eu nu mai vreau să mai aud de tine! Și, cel mai important, vreau să stai departe de Iulia și Deea! Dacă îți mai bagi nasul, o singură dată în viața mea și a lor, chiar că nu ai să mă mai vezi câte zile o să mai trăiești!

Mă întorc cu spatele la ea și ies ca o furtună din balconul mare, aproape uitând că în drumul meu spre ieșire, mai trebuie să o iau și pe Dana.

Când intru în living, îi văd chipul îngrijorat, probabil pentru că a auzit și ea discuția dintre mine și mama.

— Gata cu teatrul, îi spun cu vocea epuizată. Hai să plecăm dracu' din casa asta.

— Cristian, te rog, așteaptă! o aud pe mama în spatele meu, rugătoare.

— Nu mai am ce să discut cu tine. Cel puțin nu acum.

Dana mi se alătură, iar fața de păpușică ieftină a dispărut, fiind înlocuită de chipul sobru și serios pe care îl are de obicei.

O las pe mama să vorbească în spatele meu, în timp ce Dana mă urmează, tăcută. Urc în mașină și nu mă pot abține să nu dau câțiva pumni în tot ce prind. Apoi scot un răget turbat, de furie, pentru că femeia căreia, se presupune, că trebuie să îi pese de fericirea mea, a făcut un lucru atât de murdar, care mi-a adus atâta durere, făcând-o pe Iulia să plece de lângă mine.

Îmi așez brațele pe volan și fruntea peste ele, rămânând așa câteva clipe. Minute. Nici eu nu știu și nici nu îmi pasă. Asta până când îmi dau seama că mai e cineva lângă mine.

Îmi ridic privirea spre ea și o văd că mă privește cu compasiune, bătându-mă ușor pe umăr, după ce mă îndrept de spate.

— Privește partea bună a lucrurilor: acum știi motivul pentru care te-a părăsit. Nu pentru că nu te iubește, ci pentru că te iubește prea mult și nu vrea să te certi cu mama ta din cauza ei.

— Și uite unde a dus asta..., zic cu amărăciune.

— Mama ta a greșit enorm și, probabil, că într-o zi o să rezolvi treaba asta cu ea. Dar acum trebuie să te gândești cum o aduci pe Iulia înapoi.

Închid ochii și respir adânc. Cum dracu' fac asta, mai ales că ea m-a părăsit ca să nu mă cert cu mama și eu exact asta am făcut? Dar relația cu mama este problema mea, iar ea trebuie să înțeleagă asta și să nu mai lase pe nimeni să intervină între noi.

Capitolul 22

Ultima bătălie

Cristi

Nu sunt un bărbat romantic. Poate că unele lucruri s-au mai schimbat la mine, dar eu tot un nesimțit am rămas cu toată lumea, mai puțin cu Iulia, care mă evită, în continuare.

Acum, că am aflat motivul pentru care a pus punct relației noastre, am de gând să o recuceresc, dar ideile celor doi idioți din fața mea nu mă ajută deloc.

— Trimite-i multe flori! zice Dana entuziasmată, așezată pe canapeaua din fața mea, alături de Daniel.

Ridic o sprânceană, scârbit de idee.

— Nu e genul? mă întreabă uimită.

— Nu SUNT genul!

— Nu trebuie să fii, dar dacă o vrei înapoi, trebuie să faci compromisuri! îmi aruncă vorbele, certăreață.

— Sunt dispus să fac compromisuri, dar asta deja este maimuțăreală și ea știe că nu îmi stă în caracter să fac astfel de gesturi.

— Bă, idiotule, zice Daniel, punându-și sticla cu bere pe măsuță și aplecându-se în față, până își așază brațele pe genunchi. Dacă o vrei înapoi, te îmbraci și în maimuță, nu doar faci maimuțărelile!

— Hai că ați luat-o razna amândoi! pufnesc nervos. Ceva idei mai caracteristice mie nu aveți?

— Cum ar fi...? întreabă Daniel. Să îți faci un tatuaj cu chipul ei încadrat într-o inimă roz?

Dana începe să râdă, dar eu deja îmi dau ochii peste cap și îmi trec mâinile prin păr, făcând ture prin fața lor. *Ăștia doi nu mă ajută deloc.*

Au făcut-o când împreună am venit cu ideea de a merge la mama, pentru a o prezenta pe Dana drept iubita mea, știind că ea o să își piardă mințile și o să scape ceva legat de Iulia, dar acum nu prea mai sunt inspirați.

— Apropo, zice Dana deodată, întorcându-se spre Daniel. Să știi că fratele tău sărută foarte bine. Mă gândesc bine să schimb tabăra, dacă Iulia nu îl vrea.

— Faci cum vrei, zice acesta indiferent. Știi că nu suntem legați unul de altul.

— Știu... tocmai de aceea, mâine mă văd cu unul pe care l-am cunoscut în week-end, la nunta lui vară-mea.

— Atâta timp cât aranjamentul nostru nu este afectat, ieși cu cine vrei.

— Alo!

Mă răstesc la ei, oprindu-mă în loc, întrerupându-le dialogul despre relația lor pur sexuală și ce aranjamente mai au ei, care nu mă interesează, pentru că eu o vreau pe Iulia!

— Ne concentrăm și noi, copii? mă uit încruntat la ei, cu mâinile în șolduri.

— Știu! zice Dana, la fel de entuziasmată ca la prima idee. Fură-i mașina, apoi i-o aduci a doua zi, modificată frumos, la voi la atelier!

O secundă cântăresc ideea ei, apoi clatin capul, lipsit de speranță. *Ăștia doi sunt inutili.*

Va trebui să vin singur cu o idee. Și cât mai repede, pentru că nu sunt un om răbdător și mi-e al dracului de dor de ea!

* * *

Iulia

Din fericire, ploaia s-a oprit de vreo două zile și vremea călduță pare că s-a întors. Mă doare capul de la cât de mult stau în casă, dar ies pe terasă, să mă bucur de puțin soare, iar pe măsuța mea văd un pahar cu cafea.

Mă uit în jurul meu, mai precis spre casa lui Cristi, dar nu văd pe nimeni, așa că iau în mână paharul și îmi dau seama că este încă cald. Este aproape zece dimineața, deci paharul este de puțin timp pe masa mea. *Dar de unde știa că o să ies tocmai azi din casă?*

Pe cât de ciudată mi se pare toată povestea asta, pe atât de mult mă intrigă, dar mă forțez să o ignor și să nu îi alimentez în niciun fel intenția de a relua legătura. Cu greu, așez paharul la loc pe masă și mă întorc în casă.

A doua zi, mă uit pe geam și văd, pe aceeași masă, tot un pahar de carton, cu cafea, dar nu în același loc unde l-am lăsat eu ieri. Ies pe terasă, iau

paharul și realizez că și acesta este cald. Și, astfel, îmi dau seama că el îmi aduce cafea în fiecare dimineață, înlocuind paharul cu cafea proaspătă, în fiecare zi.

La naiba! De ce face gestul acesta atât de frumos? Credeam că a mers mai departe cu bruneta aia! Credeam că a renunțat!

Las paharul pe masă și părăsesc repede terasa, ascunzându-mă din nou în casă, unde mă refugiez în muncă și în joaca alături de Deea.

O nouă zi și un alt pahar pe masa mea. Nici nu știu când îl aduce, pentru că nu îl văd! Zici că un spiriduș face toate astea, când eu lipsesc din sufragerie, o singură secundă! Azi plouă, dar paharul este înconjurat de un prosopel și acoperit cu o punguță transparentă, pentru a-l proteja de stropii reci, iar prosopelul pentru a-i ține de cald. Nu pot să nu râd! Atâta efort pentru o cafea!

Atâta efort pentru mine...

Cu sufletul îndurerat, ies pe terasă și simt că trebuie să îi răsplătesc efortul într-un fel, așa că iau cafeaua în casă, iar după ce o beau, aproape pe toată, pun paharul și prosopelul în punguță și le așez la loc pe masă, afară.

În dimineața următoare, sunt mai entuziasmată ca în ziua de Crăciun. Afară nu mai plouă, dar îmi pot da seama că pe masă am deja un nou pahar cu cafea.

Oftez. Dar oricât de mult îmi doresc să nu îmi facă și mai greu de acceptat decizia de a sta departe de el, la fel de mult îmi place gestul lui. *Îmi lipsește.*

Îmi e dor de el, în fiecare seară, și adorm greu, gândindu-mă la acest om, care mi-a intrat în suflet mai repede ca oricine. Acest bărbat care, probabil, în clipa în care eu îl visez alături de mine, el visează alături de altă femeie.

Nu am voie să fiu geloasă, pentru că eu l-am alungat, dar credeam că a mers mai departe și acum mă răscolește și mai tare cu aceste gesturi frumoase.

Of, Cristi, ce îmi faci?

Dacă am cedat ieri ispitei și am băut din pahar, azi sunt decisă să rezist.

Dar mare îmi e șocul când văd, după câteva minute, cafeaua lângă laptopul meu. *Cum dracu?!* Mă uit în jurul meu, căutând spiridușul prin casă. Ori e el, ori cineva se joacă cu sănătatea mea mintală!

— Nina, ai idee cum a ajuns paharul ăsta aici? o întreb pe femeia care se joacă cu Deea, momentan.

— Da, ți l-am adus eu în casă, m-am gândit că l-ai uitat afară, zice cu indiferență, neîntrerupându-și jocul cu micuța mea.

Mă uit la pahar... mă uit spre casa lui Cristi...

— Nu e paharul meu, spun șoptit.

— Dar al cui e, dacă era pe masa ta?

— Al unui spiriduș...

Își ridică privirea spre mine, neînțelegând la ce mă refer și bănuiesc că mă suspectează că încep să îmi pierd mințile. Ceea ce e cam adevărat.

Așa că beau resemnată din cafea, iar când termin, o duc la loc, pe masa de afară.

Ritualul acesta continuă şi în zilele următoare. Spiriduşul îmi lasă cafeaua pe masă, iar eu o beau, fără să mai am reţineri.

Până într-o zi, spre sfârşitul săptămânii, când lângă cafea găsesc un fir de trandafir alb şi un bileţel.

Cu mâinile care îmi tremură de emoţie, iau bileţelul şi îl citesc, însă cuvintele scrise de mână, pe bucata de hârtie albă, îmi fac sufletul să tresară, iar lacrimile să îmi umezească ochii: „Îmi lipseşti. Vreau să vorbim."

Of, Doamne! Ce mă fac?

Îmi doresc, din tot sufletul, să îl văd, să îl ating, să îl sărut, dar am promis că voi sta departe de el! Nu vreau să stric relaţia dintre o mamă şi copilul ei! Nu atâta timp cât sunt, la rândul meu, mamă şi nu aş vrea ca vreodată cineva să o facă pe Deea să stea departe de mine!

Strâng bileţelul în mână şi întru în casă, luând totodată şi trandafirul cu mine.

Trebuie să mă gândesc bine ce voi face. Pot presupune ce vrea să vorbească cu mine, dar nu ştiu cu certitudine. Iar curiozitatea mă împinge să accept, deşi încă nu sunt pregătită să o fac. Am nevoie de timp să mă pregătesc pentru această întâlnire, altfel voi accepta orice îmi va spune şi voi sfârşi în braţele lui, mai repede ca niciodată!

„Şi ce e rău în asta?" îmi spune o voce din adâncul creierului meu, pe care o alung, fiind şoptită de inimă şi nu de raţiune.

* * *

Cristi

În fiecare zi, îi duc cafeaua și, din fericire, în ultima săptămână a și băut din ea. Acum am trecut la o nouă etapă, de când i-am lăsat trandafirul și bilețelul prin care o anunț că vreau să vorbim. Și asta pentru că au trecut două zile, iar ea nu a făcut niciun gest, ba mai mult, nu s-a mai atins nici de cafeaua lăsată în continuare pe terasă. Iar ăsta nu poate fi un semn bun!

Sunt la un pas de a mă duce la ușa ei, în fiecare zi, de fiecare dată când sunt acasă, așa că fac tot posibilul să îmi găsesc de lucru. Ba la atelier, unde mai mult îi scot din sărite pe colegi și Daniel urlă mereu la mine, ca să plec, că nu mă mai suportă așa agitat, ca o sticlă de suc, după ce s-a jucat fotbal cu ea, câteva ore. Deci ideea de a mă concentra, în acest timp, pe muncă, la mine nu funcționează. Mai bine îmi bag un băț în fund și mă duc la Iulia, să forțez un pic lucrurile.

Am mai spus că nu sunt o persoană răbdătoare, iar ceea ce mi se întâmplă, de aproape două săptămâni, începe să mă împingă, încet și sigur, spre spitalul de nebuni! I-a luat patru zile să observe paharul cu cafea! Și încă câteva să bea din el! *Încăpățânată femeie...* Dar nu mă las, până când nu o fac să cedeze, și o am din nou în brațele mele!

Mi-e dor de buzele ei, de pielea caldă, de atingerile ei fine și timide. Mi-e dor să o gust, să mă pierd în ea și să uit că există și altceva pe lume, în afară de noi doi...

La dracu'... Erecția asta nu mă ajută deloc să îmi păstrez răbdarea, în continuare. Nici nu vreau să încep să socotesc câte zile au trecut de când nu am mai fost cu o femeie. Adică cu ea, pentru că nu a mai existat nimeni de atunci. De când ea a intrat în viața mea...

Parcă aș fi un puștan îndrăgostit, nu un bărbat în toată firea, dar până la urmă, toți suntem la fel în fața dragostei adevărate, indiferent de vârstă. Doar că vârsta ne învață să reacționăm mai matur, la suprafață, pentru că, în adâncul sufletului, suntem la fel de aiuriți și emoționați.

Cu părul răvășit și ochii împânziți, cobor leneș la parter, după un duș scurt, care nu a avut niciun efect revigorant. Am avut încă o noapte cu somn puțin și gânduri multe, toate legate de ea și ce aș mai putea face ca să îi atrag atenția, ca să o fac să îmi dea încă o șansă sau măcar să vorbesc cu ea.

În fiecare seară, mă decid că, dacă în două zile nu primesc nicio veste, mă duc peste ea. Și așa fac de vreo două zile încoace.

Mă uit, din instinct, ca în fiecare dimineață, spre casa ei și ceva îmi atrage atenția. Brusc, privirea mi se limpezește și simțurile mi se trezesc la viață, în timp ce mă apropii, ca hipnotizat de geam, pentru

a vedea mai bine. Pe masa ei sunt două pahare cu cafea.

Oare înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă? Oare e o invitație, să mă duc să vorbim?

Să fiu al dracu' dacă am de gând să interpretez altfel, așa că mă îmbrac repede, cu o pereche de blugi și un tricou curat, și ies din casă ca un taifun, direct spre terasa ei.

Inima îmi bate ca nebuna și o sămânță de speranță încolțește în mine. Cu toate astea, încerc să par relaxat și mă așez picior peste picior, pe unul dintre scaune, și iau un pahar în mână.

— Cealaltă e a ta, aud o voce caldă, care mă face să sar ca ars de pe scaun, înainte să apuc să gust lichidul din pahar..

Și eu, care voiam să par calm. Sunt mai rău ca o pisică spre care arunci un castravete...

— Tu ai mai puțin zahăr. E un semn pe pahar.

Îmi ia paharul din mână și se așază pe un scaun. Pare calmă și serioasă, dar sunt sigur că este la fel de agitată ca mine.

Iau loc din nou, nescăpând-o din ochi, și mă întind după celălalt pahar, din care iau o gură. S-a cam răcit, dar nu contează.

Iulia soarbe tăcută din cafeaua ei și se uită în față, spre grădină, dar nu la mine. Tăcerea devine apăsătoare și deranjantă, chiar dacă au trecut abia câteva secunde.

— Ce face Deea? reușesc să sparg gheața cu întrebarea mea, rostită ca o șoaptă, de parcă nu aș vrea să tulbur aerul din jur și să o fac să plece iar de lângă mine.

— Tocmai a venit cu Nina de la plimbare și se joacă amândouă. Sau, mai bine spus, Nina se strâmbă la ea, iar Deea mai mult o ignoră.

— Îmi lipsește, spun la fel de încet, apoi adaug. Îmi lipsești.

— Cristi, nu vreau să o luăm de la capăt cu discuția de acum câteva săptămâni, oftează. Credeam că ne-am lămurit și că ai mers mai departe.

— Credeai greșit.

Își ridică sprâncenele, surprinsă de răspunsul meu scurt și hotărât, iar reacția ei mă face să îmi recapăt încrederea în mine și să îi zâmbesc.

— Iulia, spun pe un ton hotărât, dacă îți imaginezi că porcăriile spuse de mama și apoi cele spuse de tine, mă vor face să renunț, te înșeli.

— Poftim?

— Știu foarte bine discuția pe care ai avut-o cu mama mea, la munte. Mi-a luat ceva timp să descopăr tot adevărul, dar am făcut-o. Și, crede-mă, sunt foarte supărat pe tine pentru că m-ai alungat pentru porcăriile spuse de ea.

— Nu știu... la ce te referi...

E surprinsă și se bâlbâie, dar știu că am încolțit-o. Respir adânc, încercând să îmi potolesc bătăile inimii. Aplecându-mă în față, îmi apropii chipul de

al ei, ajungând la mai puțin de jumătate de metru, intimidând-o și mai tare.

— Îți înțeleg reacția. Ești mamă și nici tu nu ai fi fericită dacă cineva ar interveni în relația ta cu Deea și ar ține-o departe de tine. Dar ce nu înțelegi tu, în povestea familiei mele, este că tu nu ai nicio influență negativă asupra mea, așa cum a lăsat mama de înțeles. Dacă cineva mă ține departe de ea, acea persoană este chiar ea, iar ceea ce a făcut este foarte greu de iertat. Tu ești singura femeie care mă face, cu adevărat, fericit și dacă ar fi o mamă iubitoare, ar fi fericită pentru mine, pentru noi, și nu ar încerca să te alunge de lângă mine.

Mă privește în continuare uimită, probabil nevenindu-i să creadă că am aflat totul. Sincer, nici mie nu îmi vine să cred că am dat de cap acestei situații, iar acum chiar am șansa să o îndrept.

— Am aproape treizeci de ani, Iulia. Cred că am trecut de mult de faza aceea a vieții, în care mama îmi mai poate speria iubitele, dar se pare că i-a reușit cu tine, motiv pentru care sunt supărat pe tine, dar sunt sigur că îmi va trece, după ce mă săruți.

Asta o face să clipească des, iar ochii mei nu pot rata roșeața care îi apare în obraji imediat.

— Dar mama ta are dreptate. Nu sunt o persoană bună pentru tine și nu vreau să realizezi asta peste câțiva ani, când Deea te va recunoaște deja ca figură paternă, iar tu o să vrei să fugi de lângă noi.

Cuvintele „figură paternă” trezesc ceva în mine, ceva care îmi umple, brusc, sufletul de fericire.

— Dar eu vreau să fiu figura paternă din viața ei! Îmi doresc să fiu cel căruia îi va spune „tată”! zic cu entuziasm în glas.

Ochii ei se umezesc încet și nu știu dacă este un semn bun sau rău.

— Iulia, iubito, te iubesc mai mult ca orice pe lume, iar Deea este ca și copilul meu și îmi lipsește la fel de mult ca și tine. Vreau să fim o familie, pentru că ești prima femeie pe care o iubesc atât de mult încât nu mai dorm noaptea, iar ziua bântui pământul, ca o fantomă fără rost! Tu ești cea care îmi dă un scop, iar fără tine sunt pustiu!

Îmi trec disperat mâinile prin păr, când văd că tot nu zice nimic, dar continuă să mă privească, tot mai uimită.

— Nu sunt genul romantic, știi foarte bine. Dacă era după capul meu, dădeam năvală peste tine, te duceam în dormitor și nu te scoteam de acolo până când nu mă primeai din nou în viața ta! Și, crede-mă, că încă mă gândesc că ăsta va fi planul B, dar momentan încerc să rezolv problema așa cum am înțeles că fac cuplurile normale, prin comunicare.

Oftez și îmi trag sufletul o secundă.

— Pentru că, îți garantez, că în dormitor nu o să mai ai energie să scoți un cuvânt, la cât am de recuperat cu tine, după atâtea săptămâni de abstinență...

Aproape râde, dar apoi se încruntă.

— Nu îmi spune de abstinență, că știu că ai avut parte de acțiune.

Acum eu sunt cel care se uită încruntat la ea.

— Ce te face să crezi asta?

— Bruneta care era în brațele tale săptămâna trecută, răspunde cu tristețe în glas.

— Aia e Dana...

— Nu cred că vreau să știu cum o cheamă, mi-o taie repede.

Dar eu zâmbesc, pentru că îmi place să o știu geloasă pe femeia din fața mea.

— Ba vrei să știi, pentru că o să te mai întâlnești cu ea.

— Poftim?!

— Pentru că e prietena lui Daniel. Nu știu ce ai văzut, dar fata aia m-a ajutat să scot adevărul de la mama, dându-se drept noua mea iubită, pe care o împart cu Daniel. Asta a scos-o din minți pe mama și așa am reușit să aflu cum te-a făcut să pleci de lângă mine.

Își acoperă fața cu mâinile și se face liniște deodată, dar îmi dau seama că plânge. Îi îndepărtez încet palmele, iar ochii ei albaștri, înlăcrimați, îmi rup sufletul. Sar din scaun și imediat o iau în brațe, pentru că nu mai suport nici măcar o secundă să o știu atât de aproape și, totuși, atât de departe. Vreau să o știu la mine în brațe, să o liniștesc și să nu îi mai dau drumul niciodată.

Capitolul 23

Efectul unei cafele bune

Iulia

Lacrimile curg, fără să le pot opri, și nu îmi mai pasă că îi ud tricoul sau că îl murdăresc cu puținul fond de ten pe care mi l-am pus pe față, înainte de a da cu ochii încercănați de el. Plâng și mă agăț cu brațele de talia lui, lăsându-l să mă strivească cu îmbrățișarea lui puternică.

— Am crezut că e noua ta iubită, bolborosesc printre suspine.

— Nu aș fi putut face asta. Te iubesc prea mult, ca să renunț la tine atât de ușor!

Iar aceste cuvinte mă fac să plâng și mai tare. Dar plâng pentru că o mare greutate mi s-a ridicat de pe umeri și, în sfârșit, pot să respir. Ziua de mâine nu mai pare atât de neagră ca până acum. Mă iubește, iar eu sunt nebună după el și nu cred că mai pot să îi dau drumul.

— Și eu te iubesc, mărturisesc printre suspine.

Îmi ridică capul, punându-mi un deget sub bărbie și, cu greu, printre lacrimi, reușesc să îl văd cum mă privește, concentrat.

— Atunci, nu mai fugi de lângă mine!

— Am venit spre tine și, în același timp, am fugit de tine de o mie de ori săptămânile astea, îi

spun, folosind aceleași cuvinte pe care și el mi le-a spus acum mult timp. Am obosit să fug...

— Sunt aici, iubito. Și, de data asta, nu mai plec, nici dacă dai cu apă sfințită în mine!

Gluma lui mă face să zâmbesc, dar într-o secundă îi simt buzele peste ale mele, sărutându-mă ca și când vrea să compenseze tot timpul petrecut departe. Îi permit limbii lui să îmi invadeze gura cu poftă și să îmi atingă fiecare colț, făcându-mi corpul să fie cuprins de tot mai multă plăcere. Îmi pun brațele în jurul gâtului lui și îmi trec degetele prin părul său, trăgându-l mai aproape. Gemem încet amândoi și nu ne mai pasă de lumea din jurul nostru, doar de corpurile care se caută și se doresc tot mai tare.

— ACUM o anunți pe Nina că ai treabă, câteva ore, și vii la mine, îmi spune pe un ton hotărât, printre buzele care încă se ating.

— Stai! sar repede și îl opresc, punându-mi palmele pe pieptul lui.

Se încruntă.

— Încă mai avem de vorbit. Mama ta...

— Iulia, ai încredere în mine? mă întrerupe, foarte serios. Te-am mai întrebat asta și altă dată, dar acum, când știi exact ceea ce simt și în ce direcție vreau să meargă viața mea, alături de tine și de Deea, te întreb din nou: ai încredere în mine?

Cântăresc bine întrebarea și răspund hotărâtă:

— Da.

— Atunci nu te mai gândi la mama mea. Relația mea cu ea este așa din cauza ei și, poate, și a mea.

Ești ultima persoană care ar putea să afecteze negativ ceea ce este stricat, de ani de zile, în familia mea și azi este ziua în care te rog să nu îți mai bați capul cu treaba asta. Tu nu semeni deloc cu ea și nu o să ai astfel de probleme cu Deea, când o să fie mare. Ea este o persoană superficială, pentru care contează doar imaginea de suprafață, în timp ce tu cauți mereu ceea ce e mai bun în ceilalți. Ea îmi urăște corpul, tu îmi iubești fiecare tatuaj. Te rog, nu o mai lăsa să intervină între noi, pentru că atunci chiar că o să o alung din viața mea, pentru totdeauna.

— Nu vreau să faci asta! Este totuși mama ta!

— Și, pentru că știam că tu gândești așa, nici nu am de gând să fac asta. Doar că, momentan, am nevoie de puțin timp departe de ea, până când reușesc să îmi pun din nou pe picioare viața, alături de tine.

— Tu chiar vorbești serios.

— Și mai serios vorbesc când spun să te duci mai repede la Nina și apoi să mergem la mine. Altfel, ofer un spectacol al dracului de minunat tuturor vecinilor, de o să ne știe tot cartierul ăsta rezidențial, drept două superstaruri din filme porno!

Chicotesc amuzată de tonul lui amenințător și mă întorc spre casă, dar nu înainte de a-i arunca peste umăr.

— Deja am avut ceva spectatori, îi spun și mă uit spre casa de lângă a lui, unde Oana se preface că are de lucru pe la un pomișor.

Fac un pas în casă și Nina își ridică imediat privirea spre mine, zâmbindu-mi. Este evident

fericită, probabil pentru că a văzut și ea reprezentația noastră.

— Du-te! îmi zice aceasta, fără să apuc să deschid gura. Știu că nu e treaba mea, dar nu pot să nu îți spun că ești o fată minunată, care merită să fie fericită, iar băiatul ăsta este nebun după tine și sunt sigură că toată viața lui o să îți arate acest lucru și o să îți fie alături, indiferent de situație.

Cu lacrimi în ochi, o iau în brațe, luând-o prin surprindere.

— Mulțumesc, Nina!

— Acum, du-te! Deea este și ea foarte fericită, acum că te simte și pe tine la fel.

Mă uit la minunea mea, care îmi zâmbește, iar asta face ca o lacrimă să mi se prelingă pe obraz. O iau în brațe și o sărut zgomotos de câteva ori, când sunt cuprinsă de două brațe puternice și îl văd pe Cristi aplecându-se și sărutând-o pe creștet.

— Bună, prințesă! Ți-a fost dor de mine? Că mie mi-a fost tare dor de ochișorii tăi frumoși.

Deea zâmbește din nou și Cristi întinde brațele, pentru a i-o așeza încet, cu capul pe brațul plin de tatuaje. O imagine care îmi umple inima de fericire, ca de fiecare dată; copilul meu mic și firav, cu pielea albă și fină, alături de corpul mare și protector al bărbatului plin de tatuaje. O imagine care face cât o mie de cuvinte și un milion de sentimente minunate.

După ce o lăsăm pe Deea în grija Ninei, Cristi mă ia de mână și aproape mă scoate pe sus din casă. Traversând grădina, observ că Oana e tot prin curtea

ei mică, vorbind cu un alt vecin, cam de aceeași vârstă cu noi. Din câte știu, acela este un tip proaspăt divorțat, care acum se uită lung la amândoi.

— Nu te mai uita așa, că e a mea! îi zice Cristi, cu un zâmbet diavolesc pe chip, care nu face decât să îi șocheze și mai tare pe cei doi.

Iar eu nu știu pe unde să îmi mai ascund fața și să le arunc o privire plină de scuze celor doi, pentru nepolitețea bărbatului care mă trage după el, până ajungem pe terasă, iar acolo decide să mă ia direct în brațe și să mă bage în casă mai repede.

Mă poartă ca pe un fulg, urcând scările cu mine, fără prea mult efort, până în dormitorul lui. Acolo mă lasă pe pat și se duce la ușa de la balcon, pentru a o închide.

— Nu vreau să ne și audă, rânjește și apoi trage și draperiile, lăsând camera în semiîntuneric.

— Știi că nu țip chiar atât de tare, chicotesc, amuzată de insinuarea lui.

— Oh, dar azi cred că o să o faci.

Înghit în sec și rămân mută, când aud ce planuri pare să aibă pentru mine.

Mă întinde pe mijlocul patului și se așază peste mine. Își strecoară un picior între ale mele și își freacă încet pulpa de miezul meu, deja înfierbântat. Aplecându-se asupra mea, îmi adulmecă tâmpla, gâtul, clavicula...

— Nici nu știu cu ce să încep, șoptește, mușcându-mi lobul urechii, în timp ce o mână coboară încet

peste sânii mei, atingându-i în treacăt și tachinându-i cu un masaj ușor.

Îmi sărută maxilarul, dar toată atenția este îndreptată spre mâna care continuă să coboare peste abdomenul meu și îmi deschide nasturii blugilor.

— Ajută-mă să îi dau jos, îmi spune, iar eu mă conformez imediat.

Îmi duc mâinile spre banda blugilor lui, dar mă oprește.

— Dacă mă atingi, îmi dau drumul în zece secunde, mârâie printre dinți.

— Te știam cu mai multă stamină, spun un pic amuzată.

— Nu și după câteva săptămâni de stat pe uscat, frumoaso. Așa că, lasă-mă pe mine să conduc dansul de azi.

— Oricum, îmi place când o faci, răspund, sărutându-l pe buze și imediat îmi răspunde cu și mai multă pasiune.

După ce scăpăm de aproape toate hainele mele, rămân doar în lenjeria intimă, sub corpul lui frumos desenat.

Mă fixează cu privirea și mă simt copleșită de dorința pe care i-o citesc în ochi.

Dar mâna buclucașă revine pe traseu, iar ochii lui sunt acum ațintiți asupra atingerilor pe care ea le face. Se uită cum îmi freacă cu podul palmei sânul, apoi îl masează și îl scoate din cupa sutienului, dezgolind sfârcul deja întărit. Privește cu fascinație cum degetele îl prind și îl ciupesc ușor, făcându-

mă să icnesc de plăcere și să îmi arcuiesc spatele, oferindu-i corpul meu, în întregime. Ca un pictor, care își privește pensula, așa îmi desenează el fiecare curbură a trupului meu fierbinte, coborând din nou peste abdomen, mai jos, peste bucata de lenjerie intimă pe care o port. Îmi desface picioarele și, rezemat într-un cot, continuă să mă atingă acolo jos, până când mâna lui se strecoară pe sub lenjerie și mă atinge direct peste pielea sensibilă. Faptul că privește cu atâta intensitate fiecare mișcare, face ca totul să fie și mai excitant. Îmi trage chiloții și mâna revine la locul ei, între pulpele mele, frecându-mi labiile și întinzându-mi umezeala.

— Nu am cuvinte să îți exprim cât de excitat sunt, îmi șoptește, revenind cu buzele peste urechea mea.

Mă pătrunde cu un deget, apoi încă unul, și îmi afund capul în pernă, copleșită de senzațiile minunate care îmi străbat corpul.

— Mai repede, te rog, șoptesc cu vocea frântă, când degetele lui intră și ies din mine, într-un ritm agonizant de lent.

— Îmi place la nebunie că ești atât de receptivă, spune în timp ce mărește ritmul, iar cu degetul mare începe să îmi tachineze bumbul clitorisului și inevitabilul orgasm, care aștepta de câteva săptămâni să revină, mă lovește imediat.

Gem tare, cu tot corpul încordat, dar degetelor minunate i se alătură acum gura lui, care mă soarbe și mă gustă, ca pe un desert unic.

Când credeam că trupul mi se liniștește, fiori dulci de plăcere încep din nou să îmi străbată șira spinării, provocați de limba jucăușă, care îmi stimulează clitorisul, până la limita extazului, și de degetele care continuă jocul care mă împinge din nou în abisul plin de senzualitate și erotism.

Simt cum corpul nu mai rezistă valurilor de plăcere și îmi întind mâinile după el.

— Te vreau, Cristi, te rog!

— Oh, iubito, cum să îți rezist?

Iese din hainele lui, foarte repede, și revine lângă mine, sărutându-mă cu patos, așezându-se între picioarele mele. Întră încet, cu grijă, dar punându-mi palmele pe fesele lui, îl îndemn să se miște mai repede.

— Am nevoie de tine, iubitule! Mai repede!

— Iulia, iubire, mă înnebunești!

Și începe să își miște șoldurile cu mai multă putere, mai adânc, mai repede.

Ne pierdem, în același timp, într-un sărut fierbinte, scăpând printre buzele lipite gemete tot mai tari. Îl simt tot, cum mă umple, și mă face să fiu conștientă de fiecare milimetru din el. Este o senzație minunată, care îmi adună milioane de fiori dinspre vârfurile degetelor și se deplasează pe sub fiecare centimetru al pielii corpului meu, până acolo, în locul unde trupurile noastre devin unul, și explodez de plăcere, țipând tare numele celui care îmi provoacă atâta plăcere.

Mă pătrunde dur, de încă câteva ori, și își dă drumul în mine, răgind tare printre dinți.

Se lasă greu peste mine, dar încă sărutându-mă. Se întinde lângă corpul meu și mă ia în brațe, continuând să îmi guste buzele cu delicatețe. Apoi mă strânge la piept și îmi lipesc obrazul de pielea lui desenată.

Este atât de bine...

Îmi era dor de acest sentiment, pe care îl am doar în brațele lui, acolo unde mă simt protejată. Poate este din cauza corpului lui masiv, a tatuajelor înspăimântătoare pentru unii, dar minunate pentru mine, sau poate este doar datorită firii lui, care știu că ar face orice să fiu în siguranță și niciodată nu s-ar purta cu mine ca alți oameni din trecutul meu. Important este că îl iubesc, cum nu am mai iubit vreodată pe cineva, iar el îmi transmite același sentiment de liniște sufletească și încredere.

— Te iubesc, îmi șoptește, sărutându-mă pe frunte.

— Și eu te iubesc, îi răspund, cu nasul pitit încă în pieptul lui cald.

— Am crezut că îmi pierd mințile fără tine, Iulia. Dacă până atunci am avut impresia, măcar pentru o secundă, că pot avea o viață fără tine, acum m-am convins că nu este așa.

— Iartă-mă că am făcut asta. M-am gândit că este mai bine pentru toată lumea.

— Nu lumea este importantă, ci noi trei: eu, tu și Deea. Și nu știu dacă vreunul a fost fericit în tot timpul ăsta.

— Nici Deea nu a avut cea mai bună stare în ultima perioadă, spun, gândindu-mă la nopțile albe pe care mi le-a oferit, pe lângă oboseala și durerea mea sufletească.

Dacă este adevărat ce se spune despre copii, că îți simt sentimentele și stările, iar acestea se reflectă și în comportamentul lor, atunci Deea a fost aproape la fel de supărată ca și mine, în tot acest timp, oricât de mult m-am străduit eu să fiu veselă în prezența ei.

— Totul o să se schimbe acum, iubirea mea, zice Cristi, ridicându-mi chipul spre el, pentru a mă privi în ochi. Vom continua de unde am rămas, înainte de weekend-ul petrecut la munte, dar cu și mai multă încredere unul în celălalt și în viitorul nostru.

— Unde ai învățat să vorbești atât de frumos? zâmbesc fericită, dar și uimită, că un bărbat, recunoscut pentru caracterul lui nepoliticos, mai ales cu femeile, este capabil să spună cuvinte atât de romantice.

— Cred că latura asta era ascunsă undeva în mine și aștepta persoana potrivită, zâmbește, la rândul lui, presărându-mi un sărut apăsat pe buze.

— Mă bucur că eu sunt persoana care are privilegiul de a descoperi acest aspect.

— Ești singura care va vedea această parte din mine, așa că, păstrează secretul.

Chicotesc și dau afirmativ din cap.

— Nu credeam să mai am vreo șansă la fericire, după cele întâmplate înainte să se nască Deea, dar se pare că tot răul a fost spre bine. Acum am un copil minunat... m-am mutat aici și te-am cunoscut pe tine...

— Lucrurile s-au așezat în viața ta, așa cum trebuiau să fie, la fel ca și în cazul meu. Care erau șansele ca eu să vin acasă într-o noapte, la ora trei-patru, și în timp ce fumam o țigară, să văd în casa de vizavi un înger care dansa, într-o lumină difuză, cu un înger și mai mic în brațe. Mi-ai luat mințile într-o secundă și, în același timp, s-a trezit ceva în mine, care m-a făcut să te transform într-o obsesie. Dar, de fapt, mă îndrăgosteam.

Mă întoarce brusc pe spate și vine deasupra mea.

— Mă faci fericit, Iulia, îmi mărturisește cu sinceritate.

— Și tu mă faci extrem de fericită, Cristi.

Pe coapsă simt cum „cineva" este deja tare și Cristi își mișcă pelvisul, până când membrul lui erect este din nou la intrarea în mine, pregătit pentru noi plăceri. Mă sărută cu dorință și intră în mine, dintr-o mișcare.

Capitolul 24

Tot un nenorocit tatuat

După o lună

Cristi

Blonda se tot uită la mine, dar eu îmi sorb liniștit cafeaua, în timp ce amicul meu continuă să îmi bată apropouri legate de ea.

— Te mănâncă din priviri, zice el mustăcind și încercând să nu se dea de gol în faţa ei, că vorbește despre ea.

Aceasta se joacă sugestiv cu piciorul paharului de vin, pe care îl are în față și, de mai bine de un sfert de oră, aruncă priviri lascive în direcția noastră și face tot felul de gesturi, încercând să ne atragă atenția. Sau, mai bine spus, să îmi atragă atenția, după cum a observat foarte bine și prietenul meu.

— Tot nu mi-ai spus cum merge mașina, mă adresez lui, ignorând alte aluzii. Îţi place ce au făcut băieții?

— Merge brici! Au făcut treaba, mult peste așteptările mele, zice cu un zâmbet mare și fericit pe chip. Am făcut senzație în weekend la club!

— Am auzit! îi spun și râd, amintindu-mi impresiile împărtășite de un alt prieten comun.

— Au sărit femeile pe mine, de cum am parcat mașina! Râdeam cu nebunul de Cătălin, de ne-am tăvălit pe jos. Apropo! Cătălin stă în același complex rezidențial ca și tine!

— E tipul de la care ai luat mașina, nu?

— Da. El e.

— Păi, de ce râdeați de gagici? Nu asta ai vrut?

— Au sărit numai parașute şi tipe bete! se plânge, făcând ochii mari, îngroziți. Am făcut mașina așa frumoasă, nu ca să vină ele la mine, doar pentru că mă citesc că am bani, ci ca să pot să impresionez şi eu o tipă care îmi place cu adevărat, încă dinainte să afle ce mașină am, pricepi?

— Cred că da, zic gânditor.

— Așa că, în club am agățat-o pe una care m-a plăcut pentru fața mea. Am râs, am dansat, iar la final am dat-o pe spate, când am condus-o la mașina mea tunată! E ca cireașa de pe tort! râde el. Așa, dacă pică din prima, nu mai e interesant jocul... Noi suntem vânători, nu-i așa?

— Corect, amice. Important este să îți dai seama când ai dat de vânatul ideal. Cel final.

— Adică te omoară vânatul? Moare vânătorul?

Încep să râd de fața lui confuză și un pic terifiată.

— Nu, frate. Ăla care te face să nu mai vrei să mai vânezi niciodată, pentru că ai prins cea mai importantă captură a vieții tale și nu mai vrei să îi dai drumul.

— Tu așa ai pățit?

Nu răspund și mă uit la blonda cu decolteu atrăgător, care îmi prinde privirea și îmi zâmbește. Dar nu îi răspund la zâmbet. Apoi mă uit la amicul din fața mea.

— Da. Așa am pățit. Și sunt mai fericit ca niciodată.

Deodată, blonda este lângă mine și mă privește, zâmbind seducător.

— Scuză-mă, ai o brichetă?

Duc din instinct mâna la buzunarul blugilor, dar mă opresc imediat și râd.

— Iartă-mă, dar m-am lăsat de fumat. Îi face rău bebelușei mele și nu îmi place să miros a țigări când o iau în brațe.

Se blochează o secundă, apoi forțează un zâmbet.

— Ai copil? Ce drăguț!

— Am o minunăție de fetiță, pe care o iubesc al dracului de mult, și pe ea, dar și pe mă-sa. Așa că, scuze, dar nu mai fumez, deci nu am brichetă.

Zâmbesc cu toți dinții, iar ea încearcă încă să își păstreze zâmbetul pe chip, dar nu prea îi reușește. Prietenul meu se uită la țigara lui electronică și apoi la ea, scuzându-se din priviri că nu o poate ajuta. Aceasta se retrage la masa ei și nu știu ce face mai departe, pentru că nu îi mai dau atenție.

Amicul meu se apleacă peste masă și îmi șoptește.

— Parcă aveai o brichetă în mașină.

— E uitată pe acolo de mult. Și chiar dacă am, nu înseamnă că trebuie să o și folosesc pe oriunde, spun, făcând aluzie la un anumit organ al corpului bărbătesc.

Râde când îi fac cu ochiul și se lasă pe spătarul scaunului.

— Deci ești bine cu femeia ta?

— Mai mult decât bine. Le iubesc la nebunie și abia aștept să o iau de nevastă!

— Frate, dar ai planuri mari! exclamă uimit. Acum câteva luni ai fi plecat cu blonda de aici, fără să clipești, iar acum ai alungat-o cu nesimțire!

— Un nemernic tot nemernic rămâne, dar singura care este tratată diferit este iubita mea.

— Și cum e viața unui nemernic, când e tată?

Încep să râd, dar râd cu poftă! Iar el mă privește uimit, rușinându-se din cauza privirilor celor din jur, care se uită la mine ca la o ciudățenie.

— E al dracului de greu! Dimineața ești mai obosit ca după o noapte la club, cu zece curve! Dar, pe cuvântul meu, că este și al dracului de frumos! Nu contează că te trezește cu țipete sau plânsete, la trei-patru dimineața... când ai luat-o în brațe, mică și firavă, iar după ce se liniștește îți dă un zâmbet... atunci îți dai seama că nu e nimic pe lume mai frumos ca acel moment! Te topești imediat și nu mai ai nevoie de nimic altceva pe lumea asta...

Abia când îi observ privirea uimită, dar zâmbitoare, îmi dau seama cu cât patos am vorbit despre micuța mea de acasă.

— Mă bucur pentru tine, Cristian, îmi zice, bătându-mă pe umăr. Sincer, sper ca într-o zi să trăiesc și eu același sentiment.

— Frate, nu știi când te lovește. Poate să fie în mijlocul zilei, pe stradă, sau poate să fie la miezul nopții, în curtea casei, adaug zâmbind, amintindu-mi de noaptea care mi-a schimbat viața.

Vorbind despre iubitele mele de acasă, mi s-a făcut dor de ele și decid să închei mai repede întâlnirea cu prietenul meu și să mă duc acasă la ele.

Nu aș fi plecat deloc, dar Irina venise în vizită și le-am lăsat să vorbească, ca fetele. Sper că au vorbit destul, pentru că eu nu mai am răbdare să fiu lângă fetele mele.

Parchez în fața casei unde locuiesc acum cu Iulia, adică casa ei, pentru că era mai ușor să îmi mut eu hainele, decât să o mutăm pe Deea, cu toate lucrușoarele, plus că era deja obișnuită cu camera frumos amenajată, în timp ce casa mea a rămas ca spațiu de depozitare, pentru o perioadă. Oricum, de vreo săptămână, frate-meu s-a cam mutat în ea și pare că vrea să rămână, mai mult timp.

Când întru în casă, cele două râd cu poftă. Intru încet în sufragerie, curios de reacția lor.

— Ce fac fetele?

Pășesc încet, chiar dacă știu că Deea nu doarme, dar nu vreau să o sperii, trântind vreo ușă.

— Irina tocmai și-a amintit că, în perioada când noi eram... în pauză, zice cu ezitare Iulia, când pomenește de acele timpuri urâte, s-a întâlnit cu tine și cu Daniel în supermarket și s-a cam înfipt în tine.

— Și ne-a arătat degetul mijlociu, zic, uitându-mă urât la Irina, care începe să râdă și mai tare.

— Eram convinsă că o meritai! Dar zi „mersi" că a venit Daniel după mine și mi-a spus ce aveai în plan cu Dana și tot teatrul pe care aveați de gând să îl puneți în scenă cu mama ta.

— Și tu nu ai zis nimic, o ceartă Iulia, lovind-o peste brat pe sora mai mică.

— Am promis că nu spun nimic, pentru că și eu eram tare curioasă să aflu adevărul. Îți spusesem, de când am fost la tine, că ceva îmi părea ciudat la toată povestea ta, îi spune Irina, certând-o din priviri.

— Din fericire, totul s-a rezolvat, adaug eu, ridicându-mi mâinile și ducându-mă spre minunea mică care stă într-un leagăn modern.

O iau în brațe și începe imediat să râdă la mine. E o minune de copil și nu mă satur de ea! Cu ea în brațe, mă duc la Iulia și o sărut dulce pe buze.

— Bună, îi șoptesc.

— Bună, îmi răspunde, zâmbind.

— Ai fost cuminte? o întreb jucăuș.

— Asta o să afli mai târziu, răspunde în același mod.

— Abia aștept, îi răspund și o sărut din nou, având grijă să nu o strivesc pe micuța din brațele mele.

O persoană enervantă de lângă noi își drege glasul și ne strică momentul, făcându-ne să ne desprindem din sărutarea noastră.

— Mă scuzați că vă întrerup, dar faceți poftă la cei mai puțin norocoși ca voi și nu e frumos. E ca și cum ai mânca o prăjitură în fața unuia care suferă de diabet.

— Dar tu suferi cu capul și de aia nu ai parte de prăjitură, îi arunc peste umăr.

Eu și Irina o să ne tachinăm întotdeauna, dar știm că o facem în glumă, pentru că, în realitate, suntem doi oameni foarte asemănători, care au în comun ființele minunate care îmi sunt acum în brațe.

Ea începe să râdă, dar nu se abține să îmi arate degetul mijlociu.

— Eu caut încă prăjitura aia care e pe gustul meu. Până acum am avut parte numai de biscuiți uscați.

— O să vină și timpul tău, completează cu optimism Iulia.

— Momentan, am alte priorități. Plecarea mea la Milano îmi va deschide multe uși, din punct de vedere profesional, și nu o să mai am timp de pierdut cu fraierii.

— O să îmi lipsești în cele șase luni cât vei fi plecată.

— Sunt sigură că până atunci lucruri interesante se vor mai întâmpla în cartierul ăsta și o să aveți ce să îmi povestiți când mă întorc.

— De parcă noi suntem genul care stăm cu ochii pe geamul vecinilor..., spune ironică Iulia.

Imediat îmi dreg glasul, simțindu-mă vinovat că exact asta am făcut multe săptămâni la rând.

— Poate că ar trebui! Sunt sigură că o grămadă de povești de dragoste se leagă pe aici.

— Nu te contrazic, adaug, ridicând sprâncenele și uitându-mă la Iulia, apoi la Deea, care își bagă în guriță două degete și le umple de salivă, înainte de a le șterge de fața mea.

Începem toți să râdem și o sărut pe Deea zgomotos, de câteva ori, făcând-o să râdă în hohote.

Sunetele ei cristaline umplu camera, dar și sufletul meu, ce odată era pustiu. Acum am viața plină și minunată, așa cum nu credeam vreodată că poate exista. Și iubesc, așa cum nu mi-am imaginat vreodată că poate iubi un om.

Și este al dracului de minunat!

Bonus

Iulia

Nu îl văd zilnic, dar mi-aș dori să am ocazia asta. Nu mă mai satur să îl privesc, cu toate că el nici nu știe că exist.

Este un bărbat frumos, mai mult ca sigur râvnit de zeci de femei și, foarte probabil, are câte una în fiecare seară. Înalt... ca niciun alt tip cu care am fost până acum, cu părul scurt, șaten închis și corp minunat, plin de tatuaje, până și pe gât.

În fiecare noapte îl doresc lângă mine, atât de aproape cât să îi pot deslușI desenele de pe trunchiul musculos.

Doar visez. E tot ce pot să fac.

Pentru că, în timp ce el se bucură de libertatea lui și viața fără responsabilități, pe care sunt sigură că o are, eu sunt la polul opus: sunt o mamă singură și îmi cresc fetița, în vârstă de două luni, în acest cartier, unde tocmai m-am mutat, după un divorț urât.

Și uite că soarta mi l-a scos în cale pe acest vecin superb, născut să îmi aducă fluturi în stomacul meu de femeie obosită.

Din fericire, mi-am angajat o bonă, care mă ajută pe parcursul zilei, în timp ce eu lucrez la micul calculator, pentru a aduce bani în casă. Mă descurc destul de bine, pentru că stresul banilor ar fi fost ultimul lucru de care aveam acum nevoie. Și, oricum,

petrec ore întregi cu fetița mea Deea, încercând să o liniștesc noaptea, după crizele de colici.

Sunt obosită, plâng de cel puțin trei ori pe săptămână și fac tot posibilul să nu cad într-o depresie, din care nu o să mă mai scoată nici dracu'. Fac tot posibilul să rezist pentru copilul meu, pentru că sunt doar eu cu ea. Iar ea îmi aduce lumină în suflet, cu fiecare zâmbet.

Dar apoi apare el și parcă uit de toate problemele mele. Fanteziile mele cu el sunt refugiul meu și chiar dacă știu că niciodată nu o să se uite la una ca mine; o mămică cu sânii lăsați și burtică, rămasă după naștere, plus șoldurile cu un număr mai mare ca înainte de sarcină, când el probabil iese cu fotomodele sau ceva mai aproape de perfecțiune.

Conștientă de această distanță dintre noi, îmi place totuși să visez la vecinul meu, care locuiește în casa de vizavi de mine, la nici cincizeci de metri. Atât de aproape și, totuși, atât de departe...

Acum câteva zile, într-o duminică după-amiaza, când bona avea și ea o zi liberă, fetița mea s-a gândit că ar fi frumos să aibă o noapte foarte agitată și să continue în același stil și în ziua următoare. Plângea ea și plângeam și eu, pentru că nu mai știam cum să o liniștesc. Într-un final, a adormit, însă eu am continuat să plâng în singurătatea mea, dorindu-mi ca cineva să vină și să mă scoată din acea stare întunecată.

Mintea mi-a zburat la el și mi-am dorit ca lucrurile să se schimbe în secunda următoare.

El să vină la ușa mea, să mă întrebe ceva și, deodată, să îmi vadă tristețea din ochi.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă îngrijorat.

— O zi grea, răspund, deloc surprinsă că primul nostru schimb de replici decurge atât de ușor.

— Cum pot să te ajut?

— Momentan, nu ai cu ce. Am reușit să o adorm, spun ușurată.

Și atunci face un pas spre mine și mă ia în brațe. Mă strânge la pieptul lui mare și cald, iar eu las o lacrimă să se prelingă pe obraz, cuprinsă de liniștea pe care mi-o oferă.

Pentru că, uneori, o îmbrățișare face cât o mie de alte lucuri.

În realitate, am lăsat o lacrimă să curgă și din cauza visurilor mele imposibile. Niciodată nu o să am un astfel de bărbat.

Azi am o zi liniștită. Am încheiat un proiect destul de complicat și mă simt mai relaxată. Bona mă ajută cu băița bebelușei, iar după aceea, aceasta adoarme imediat, iar eu profit de liniștea din casă, după ce pleacă și dădaca, ca să fac o baie liniștită.

Îmi iau monitorul de la camera video, montată în camera micuței, și mă afund în cada plină cu apă caldă, rugându-mă ca măcar jumătate de oră să am parte de liniște și să nu trebuiască să sar ca arsă din cadă, până la ea, așa cum se întâmplă de cele mai multe ori.

Și în această intimitate relaxantă, mintea îmi zboară din nou la vecinul meu, al cărui nume nici nu îl știu. La corpul lui desenat și la palmele lui mari. La cum s-ar simți ele pe corpul meu.

Este o zi călduroasă, cu un soare atât de puternic că abia văd pe unde merg. Am în mână o pungă cu niște alimente luate de la supermarket și în cealaltă telefonul, pe care încerc să citesc un mail de la un client. Mai am mai puţin de trei sute de metri și ajung acasă când, de pe o străduță îngustă, apare o mașină sport, care aproape dă peste mine, în timp ce traversam.

Frânează brusc, evitând în ultima secundă să mă lovească, însă manevra tot mă sperie și mă face să mă dezechilibrez, căzând în fund.

E vina şoferului că mergea cu viteză, dar nici eu nu traversam pe la vreo trecere, ca să mă consider nevinovată.

— Ești bine?

Vocea groasă, plină de îngrijorare, aproape speriată, se aude imediat lângă mine, dar din cauza soarelui puternic, cu greu văd chipul asociat corpului masiv, care îmi face acum umbră. Și, încet, ochii mei deslușesc desenele de pe brațe, tricoul alb care îmbracă acel corp de vis, ochii castanii, conturați de gene lungi și negre, iar buzele groase sunt strânse acum într-o linie subțire și încordată.

— Da, da, răspund repede, încercând să îmi revin din momentul meu, pentru că mă holbam la el ca o adolescentă în fața idolului ei.

Care erau șansele să fiu aproape lovită de vecinul meu superb?

Mă ajută să mă ridic și atingerea lui pe braț îmi trimite fiori în tot corpul. *Acele mâini... Oh!*

— Chiar dacă nu te-am lovit cu mașina, tot ai căzut destul de urât, zice și îmi ridică fața spre el, atingându-mi obrazul cu delicatețe. Sigur ești bine?

— E vina mea că nu m-am uitat pe unde merg. Eram și cu nasul în telefon, îmi cer scuze!

— Și eu veneam cu destul de mare viteză. E și vina mea că te-am speriat, dar mă bucur că nu a fost ceva mai grav.

Dau să mă aplec după punga mea, dar o amețeală subită îmi întunecă privirea și simt că mă dezechilibrez. Însă brațele lui puternice mă prind imediat.

— Înainte să te las acasă, ai să vii la mine, să mă asigur că ești, cu adevărat, bine.

— E de la căldură, mă scuz eu, simțindu-mă rușinată de slăbiciunea mea.

În câteva secunde, mă trezesc în mașina lui, unde aerul condiționat îmi trezește imediat simțurile.

— Bine că nu ai ieșit cu cea mică pe căldurile astea, zice.

Știe de copilul meu?

— Mă cunoști?

Se uită la mine încruntat, în timp ce deja parchează mașina în fața casei lui.

— Normal! Dacă tu crezi că o prezență ca a ta trece neobservată, te înșeli.

— Nu mă așteptam să fiu observată tocmai de tine.

Oprește motorul și se întoarce spre mine, privindu-mă serios.

— Crede-mă că te-am observat. Poate mai mult decât ar fi trebuit.

Intensitatea cu care mă privește îmi face sângele să fiarbă și totul vibrează în corpul meu, mai ales între picioarele mele.

Rămân mută auzind cuvintele lui, captivată de ochii care mă devorează. Aș da vina pe căldură sau pe căzătura de mai devreme, dar ceva îmi spune că și el simte la fel.

— Hai să intrăm în casă, spune mai mult în șoaptă și coborâm amândoi din mașină.

Îmi pune punga pe blatul de la bucătărie și mă conduce spre canapeaua din living.

— Un pahar cu apă?

— Da, te rog.

Îmi simt gura uscată și corpul foarte fierbinte. E tot mai aproape și eu sunt tot mai excitată de prezența lui atât de masculină.

Se așază în genunchi în fața mea și îmi atinge șoldul, unde brusc sesizez o durere. Mă strâmb când el mă atinge acolo, peste fusta largă pe care o port.

— Aici o să fie o vânătaie urâțică, zice, continuând să îmi maseze încet zona, însă când își ridică privirea spre mine este la fel de intensă ca și în mașină.

— O să treacă, șoptesc cu vocea stinsă de dorință.

Privirea îmi cade asupra buzelor lui, pe care îmi doresc să le gust cu atâta ardoare.

— Trebuie să treacă. Ar fi păcat să rămână semn pe un corp atât de frumos.

Și îmi ridică marginea rochiei până la șold, lipindu-și buzele moi de pielea mea.

Trag aer în piept și îl țin acolo, fiindu-mi frică să nu dispară toată această imagine, odată cu aerul din piept.

— Sunt oricum departe de un corp frumos, zic încet.

— Asta crezi tu. Ești atât de frumoasă, Iulia...

Nici nu apuc să întreb de unde îmi știe numele și nici nu mai contează. Își ridică privirea din nou și văzând confirmarea din ochii mei, îmi cuprinde fața cu delicatețe și mă sărută.

Îi răspund fără ezitare. Îmi simte nevoia de el și mă cuprinde în brațe, presându-mi sânii de pieptul lui încordat.

Limba lui îmi explorează cu delicatețe lăcașul gurii, excitându-mă la maxim, până când îmi simt umezeala dintre picioare. Mă întinde pe canapea, corpul lui este peste al meu, mare, protejându-mă de tot ce e în jur, dominându-mă cu umerii lați și făcându-mă să mă simt moale în mâinile lui, care îmi explorează piciorul de la genunchi în sus. Degetele dibace trec de marginea chilotului meu și mă ating direct pe sexul meu umezit. Mârâie și mă mușcă de buza de jos, apoi își coboară buzele pe gâtul pe care i-l ofer cu toată inima.

Mă pătrunde cu două degete și simt că sunt toată a lui. Au trecut luni de zile de când nu am mai fost atinsă de un bărbat, dar cred că niciodată în felul acesta. Îmi afund degetele în părul lui și îl trag mai aproape de corpul meu, aprins de aceste atingeri. Mă tachinează cu degetele, intrând și ieșind din mine, dar deodată atingerea dispare. Însă când deschid ochii, el este în fața mea, între picioarele mele, dându-și jos

tricoul și dezvăluindu-și corpul plin de tatuaje. Își desface șlițul de la pantaloni și își scoate cu o mână membrul gros și întărit.

— Nu ai idee cât am visat la clipa asta, îmi spune, nevenindu-mi să cred că, în tot acest timp, el m-a dorit pe mine, așa cum îl doresc și eu pe el.

Își freacă penisul erect, în timp ce, cu cealaltă mână îmi scoate chiloții minusculi, iar apoi se poziționează între picioarele mele. Cu rochia ridicată peste șolduri, nu mă simt atât de goală, până când nu îmi desface nasturii din față, de ajuns cât să îmi poată dezgoli sânii, pe care îi suge și îi strânge cu atâta poftă.

Mă pătrunde cu forță, dintr-o mișcare, și rămâne nemișcat câteva secunde, amândoi fiind pierduți în senzația extraordinară pe care o simțim. Începe să își miște încet șoldurile, mărind ritmul tot mai tare, cu fiecare pătrundere, cu fiecare atingere, cu fiecare sărutare sau mușcătură pe care o aplică sânilor mei. Îmi prinde sfârcul cu degetele, în timp ce mă sărută lacom, limbile noastre dansând într-un ritm halucinant.

Sunt tot mai aproape de orgasmul mult visat și mă simte, îndemnându-mă să îmi dau drumul și să îl fac să mă simtă cum mă strâng în jurul lui, iar când sunt lovită de valul plăcerii, tot corpul meu parcă explodează de atâta dorință, urmat în câteva secunde de el.

Se prăbușește peste mine și mă sărută pe gât, pe obraji și pe buze, până când corpurile noastre se liniștesc. Apoi își ridică privirea și îmi zâmbește, iar eu îi răspund cu aceeași candoare.

— Să înțeleg că a fost la fel de bine pentru tine, cum a fost și pentru mine? mă întreabă mândru.

Chicotesc.

— Nici nu știu cum te cheamă, zic încet.

— Numele meu este...

Brusc, un plânset de copil mă face să încremenesc și să deschid ochii. Sunt în patul meu de acasă, iar micuța Deea plânge, ca din gură de șarpe.

Sar din pat și nu îmi dau seama cum de am fost atât de prinsă de visul meu, că nu am auzit-o când a început să se agite. O doare burtica și îmi pare că perioada asta de chin și treziri bruște nu o să se mai termine...

O iau repede în brațe și încep să îi cânt și să dansez cu ea prin cameră, ritualul pe care îl am aproape în fiecare noapte cu ea. Mă uit la ceas. Este ora patru dimineața. Sper să reușesc să o liniștesc repede, când îmi amintesc visul meu.

Oh, Doamne, ce vis... Ce frumos... Ce departe de realitate.

Realitatea mea este aici, în brațele mele.

Vecinul meu rămâne, din păcate, doar o fantezie.

* * *

Undeva în apropiere, învăluit de noaptea liniștită, vecinul își aprindea o țigară și urmărea fascinat dansul femeii cu copil în brațe.

~ Sfârșit ~

Editura STYLISHED
Timișoara, Județul Timiș
Calea Martirilor 1989, nr. 51/27
Tel.: (+40)727.07.49.48
www.stylishedbooks.ro

Tipar: Artprint București